

Tặng cho Thắm Hứu Bạch

Tiểu Bát
Lão Gia

Mục lục

<u>Chương 1: Hoa hồng (1)</u>	
<u>Chương 2: Hoa hồng (2)</u>	
<u>Chương 3: Hoa hồng (3)</u>	
<u>Chương 4: Hoa hồng (4)</u>	
<u>Chương 5: Ác mộng (1)</u>	
<u>Chương 6: Ngũ giác (1)</u>	
<u>Chương 7: Ngũ giác (2)</u>	
<u>Chương 8: Ngũ giác (3)</u>	
<u>Chương 9: Ngũ giác (4)</u>	
<u>Chương 10: Ác mộng (2)</u>	
<u>Chương 11: Bị cảm (1)</u>	
<u>Chương 12: Bị cảm (2)</u>	
<u>Chương 13: Bị cảm (3)</u>	
<u>Chương 14: Bị cảm (4)</u>	
<u>Chương 15: Ác mộng (3)</u>	
<u>Chương 16: Nghiên cứu (1)</u>	
<u>Chương 17: Nghiên cứu (2)</u>	
<u>Chương 18: Nghiên cứu (3)</u>	
<u>Chương 19: Nghiên cứu (4)</u>	
<u>Chương 20: Ác mộng (4)</u>	
<u>Chương 21: Lễ vật (1)</u>	
<u>Chương 22: Lễ vật (2)</u>	
<u>Chương 23: Lễ vật (3)</u>	
<u>Chương 24: Lễ vật (4)</u>	
<u>Chương 25: Vọng tưởng (1)</u>	
<u>Chương 26: Không ngủ (1)</u>	
<u>Chương 27: Không ngủ (2)</u>	
<u>Chương 28: Không ngủ (3)</u>	
<u>Chương 29: Không ngủ (4)</u>	
<u>Chương 30: Tham lam (1)</u>	
<u>Chương 31: Tham lam (2)</u>	
<u>Chương 32: Tham lam (3)</u>	

Chương 33: Tham lam (4)

Chương 34-1: Ngụy cơ

Chương 34-2: Ngụy cơ 2

Chương 35: Ngụy cơ (2) (tt)

Chương 36: Ngụy cơ (4)

Chương 37: Ngụy cơ (4) (TT)

Chương 38: Vọng tưởng (2)

Chương 39: Ác hóa (1)

Chương 40: Ác hoá (2)

Chương 41: Ác hoá(3)

Chương 42: Ác hoá (4)

Chương 43: Hồ điệp (1)

Chương 44: Hồ điệp (2)

Chương 45: Hồ điệp (3)

Chương 46: Hồ điệp (4)

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hoa hồng (1)

Edit: Mộc

Sáng sớm, nôi bị cháy.

Từ Phầm Vũ đang đi giày thì ngửi được mùi khét, không để ý chân đã xỏ vào một chiếc giày, cô vội vàng chạy vào nhà bếp.

Tắt lửa, mở vung, phả vào mặt là luồng khói gay mũi.

Từ Phầm Vũ bị khói sộc vào cổ, ho một tràng dài, cái cổ trắng nõn cũng bị nhuộm thành màu hồng. Đáy nôi có vẻ vô cùng thâm, thứ bên trong biến thành một đám màu đen, không thể nhìn ra được hình dáng ban đầu. Cô vội vàng lấy một cốc nước để làm dịu cổ họng khô khốc.

Cô ra khỏi nhà liền ho hai tiếng.

“Bị cảm à?”

Từ Phầm Vũ nhìn về phía phát ra âm thanh.

Hai tay cậu út trong túi quần, khung cảnh là bầu trời trong sáng, ánh nắng buổi sớm dịu dàng phác họa bóng người cậu.

Ngụy Dịch Tuần có vẻ bề ngoài điển trai khiến nữ sinh liên tiếp quay đầu lại.

Cô mím môi, cổ họng dịu đi mới nói, “Không, mẹ mình quên tắt bếp, mình bị sặc khói.”

Nhà Ngụy Dịch Tuần và nhà cô cách nhau khoảng sáu trăm mét.

Nhưng sáu trăm mét này cũng là khoảng cách giữa khu dân cư cao cấp và bình dân. Gia cảnh của Ngụy Dịch Tuần khá tốt, có điều thế cũng không gây trở ngại quan hệ giữa hai người, đại khái coi như là thanh mai trúc mã.

Khả năng là vì vậy nên Từ Phẩm Vũ không cảm thấy cậu bạn này có điểm gì khiến người ta thích. Đương nhiên, điểm thích ở đây là chỉ sự động lòng giữa người khác phái.

Là bạn bè, không thể không nói rằng cô vô cùng cảm tạ Ngụy Dịch Tuần đã nhiều năm nay không rời không bỏ.

Vì không để cô bị trừ điểm đi muộn trong học kỳ này, Ngụy Dịch Tuần đã làm hết trách nhiệm, trở thành đồng hồ báo thức người cho cô.

Nhưng cuối cùng Từ Phẩm Vũ cũng biết hôm nay người đứng ở cửa trường kiểm tra đồng phục là Thẩm Hữu Bạch.

Đáng lẽ cô không nên đi sớm, trời ạ.

Hiếm khi thấy hội trưởng hội học sinh tự đi kiểm tra kỉ luật, nếu không ghi lại tên mình trong sổ của anh thì cô cũng thấy không xứng với bản thân.

Càng tới gần cổng trường, càng có thể nhìn rõ anh.

Cao, gầy, áo sơ mi trắng tinh, áo khoác xanh đen.

Từ Phẩm Vũ cảm thấy đây là người mặc đồng phục học sinh đẹp đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Mặc dù anh không hất cằm nhưng vẫn cao ngạo như sông băng, ngay cả ánh mặt trời cũng biến thành lạnh.

Từ giờ đến lúc chuông vào học vang lên còn nửa tiếng.

Lúc nữa là phải đi vào, Từ Phẩm Vũ chợt có ý tưởng. Cô lặng lẽ lùi ra sau, dựa vào Ngụy Dịch Tuần. Từ Phẩm Vũ kéo váy lên, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn.

Cô cố ý đi bên trái Ngụy Dịch Tuần, khiến giáo viên đứng trực càng dễ phát hiện ra mình. Không có gì bất ngờ, quả nhiên mong muốn được đền bù.

Giáo viên nam trung niên, đeo kính, gọi cô lại, “Em kia, váy quá ngắn rồi đấy.”

Từ Phầm Vũ ngoan ngoãn đứng lại, “Thưa thầy, em đã sửa lại váy rồi, không thể kéo thêm được nữa.”

Giáo viên cao giọng, nghiêm nghị nói, “Ra ghi tên đi!”

Từ Phầm Vũ xoay người lè lưỡi với Ngụy Dịch Tuần, cố gắng giữ vẻ mặt bất đắc dĩ để che giấu sự vui sướng của mình.

Đi tới trước mặt Thẩm Hữu Bạch, sau lưng còn truyền tới giọng nói của giáo viên, thái độ không cho phản bác, “Tôi không cần biết em dùng cách gì, trước cuối tuần nhất định phải mặc váy có độ dài như cũ.”

Thẩm Hữu Bạch cup mắt, đảo qua làn váy của cô.

Từ Phầm Vũ ảo tưởng anh đang vuốt ve chân cô một cách vô hình, liền cảm thấy lâng lâng.

Anh đưa vở và bút ra, mười ngón tay với những khớp xương rõ ràng.

Cặp lông mày xinh đẹp của Thẩm Hữu Bạch nhíu lại, dường như chán ghét kiểu nữ sinh tùy tiện như cô. Có điều cô không để ý chút nào, khoảng cách quá gần, có thể cảm nhận được hơi thở của anh ngay trên đỉnh đầu cô.

Đây là chuyện tốt thứ nhất trong sáng sớm nay.

Từ Phầm Vũ cẩn thận viết tên mình lại, có mưu đồ nên không hề trả bút cho anh mà bước đi rồi mới quay đầu, cười nói, “Thật ngại quá, trả bạn bút này.” Anh nhìn Từ Phầm Vũ, nhận lấy.

Nhìn trong chớp mắt, đó là chuyện tốt thứ hai ngày hôm nay.

Sau khi cô đi xa, Thẩm Hữu Bạch cúi đầu liếc cái tên trên vở, phía sau còn ghi chữ K. Anh giương mắt nhìn về phía lớp học, ánh mắt rơi vào bước chân nhẹ nhàng của cô và bóng lưng sánh vai cùng Ngụy Dịch Tuần.

Thẩm Hữu Bạch đóng vở lại, vô cùng phiền não.

Đức Trí là trường tư thục cao cấp, mỗi học sinh lớp 11 đều dựa theo thành tích để xếp lớp, từ A đến K. Đứng đầu là lớp A, cuối cùng là lớp K, tương tự nhau đều là lớp nhân tài, nhưng ý nghĩa của hai cái ‘tài’ tuyệt đối không giống nhau.

Các lớp được xếp cạnh nhau thành hình chữ U, năm lớp dẫn đầu ở cạnh phía bắc, sáu lớp sau ở cạnh phía nam. Ở giữa là một vườn hoa, giống như ngăn cách hai thế giới.

Mỗi ngày, khi không có việc gì làm, Từ Phầm Vũ thường thích nhòai người lên bệ cửa sổ. Không những có thể thấy lớp A ở phía đối diện, còn có thể thấy Thẩm Hữu Bạch ngồi dựa vào cửa sổ.

Mặc dù cách nhau rất xa, gần như chỉ thấy một cái bóng mơ hồ. Nhưng vị trí tuyệt hảo này là do cô xung phong nhận chức lớp trưởng mà chẳng ai muốn làm để đổi lấy.

Lớp K, bất kể là đi học hay tan học đều cãi nhau, chiến trường hỗn loạn nên cô không nhận ra tiếng bước chân tới gần sau lưng.

“Tiểu Vũ Mao!”

Trần Tử Huyền đi tới bên trái cô nhưng lại đưa tay vỗ vai phải của cô. Từ Phầm Vũ quay đầu theo bản năng về bên phải. Lần nào cũng bị trêu chọc kiểu này thật sự không liên quan đến trí tuệ. Dù sao Từ Phầm Vũ cũng thấy kiêu ngạo, lúc thi vào trường cô đứng thứ nhất trong lớp, chỉ kém một chút là được xếp vào lớp J rồi.

Mỗi khi cô cảm khái việc này, Trần Tử Huyền luôn tức giận trợn trắng mắt, “Cậu lợi hại, cậu lợi hại, khoảng cách giữa lớp J và lớp cuối cùng cũng chỉ có hai

điểm thôi.” Ngụy Dịch Tuần học lớp F, đi ngang qua lớp K, thấy cô và Trần Tử Huyền cãi nhau ầm ĩ. Cậu gõ lên cửa lớp, “Này!”

Tiếng động khiến phần lớn mọi người nhìn lại, sau đó vì quá quen rồi nên lại quay đi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Chỉ có Từ Phấn Vũ nhìn thấy cậu là mỉm cười. Ngụy Dịch Tuần quăng một hộp sữa chua tới.

Từ Phấn Vũ nhíp nhàng tiếp được, lắc hộp sữa chua trong tay với cậu, “Cảm ơn.”

Ngụy Dịch Tuần xoay người, phất tay sau gáy, rồi đi cùng bạn mình.

Trần Tử Huyền huých cùi chỏ vào cô, hỏi khế, “Cậu và Ngụy Dịch Tuần đang qua lại à?”

Từ Phấn Vũ kinh ngạc nhìn cô ấy, “Đương nhiên không phải.”

Cô ấy nhú mày không tin. Từ Phấn Vũ sốt ruột giải thích, “Mình thích người khác!”

Cô ấy lại nheo mắt, không tin cho lắm. Từ Phấn Vũ thở dài một tiếng, “Haiz, nói nhỏ cho cậu biết vậy.”

Cô ghé vào tai Trần Tử Huyền, giọng nhỏ đến mức gần như không có nhưng vẫn có thể nghe được mấy chữ, “Là Thẩm Hữu Bạch.”

Cô nói xong, Trần Tử Huyền vẫn tỏ ra bình tĩnh, “À.”

Từ Phấn Vũ trừng mắt, “Sao cậu không biểu hiện kinh ngạc chút nào vậy.”

Cô ấy lắc đầu, “Toàn bộ Đức Trí...”

Trần Tử Huyền khoa trương dùng hai tay vẽ thành vòng tròn, “Nữ sinh thích Thẩm Hữu Bạch dù xếp vào một lớp cũng không hết đâu.”

Chuyện ấy thật ra Từ Phấn Vũ cũng hiểu rất rõ.

Lấy ống hút nhựa ra cắm vào hộp sữa chua. Cô ngồi tựa ở bệ cửa sổ, nhìn phong cảnh đối diện, trong miệng nhanh chóng cảm nhận được vị chua xót ngọt ngào.

Từ Phầm Vũ vừa cắn ống hút vừa nói, “Ừ, mình biết thế, nên mình tranh thủ làm người mà cậu ấy ghét nhất.”

Trần Tử Huyền sững sốt một lúc, đáp lại cô, “Đúng là ý tưởng tốt, chúc cậu thành công.” Từ Phầm Vũ cười, “Xem tình hình hiện giờ thì mình cách thành công không xa rồi.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hoa hồng (2)

Edit: Mộc

Ở học viện tư thực Đức Trị, người không thể chọc vào không phải là đám học sinh cá biệt đứng cuối lớp. Mà là đám con cháu sinh trong thế gia giàu có, đồng thời còn là học sinh xuất sắc, nắm quyền điều hành. Ví dụ như những kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn, hội học sinh.

Ở Đức Trị có quy định, hội học sinh có thể bỏ phiếu thông qua miễn trừ chức vụ của giáo viên. Hoặc tham gia quyết định đuổi học với những học sinh có đạo đức yếu kém, nhiều lần vi phạm quy định.

Nói tóm lại, nếu hội học sinh thấy khó chịu với ai thì sẽ có biện pháp khiến người ấy không thể ở lại tiếp được.

Thế giới của học sinh xuất sắc cũng có quy tắc, thậm chí còn phân chia đẳng cấp.

Đương nhiên, đối với đám người đứng cuối lớp kia, bọn họ coi như không thấy. Chỉ cần những học sinh kém ấy cứ tiếp tục chơi ở địa bàn nhỏ của mình.

Từ Phẩm Vũ quyết tâm làm người gan to bằng trời, đi trêu chọc hội trưởng hội học sinh Thẩm Hữu Bạch.

Giả như Đức Trị là một vương quốc, thì kẻ bình dân như cô muốn kéo góc áo của quốc vương.

Cô ở cách cung điện quá xa, vì muốn gặp mặt quốc vương, à không, là Thẩm Hữu Bạch, cô gần như nhận tất cả chức vụ tại lớp K, gồm lớp trưởng, cán sự học tập, cán sự văn, cán sự tuyên truyền, còn cả việc thu bài tập nữa.

Phóng tầm mắt khắp lớp K, Từ Phấn Vũ là người bận rộn nhất. Hơn nữa, cô đã trở thành khách quen của văn phòng giáo viên, vì văn phòng nằm ở bên tòa nhà của lớp cho học sinh xuất sắc.

Thật là đường xa mà gánh nặng.

Từ Phấn Vũ ôm bài tập ngoại ngữ, đi tới trước phòng giáo viên, nhấc chân đẩy cửa. Trần Viêm đang thảo luận với các đồng nghiệp về phiên trực đầu tiên sáng nay thì nhìn thấy Từ Phấn Vũ.

Anh ta nhú mày, chỉ vào cô, “Ấy, chính là nữ sinh này, váy của em ấy quá ngắn.”

Từ Phấn Vũ đứng vững lại, trừng mắt với anh ta.

Trên mặt cô là vẻ vô tội, trong lòng mừng thầm, cô đã vào WC từ trước để kéo lại váy rồi.

Trần Viêm nói xong thì sững sốt, nhìn làn váy che vừa đúng đầu gối của cô, đẩy lại kính mắt, “Em làm ảo thuật à!”

Chủ nhiệm lớp K là Lâm Hoành cười ha ha, đột nhiên trở nên nghiêm túc, còn cố pha trò, “Tiểu Vũ Mao, nhanh biến thêm con bồ câu cho thầy Trần xem.”

Từ Phấn Vũ trả lời, “Báo cáo thầy, không biến ra được.”

Trần Viêm là giáo viên mới tới kỳ này, khó trách không biết mặt cô.

Lâm Hoành giới thiệu với anh ta, “Từ Phấn Vũ là lớp trưởng lớp tôi, kiêm luôn cả cán sự môn học, tiện thể đưa bài tập, nói chung đều là em ấy.” Sau đó nói với Từ Phấn Vũ, “Xin lỗi thầy Trần đi, lần sau đừng làm ảo thuật nữa.”

Cô thuận theo quay về phía Trần Viêm, “Thầy Trần, xin lỗi thầy, lần sau em không dám nữa.”

Trần Viêm gật đầu, mở quyển vở trên bàn ra, tìm tên Từ Phấn Vũ rồi gạch đi. Lâm Hoành lén chớp mắt với cô.

Từ Phầm Vũ đi ra khỏi phòng, ngoài hành lang, ánh mặt trời nhào trên đất, cô đứng giữa khung cảnh ấm áp, từ từ xoay thắt lưng.

Sắp vào thu rồi, lá cây trong trường lặng lẽ rơi xuống đất, ố vàng.

Cô nhìn ra ngoài, vô tình liếc về phía lớp học. Một nữ sinh, hai nam sinh. Nữ sinh thì cô không biết, còn nam sinh là Chu Khi Sơn và Thẩm Hữu Bạch.

Từ Phầm Vũ chạy nhanh đến cầu thang cuối hành lang, chạy qua hai tầng, đi tới khung cửa tầng một.

Có thể nghe được tiếng bọn họ nói chuyện, nhưng lại vừa vặn có thân cây to che lại.

Nữ sinh nói, “Nếu bạn học Thẩm Hữu Bạch có thể kết giao với mình, mình sẽ bảo vệ bí mật của bạn.”

Thẩm Hữu Bạch khẽ cau mày, không nói gì, vẻ mặt nghi ngờ.

Nữ sinh hất cằm lên, tỏ vẻ nhất định phải nói, “Mình thấy bạn hút thuốc rồi, sáng sớm ở phòng thể dục.”

Thẩm Hữu Bạch bật cười đến rung cả vai. Hai tay anh đút trong túi quần, xoay người bỏ đi.

Nữ sinh không ngờ sẽ có kết quả như thế, tức giận hô to với bóng lưng anh, “Tôi sẽ nói cho chủ nhiệm Kỷ.”

Thẩm Hữu Bạch hết kiên nhẫn, quay đầu lại, lạnh giọng, “Tùy bạn.”

Chu Khi Sơn vỗ vai anh, đi tới cạnh nữ sinh kia, cười nói, “Bạn học mới à, tôi đề nghị bạn đừng làm như vậy, bạn học Thẩm ấy à, cùng lắm chỉ bị trừ hai điểm, mà bạn, e là vừa chuyển tới lại phải chuyển đi rồi.”

Nữ sinh nghe xong thì không nhịn được run người.

Lúc vừa tới Đức Trị cũng nghe nói là không thể chọc vào người của hội học sinh, đặc biệt là Thẩm Hữu Bạch. Nhưng bắt đầu học kỳ mới, trường học vẫn gió

êm sóng lặng, đương nhiên cô ta không cảm thấy có vấn đề gì, hơn nữa lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch, cô ta liền chìm đắm.

“Thẩm Hữu Bạch, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!”

Nữ sinh hô xong câu này liền quay đầu chạy mất.

Chu Khi Sơn sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười.

Thẩm Hữu Bạch cứ bị hô lớn tên như vậy thì rất không vui, mím môi, “Cậu có đi hay không?”

Chu Khi Sơn đang định đi thì chợt thấy có người đứng ở cửa sổ hành lang, “Này, bạn xem gì thế?”

Từ Phầm Vũ nhanh chóng tỉnh táo, bình tĩnh nói, “Đi ngang qua thôi.” Nói xong lập tức rời đi. Để lỡ mất hình ảnh Thẩm Hữu Bạch vì nghe thấy giọng nói trong veo của cô nên quay đầu lại.

Từ Phầm Vũ đi nhanh mấy bước thì bắt đầu chậm lại. Cô nghĩ, lỡ như Thẩm Hữu Bạch chưa từng gặp kiểu nữ sinh bất khuất như thế kia, giống kiểu trong tiểu thuyết và phim truyền hình, nên cuối cùng lại thích thật thì biết làm thế nào? Xong rồi, đã cảm thấy nguy hiểm.

Chạng vạng, sau khi tan học, cô và Trần Tử Huyền, cả Ngụy Dịch Tuần và đám bạn cùng đi ra cổng trường. Xe riêng đưa đón các bạn học thuộc tầng lớp quý tộc đỗ thành hàng ngoài cổng. Từ Phầm Vũ và Trần Tử Huyền chia tay ở chỗ tàu điện ngầm. Ngụy Dịch Tuần ngồi cùng tuyến về với cô.

Lúc đang đợi tàu điện, Ngụy Dịch Tuần hỏi cô, “Cậu có tâm sự à?”

Từ Phầm Vũ hỏi ngược lại, “Rõ thế cơ à?”

Cậu gật đầu, “Chỉ chưa viết hẳn lên mặt thôi.”

Cô thở dài như người già, “Một lời khó nói hết.”

Nguy Dịch Tuần cười nói, “Coi như là khó nói hết, nghe chủ nhiệm lớp mình nói hai ngày nữa sẽ bắt đầu lễ đón học sinh mới. Lớp K các cậu đã chọn sẽ làm gì chưa?” Từ Phầm Vũ ngẩn người, lập tức bày ra vẻ mặt sắp khóc, “Á, lễ đón học sinh mới chết tiệt lại sắp đến rồi.”

Hàng năm, sau khi học sinh mới nhập học sẽ bắt đầu tổ chức lễ đón mừng là truyền thống của học viện Đức Trị.

Lễ mừng sẽ kéo dài một tuần, không phải học sinh trong trường cũng có thể tới dự. Mỗi lớp và câu lạc bộ đều phải có tiết mục biểu diễn đặc sắc, nhằm mục đích giúp học sinh mới nhanh chóng hòa nhập.

Làm lớp trưởng kiêm các loại cán sự của lớp K, Từ Phầm Vũ rất muốn giả chết.

Ngày thứ hai, nhiệm vụ đã từ miệng Lâm Hoàn ban bố ra, nhưng Từ Phầm Vũ tạm thời bị thông báo dán ở tầng một khiến không còn tâm trạng nào đi nghiên cứu lễ đón mừng chết tiệt kia.

Thông báo là do hội học sinh dán, nội dung là tuyển trợ lý cho hội trưởng.

Hội trưởng, trợ lý.

Trần Tử Huyền lắc đầu, “Thật quá đáng sợ, tuyệt đối đừng đi tham gia, sẽ bị một bầy người đánh đấy.”

Đùa sao, Từ Phầm Vũ mà nghe cô ấy chắc.

Đây chính là cơ hội trăm năm khó gặp, không, là ngàn năm khó gặp. Từ Phầm Vũ chạy về lớp, đứng trên bục giảng, nói thật nhanh, “Lễ đón học sinh mới mau tự mình nghĩ xem lớp ta cần biểu diễn tiết mục gì vừa tích cực vừa ngập tràn sức sống lại sôi nổi, nghĩ kỹ thì hăng mở miệng đừng quấy rầy lớp trưởng viết lí lịch!”

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, cô nói một hơi xong hết, sau đó về chỗ ngồi, lấy vở ra nghiên cứu xem viết lý lịch kiểu gì mới có thể khiến người ta chú ý.

Sau ba ngày, Chu Khi Sơn đi vào phòng họp hội học sinh, thấy lí lịch xếp trên bàn dài thành ngọn núi nhỏ.

Tần Nhiên ngẩng đầu lên từ ngọn núi, dụi mắt, “Mẹ nó, cái đồng này phải xem tới khi nào chứ.”

Bởi vì người đăng ký quá đông, bọn họ quyết định sàng lọc bớt một nửa, sau đó thông báo thời gian phỏng vấn.

Chu Khi Sơn nở nụ cười, “Cậu xem tỉ mỉ thế làm gì, cứ đơn giản thôi.”

Cậu ta tiện tay bốc một nắm lên làm mẫu, “Ví dụ như cái này là lớp K, thế này...”

Vèo một cái, tờ lí lịch kia bay từ tay Chu Khi Sơn thành một đường parabol hoàn mỹ, hạ cánh vào thùng rác.

Tần Nhiên tỉnh táo lại, tỏ vẻ khó tin, “Lại còn có cả lớp K.”

Chu Khi Sơn nhăn mày, “Do chức vụ quá mê người.”

Thẩm Hữu Bạch nửa nằm nửa ngồi trên sofa, đeo tai nghe để chơi game, hoàn toàn không nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ.

Khi Trần Tử Huyền nói lớp bên đã có người nhận được tin nhắn về thời gian phỏng vấn, Từ Phầm Vũ liền biết chắc mình đã bị loại, cô đã vắt óc sáng tác lý lịch, vậy mà vẫn không vào được mắt người ta.

Dải ruy băng trang trí lớp trong tay cô sắp bị xé thành mảnh nhỏ rồi.

Không cam lòng, Từ Phầm Vũ muốn xem xem người trúng tuyển cuối cùng là ai. Vậy là vào ngày phỏng vấn, cô cũng tới.

Thời gian là giờ nghỉ trưa, địa điểm ở cầu thang phòng học.

Từ Phầm Vũ khiêng cái ghế, đặt ở ngoài bức tường chỗ cầu thang. Cô dẫm lên ghế, ghé vừa đúng vào cửa sổ.

Dù sao cũng là phỏng vấn trợ lý của mình nên đương nhiên Thẩm Hữu Bạch phải ở đây. Trừ anh ra còn có Chu Khi Sơn, Tần Nhiên, Trần Mặc, bốn người họ sẽ phỏng vấn ứng viên.

Từ Phầm Vũ kiễng chân lên, nhìn lướt qua đám người đang chờ phỏng vấn. Vốn không để ý lắm, ánh mắt bất chợt dừng lại ở một nữ sinh, cô vô cùng sửng sốt.

Đó không phải là nữ sinh dùng chuyện hút thuốc để đe dọa Thẩm Hữu Bạch sao! Cô ta cũng qua vòng xét tuyển!

Xong hẵn rồi.

Giờ khắc này, trong đầu Từ Phầm Vũ đã vẽ ra hình ảnh Thẩm Hữu Bạch đảo qua một đồng lý lịch, cầm lấy lý lịch của nữ sinh kia, vừa suy nghĩ vừa cười, đúng là cô ấy.

Đây chính là hướng đi kinh điển của tiểu thuyết ngôn tình, đã đi là không trở lại.

Đương nhiên Từ Phầm Vũ không biết rằng nữ sinh kia là Chu Khi Sơn lên tuyển vào để trêu Thẩm Hữu Bạch.

Hiện giờ cô chỉ cảm thấy mây đen phủ đầu, vô cùng nguy hiểm.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hoa hồng (3)

Edit: Mộc

Ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, rơi trên tờ giấy.

Thẩm Hữu Bạch nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh sáng chói mắt khiến anh phải nheo mắt lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy gương mặt của người ấy.

Anh sửng sốt một chút, lập tức đứng lên.

Giờ khắc này, Từ Phẩm Vũ không để ý đến hành động của anh, ánh mắt chỉ tập trung vào nữ sinh đằng kia.

Tào Vân Văn vừa đặt mông ngồi ở vị trí phỏng vấn, Thẩm Hữu Bạch đã đứng lên đi vòng ra khỏi chiếc bàn dài dùng để phỏng vấn.

Chu Khi Sơn gọi anh lại, “Cậu đi đâu?”

Thẩm Hữu Bạch không quay đầu lại, chỉ nói, “Tôi ra ngoài một chút, mọi người cứ tiếp tục.” Tiếng nói chấm dứt đằng sau cánh cửa.

Chờ tới khi Từ Phẩm Vũ phát hiện phòng học gần cầu thang không còn bóng dáng Thẩm Hữu Bạch, cô mới ồ một tiếng, kiễng chân lên nhìn xung quanh phòng.

“Cậu ở đây làm gì?”

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói làm cô sợ đến mềm nhũn cả chân, chiếc ghế mà cô dẫm lên cũng lung lay một chút, hai cánh tay cô vung lên như chèo thuyền, sau đó ghé vào bệ cửa sổ để cố định thân thể.

Sau khi tìm đập thành thạch, thở phào một hơi, Từ Phầm Vũ quay đầu xem là ai. Nam sinh đứng cách cô ba bước, nhuộm tóc màu khói xám, không có vẻ xốc nổi, ngược lại rất đẹp mắt. Cô cảm thấy vẫn nên cảm ơn Chu Khải Đường vì bộ mặt đẹp trai của cậu ta.

Từ Phầm Vũ cười với cậu, “Ồ, tiểu tổ tông, ngài cũng đi học rồi sao.”

Vị tổ tông này họ Chu, tên Khải Đường. Là học sinh có thân thể hiển hách nhất lớp K. Bình thường không làm việc ác, khi làm việc ác thì thành đại sự kiện.

Cậu ta trốn học như cơm bữa, một lần có thể trốn luôn nửa học kỳ. Cho nên mới khai giảng một tuần mà đã thấy cậu ta thì thật là đáng quý.

Gọi cậu ta là tiểu tổ tông là bắt nguồn từ câu ‘danh ngôn’ của chủ nhiệm lớp nói với Chu Khải Đường “Tôi van cầu ngài, tiểu tổ tông!”

Từ Phầm Vũ nhảy xuống mặt cỏ, đi tới cạnh Chu Khải Đường, huých tay cậu, “Đi về lớp một lúc đi, mình nói với cậu về lễ đón học sinh mới.”

Thẩm Hữu Bạch đã không ở đây, cô nhìn lên tiếp cũng chẳng ý nghĩa gì.

Chu Khải Đường là người sợ phiền phức, nghe cô nói đến lễ đón học sinh mới thì lập tức gãi đầu, chép miệng, “Đến không phải lúc rồi.”

Từ Phầm Vũ ra vẻ chính nghĩa nhưng lời nói thì vô cùng không đứng đắn, “Ái chà, nếu cậu muốn, nhân lúc lễ hội lộn xộn có thể đi trêu đùa Lục Âm đấy.”

Lục Âm là một nữ sinh có vẻ sạch sẽ lại xinh đẹp, còn có khả năng chơi dương cầm rất hay, đã hút mất trái tim của Hồn thể tiểu ma vương này. Đường nhiên, đây là một bí mật, có điều đã bị Từ Phầm Vũ vô tình phát hiện.

Từ Phầm Vũ biểu thị với cậu ta rằng mình nhất định kín miệng như bưng, lúc cần thiết chắc chắn sẽ hỗ trợ.

Vì thành tích và đạo đức xuất sắc nên Lục Âm ở lớp A, nữ sinh này vừa xinh đẹp lại ở rất gần Thẩm Hữu Bạch, cũng coi như một tình địch bí mật.

Thẩm Hữu Bạch đi vòng qua lớp học, thấy dưới cửa sổ đặt một cái ghế.

Anh nhìn cái ghế, sau đó nhìn hai người đang vừa nói vừa cười ở phía xa cho đến khi họ rẽ vào hành lang.

Quá trình phỏng vấn bị cắt đứt, lí do là mọi người trong phòng học đều nghe được tiếng đồ vật bị đập mạnh.

Trần Mặc đẩy kính mắt, “Chuyện gì thế?”

Tần Nhiên thật thà phân tích, “Khả năng là thiên thạch rơi.”

Chu Khi Sơn nghe chuyện cười của cậu ta thì nói, “VẬY không cần quan tâm đâu, đây là chuyện của cục khí tượng.”

Cả ba người bọn họ đều hiểu rõ trong lòng, là người nào thích đập đồ khi tâm trạng khó chịu.

Buổi chiều, sau khi kết thúc phỏng vấn, có một giáo viên nam đi qua lớp học. Thấy đồ vật nằm trong bụi cỏ khá quen, ông ta quan sát kĩ.

Đó là...

Một cái ghế bị đập đến biến hình.

Ông ta sửng sốt một lúc, sau đó chống tay lên hông, hô to khắp bốn phía, “Ai làm đây?”

“Ai phá hoại tài sản công thì đứng ra đây cho tôi, không ra tôi sẽ đi điều tra đấy!”

Camera trong Đức Trị không tới mười cái, nhưng ở ngoài hành lang phòng học lớn mà Từ Phẩm Vũ lấy cái ghế lại có một cái. Vận may này đúng là siêu tuyệt.

Từ Phẩm Vũ đứng trong phòng làm việc của giáo viên, khóc không ra nước mắt, kéo tay Lâm Hoành, “Thầy ơi, thầy phải tin em, thật sự là em chỉ lấy cái ghế ra rồi quên trả về chỗ cũ thôi, em không hề phá hỏng nó.”

Lâm Hoành muốn rút cánh tay bị cô lôi kéo ra, hai người như phân cao thấp, không ai chịu buông tay.

Anh không còn cách nào, đành nói, “Tiểu Vũ Mao à, không phải thầy không tin em. Nhưng mọi việc đều cần xem chứng cứ, giáo vụ Lục cũng xem băng ghi hình rồi, ai bảo thầy làm thế nào đây?” Từ Phầm Vũ thất bại thả tay anh ra, xem ra kiểu gì thì cũng phải đeo cái tội này rồi.

Lâm Hoành an ủi, “Em đừng khó chịu quá. Chuyện này thì cứ viết kiểm điểm đi, cái ghế chỉ chừng trăm đồng thôi, trước cuối tuần nộp tất cả cho thầy.” Anh gãi đầu, “Làm kiểm điểm trước khi họp đi, thầy sẽ nói với ban giám hiệu, bỏ qua việc này.”

Từ Phầm Vũ giống như cây rau héo đi ra văn phòng, viết kiểm điểm và đền tiền không phải vấn đề lớn, nhưng mà cô uất ức.

Ở ngã tư đường về nhà, cô uể oải tạm biệt Ngụy Dịch Tuần, ghé qua tiệm hoa của mẹ.

Cô đứng ngoài cửa thủy tinh, soi gương một cái, hít sâu, tỏ ra bình thường rồi mới đẩy cửa vào.

Trần Thu Nha đeo tạp dề màu trắng, đang bó một bó hoa hồng, hoa hồng màu hồng và hoa ngàn sao.

Cô gọi một tiếng ngọt ngào, “Mẹ.”

Buổi chiều, tầm bốn năm giờ là đã bắt đầu tối.

Hoàng hôn khuếch tán rất nhanh, giống như mực thấm vào khăn tay.

Chu Khi Sơn ôm bóng rổ đi vào, nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch nằm trên sa lông chơi điện thoại.

“Này.”

Thẩm Hữu Bạch không để ý đến cậu ta.

Chu Khi Sơn cũng không khó chịu, còn cười nói, “Cái ghế ở ngoài phòng học là do cậu đập đúng không?”

Thẩm Hữu Bạch để điện thoại xuống, nhìn cậu ta nhưng không trả lời.

Cậu ta chuyển qua bóng rổ trong tay, nói tiếp, “Hình như có nữ sinh nào đó bị camera ghi hình, bị cậu đổ oan rồi.”

Thẩm Hữu Bạch cau mày, ngồi dậy, “Lớp K à?”

Chu Khi Sơn sửng sốt một chút, cái tên này, lần đầu tiên để ý như vậy.

Cậu ta lắc đầu, “Mình không rõ.”

Thẩm Hữu Bạch đi thật nhanh ra khỏi phòng, suýt nữa va vào Tần Nhiên ở cửa.

Tần Nhiên im lặng một lúc, ánh mắt đi theo bóng Thẩm Hữu Bạch, sau đó quay đầu lại, “Cậu ta làm gì thế?”

Chu Khi Sơn nghiêng đầu, cũng tỏ vẻ không rõ, “Hay là buồn tè nhỉ?”

Từ Phầm Vũ cầm kiểm điểm mà cô bỏ ra một ngày mới viết được, cả chỗ tiền cô đã nhịn đau lấy từ tiền tiết kiệm ra, đi về phía văn phòng.

Cách đó không xa, có người đi ra từ phòng giáo viên, cô liền dừng bước.

Thẩm Hữu Bạch chậm rãi đóng cửa phòng lại, xoay người liền nhìn vào đôi mắt cô.

Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên trên khuỷu tay, cặp mắt lạnh lẽo đang nhìn thẳng vào cô.

Từ Phầm Vũ tự mím môi mà không biết, đột nhiên cô không dám tham lam nhìn anh nhiều một chút nữa, thời điểm này thật sự rất tệ.

Ở trong trường, nơi mà chút chuyện đồn thổi cũng có thể thổi phồng lên đến mức mọi người đều biết, có lẽ Thẩm Hữu Bạch không hay để ý thì cũng biết có

một nữ sinh đã đập hỏng ghế của trường rồi.

À, có khi nào anh sẽ tán thưởng kiểu bạo lực không nhỉ, dù sao thì kiểu đó cũng ít thấy.

Vào lúc Từ Phầm Vũ cụp mắt xuống, bước nhanh qua, đại não bắt đầu vận chuyển những gì cô nghĩ theo tốc độ ánh sáng.

Sau đó, khi cô sắp bước ngang qua anh, Thẩm Hữu Bạch chợt kéo tay cô.

Không thể tin được... Bị kéo tay...

Khớp xương trên bàn tay anh rất rõ ràng, lòng bàn tay giữ chặt cánh tay cô. Cô có ảo giác rằng tay anh cực nóng, nóng đến mức xuyên thấu qua lớp vải mỏng manh, làm tổn thương cả làn da mình.

Từ Phầm Vũ nháy mắt mấy cái, đầu trống rỗng.

Trời ạ, có phải là một giây nữa vũ trụ sẽ nổ tung không?

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoa hồng (4)

Edit: Mộc

Sau đó, vũ trụ không nổ tung, ngân hà vẫn sáng chói, sông băng lại đang tan dần, bầu trời rực rỡ hào quang.

Thẩm Hữu Bạch thực sự đang nắm lấy cánh tay cô, không biết là vì tay cô nhỏ hay là do ngón tay anh dài. Nói chung, Từ Phẩm Vũ rất muốn nói ‘cậu đừng bỏ tay ra, nếu không thì tớ sẽ phải ghen tị với cả cánh tay mình mất.’

Giọng nói của anh rất lạnh, hoàn toàn trái ngược với nhiệt độ lòng bàn tay, “Cậu không cần vào nữa.” Thẩm Hữu Bạch nói tiếp, “Cái ghế là do mình đập.”

Không phải là thái độ của anh, mà chính giọng nói mới khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh một miếng băng mỏng lướt qua yết hầu.

Không biết nếu hôn anh, liệu có thể bị lạnh đến run người không.

Suy nghĩ nhảy nhót quá nhanh cho nên Từ Phẩm Vũ trở nên ngơ ngẩn, trong khoảnh khắc mà cô xuất thần, Thẩm Hữu Bạch đã buông tay ra.

Cho tới khi bóng anh đã biến mất ở chỗ ngoặt cầu thang, ngoài tiếng huyền não ở sân tập từ xa truyền tới, hình như cô còn nghe được cả tiếng bước chân của anh.

Từ Phẩm Vũ sững sốt một chút, vậy có nên nói cảm ơn với anh không?

Vấn đề là chính anh đã đập cái ghế đấy chứ.

Nhưng vì sao anh lại muốn đập nó thì Từ Phẩm Vũ không có hứng thú tìm hiểu.

Căn cứ vào những gì cô quan sát được lâu nay, Thẩm Hữu Bạch ngoài tính tình lạnh lùng thì cũng có chút hung bạo. Khi gặp phải chuyện không vừa ý, anh sẽ bộc phát một cách trắng trợn. Ví dụ như phá hủy một món đồ.

Còn phần lớn là im lặng. Anh không chửi bậy, cũng không nói gì tỏ vẻ bất mãn, chỉ phá hủy thứ đồ vật nào làm anh khó chịu.

Có thể đi đến kết luận này, đương nhiên là do Từ Phẩm Vũ đã tự trải qua.

Mỗi trường học đều có chút truyền thuyết nho nhỏ, tuy rằng toàn bịa đặt, vừa nghe đã không thể tin được, hoàn toàn phản khoa học. Nhưng đôi khi đó vẫn là điểm tựa để người ta ký thác.

Trong học viện Đức Trị có một truyền thuyết về tình cảm thâm kín, chỉ cần có được chiếc cúc áo sơ mi của đối tượng mà mình thầm mến, nhất định phải là chiếc thứ ba tính từ cổ áo xuống, vì đó là vị trí gần trái tim nhất. Lấy cúc áo của người đó và của mình cùng ném vào trong cốc đựng nước suối, đặt dưới ánh trăng mười một ngày. Mọi tình ấy sẽ thành thật.

Hồi đó là Trần Tử Huyền nói với cô. Sau đó Từ Phẩm Vũ xì mũi coi thường, “Đúng là vớ vẩn, ai mà tin thì người đấy là đồ ngốc.”

Đúng, Từ Phẩm Vũ chính là đồ ngốc.

Phía cuối mỗi phòng học là tủ chứa đồ, trên cửa tủ có gắn biển tên. Ngày hôm ấy, Từ Phẩm Vũ nhân cơ hội dọn vệ sinh được ở lại cuối cùng, ánh nắng chiều đã tắt dần. Cô cầm một cái chổi, loay quanh ở ngoài lớp A.

Cô chợt nghĩ đến một việc, cầm cái chổi theo để làm gì?

Lắc đầu một cái, đặt cây chổi vào bên cạnh, lặng lẽ tiến vào lớp A không một bóng người.

Tìm thấy cửa tủ có ba chữ ‘Thẩm Hữu Bạch’ dễ như ăn cháo. Vì là mùa hè, nam sinh lại thích chơi bóng rổ nên thường sẽ để lại vài món đồ để thay trong tủ.

Cô hít sâu, mở ngăn tủ ra. Quả nhiên có một chiếc áo sơ mi trắng.

Từ Phầm Vũ lấy chiếc sơ mi với thái độ vô cùng cung kính, móc cái bấm móng tay trong túi ra, đếm đến chiếc cúc thứ ba, cẩn thận từng li từng tí gỡ nó xuống mà không làm hỏng vải áo.

Ánh sáng xuyên qua chiếc cúc tròn dẹt, vô cùng đẹp đẽ.

Giữa lúc cô đang thưởng thức cái cúc, ngoài hành lang vang lên tiếng nói chuyện của hai người.

Từ Phầm Vũ cả kinh, cầm chặt chiếc cúc, nhìn trái nhìn phải rồi vội vàng chạy tới núp ở bụi giăng.

Người đi vào phòng học là Chu Khi Sơn, theo sau là Thẩm Hữu Bạch.

Chu Khi Sơn đập bóng rổ ầm ầm lên mặt đất, giống như nhịp tim của Từ Phầm Vũ.

Cậu ta nghi ngờ chỉ vào ngăn tủ của Thẩm Hữu Bạch, “Cậu không đóng tủ à?”

Thẩm Hữu Bạch nhú mày một cái, đi tới kéo cửa tủ, ngay lập tức phát hiện ra chiếc áo sơ mi nằm sai chỗ.

Anh cầm chiếc áo lên, chỉ khâu cúc vẫn còn trên áo, nhưng một chiếc cúc lại bị mất.

Chu Khi Sơn đến gần, vừa nhìn liền vui vẻ, “Mình đã nói với cậu rồi, trường chúng ta có lời đồn, hình như là chỉ cần lấy được cúc áo sơ mi thì ước nguyện sẽ...”

Cậu ta còn chưa nói xong, Thẩm Hữu Bạch đẩy cửa tủ sầm một tiếng, ngay cả những ngăn tủ khác cũng rung lên.

Thẩm Hữu Bạch ném cái sơ mi gần như mới tinh vào thùng rác.

Chu Khi Sơn tỉnh táo lại, cầm bộ quần áo sạch sẽ từ ngăn tủ của mình ra, cố ý lầm bầm, “Sao không có ai cắt cúc áo của mình nhỉ.”

Thẩm Hữu Bạch nén giận, “Cậu nhanh lên một chút có được không?”

Chu Khi Sơn nhanh nhẹn thay quần áo, sau đó bọn họ rời khỏi phòng học.

Người núp sau cái bàn trên bục giảng từ từ đứng lên, đi tới chỗ thùng rác. Bên trong đó có đầy thứ vứt đi, nhưng chỉ riêng cái sơ mi trắng này, màu trắng tinh ấy làm cô khó chịu.

Cô cảm thấy mình vô cùng có lỗi với nó.

Sau đó, Từ Phầm Vũ cũng không làm tiếp theo lời đồn về truyền thuyết nữa, nếu làm thì cô thật sự quá ngốc rồi.

Đã biết là ngu ngốc thì vì sao còn muốn đi lấy cái cúc áo đó chứ?

Bởi vì Từ Phầm Vũ cho rằng, có thể ở bên Thẩm Hữu Bạch là chuyện có xác suất thấp hơn cả cái truyền thuyết vô căn cứ kia.

Không bị mang tiếng phá hoại của công nữa, Từ Phầm Vũ về nhà một cách thoải mái. Cô biết giáo viên sẽ không thể làm gì Thẩm Hữu Bạch, hình như nhà anh là cổ đông của trường.

Nói chung, có thể bảo vệ được tiền riêng của mình, tâm trạng cô rất sung sướng. Tạm biệt Ngụy Dịch Tuần ở ngã tư, cô rẽ vào tiệm bán hoa, đúng lúc thấy Trần Thu Nha ôm thùng hoa ra, bên trong thùng có một cành hoa hồng. Trần Thu Nha cười với Từ Phầm Vũ.

Từ Phầm Vũ rút cành hoa ra, “Sao lại còn dư một cành thế mẹ?”

Trần Thu Nha thả chiếc thùng xuống, dùng thủ ngữ nói, đúng đấy, thật đáng thương, con lấy đi. Từ Phầm Vũ chậm rãi xoay xoay cành hoa, nụ hồng hé nở quay một vòng trước mắt cô.

Sáng ngày hôm sau, trời còn không sáng hẳn, sương mù dày đặc trong không khí. Từ Phầm Vũ dùng báo bọc nhẹ cành hoa hồng rồi cho vào túi.

Cô không đợi Ngụy Dịch Tuần mà đến trường trước, sớm đến mức ở trạm tàu điện ngầm cũng có rất ít người.

Đến sớm như vậy là vì muốn lén lút vào lớp A, đến bàn của Thẩm Hữu Bạch.

Tặng anh một bông hồng.

Vì muốn cảm ơn anh đã đứng ra thừa nhận chuyện cái ghế, cũng vì muốn xin lỗi đã từng cắt mất chiếc cúc áo của anh.

Quan trọng nhất, là muốn tặng hoa hồng cho anh.

Từ Phầm Vũ chạy nhanh về lớp K, kéo cửa ra. Đám quỷ lười lớp K không thể đến sớm hơn cô được. Cô quăng túi lên bàn, quay cái ghế về phía cửa sổ rồi ngồi xuống.

Chờ Thẩm Hữu Bạch xuất hiện.

Không biết đã đợi bao lâu, Từ Phầm Vũ buồn ngủ nằm gục lên bệ cửa sổ.

Sau đó, từng tên quỷ đi vào lớp bị hành động đi sớm của lớp trưởng làm giật mình.

Không ai có thể khiến cô chú ý, chỉ tới khi Thẩm Hữu Bạch đến lớp.

Anh mặc áo khoác bên ngoài áo đồng phục, đẹp trai đến mức cô tỉnh cả ngủ. Anh đi tới chỗ ngồi, kéo ghế ra, động tác nhét túi xách ngừng lại một chút.

Thẩm Hữu Bạch lấy từ trong ngăn bàn ra một cành hoa hồng, dường như còn mấy giọt sương sớm.

Anh cầm hoa, không chút lưỡng lự, xoay người đi tới thùng rác, nhẹ nhàng ném nó vào y như lúc ném chiếc áo sơ mi.

Đóa hoa đỏ bừng dường như rơi vào vực sâu đen tối.

Từ Phầm Vũ sững sốt một lúc lâu, đột nhiên vùi đầu lên cánh tay. Trần Tử Huyền ngậm ống hút sữa đi vào lớp, nói với cô, “Mình vừa gặp Ngụy Dịch Tuần, cậu ấy còn hỏi là sao cậu không chờ cậu ấy.”

Từ Phầm Vũ rầu rĩ đáp lại, “Đừng nói chuyện với mình.”

“Cậu sao thế?”

“Thật là khổ sở.”

“Hả?”

Cô nhất định phải tự thôi miên mình, sự khổ sở lan tràn trong lòng này là do tiếc nuối đóa hồng kia. Nó xinh đẹp như vậy, không nên lưu lạc ở chỗ toàn rác rưởi.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ác mộng (1)

Edit: Mộc

Lúc anh tỉnh lại đã là một giờ chiều. Lòng bàn tay lạnh lẽo, đầu đau như búa bổ, ho khan không ngừng.

Thẩm Hữu Bạch ngồi yên bên mép giường, đốt một điếu thuốc. Tàn thuốc rơi nhẹ lên nền nhà.

Hút xong một điếu, anh lại nằm ngửa lên giường, thở hỗn hển, lại ho sù sụ. Tiếng ho vang vọng khắp cả căn phòng trống vắng.

Điện thoại di động rung lên ở đầu giường, anh khó khăn ngồi dậy mở máy.

“Này, sao hôm nay cậu không tới trường?” Giọng Chu Khi Sơn trở nên vô cùng ồn ào, giống như có rất nhiều con ruồi lượn qua lượn lại trong đầu anh. Thẩm Hữu Bạch ấn huyết thái dương, tạm thời không lên tiếng.

“Vậy buổi chiều nay bầu thành viên hội học sinh cậu cũng không đến à?”

Thẩm Hữu Bạch hít một hơi thật dài, trước khi cúp điện thoại chỉ nói, “Đi ngay đây.”

Anh thay đồng phục học sinh chỉnh tề, lấy thêm áo khoác, lúc ra khỏi cửa vẫn có chút mơ hồ.

Đóng cửa lại, cũng đóng kín luôn ngôi nhà rộng rãi kia.

Anh tiện đường đón một chiếc taxi, giọng khàn đặc nói tên học viện Đức Trị. Ai nghe phong phanh cũng biết trong đám học sinh mới có một người tên là

Thẩm Hữu Bạch, vừa nhập học đã trở thành tiêu điểm, vì nhà anh là cổ động của Đức Trì, mà vẻ ngoài lại đẹp trai.

Hắn tiện tay ngăn lại rồi một chiếc tắc xi, ách giọng nói báo ra rồi Đức Trì học viện tên.

Hiện giờ, năm thứ ba tốt nghiệp, hội học sinh tiến hành bầu cử, cơ bản là thay máu. Danh hiệu hội trưởng hội học sinh chắc chắn rơi vào người Thẩm Hữu Bạch.

Đây là quy tắc của trò chơi.

Đương nhiên, tiền đề là anh nhất định phải tham gia buổi bỏ phiếu.

Một tấm màn đen lớn như vậy, nếu cái vương miện phải đội cho không khí thì không còn gì để nói rồi.

Đứng trên bục diễn thuyết, anh bình tĩnh nói lại bài viết đã học thuộc. Lúc đi xuống, đầu đã đau kinh khủng.

Chu Khi Sơn chuẩn bị lên bục diễn thuyết, thấy anh có vẻ không ổn, “Cậu không sao chứ?”

Thẩm Hữu Bạch giơ tay ra hiệu cho cậu ta lên bục, vỗ vai một cái liền đi mất.

Anh đẩy cửa ra khỏi phòng họp, ánh sáng lúc hoàng hôn không chói mắt nhưng dường như vẫn đang thiêu đốt anh. Khó chịu vì đau đầu, chỉ muốn hít thở không khí, nhưng đôi chân lại mềm oặt tới mức không thể đỡ được cơ thể. Anh vịn vào tường, trước mắt như bị bịt kín bởi một màn sương mù, trời đất quay cuồng.

Đột nhiên có người đỡ anh dậy.

Mùi hoa.

Anh có thể ngửi thấy.

Không phải là mùi nước hoa, không thể phân biệt được là hoa gì, hình như có nhiều loài hoa lẫn vào nhau.

“Bạn bị ốm rồi.”

Cô khẳng định, môi Thẩm Hữu Bạch trắng bệch, thái dương toát mồ hôi.

“Để mình đưa bạn tới phòng y tế.”

Thẩm Hữu Bạch chợt nghĩ, giọng cô thật êm tai. Ngay cả khi nó vang vọng trong đầu anh như sóng điện lộn xộn, vẫn cảm thấy êm tai.

Đẩy cửa phòng cứu thương ra, chỉ có một bác sĩ nam đang đứng trước cửa sổ hút thuốc.

Anh ta sững sốt một lúc, nhìn Thẩm Hữu Bạch rồi hỏi cô, “Bạn ấy bị làm sao?”

Cô đáp lại, “Chắc là bị ốm phải không?”

Bác sĩ bực bội nói, “Vớ vẩn, tôi hỏi là bạn ấy bị bệnh gì.”

Cô trợn to hai mắt, lắc đầu, “Em không biết.”

Bác sĩ dập tắt điếu thuốc, “Đỡ bạn ấy nằm xuống đã.”

Cô đỡ Thẩm Hữu Bạch nằm lên giường bệnh trắng tinh. Bác sĩ đeo kính rồi đi tới, “Có bị dị ứng gì không?”

Cô lắc đầu nguầy nguậy, “Em không biết.”

“Sao cái gì em cũng không biết thế!”

Cô thật muốn khóc quá, “Em không biết bạn ấy, hôm nay em mới chuyển tới đây.”

Bác sĩ đẩy gọng kính, cười nói, “Ấy, thật xin lỗi, tôi cứ tưởng em là bạn gái bạn ấy.”

Thẩm Hữu Bạch nghe được đến đây thì mê man ngủ mất. Sau khi tỉnh lại, trên trán anh đắp một chiếc khăn mặt lạnh.

Anh không mở mắt, cô cho rằng anh còn chưa tỉnh nên cúi người thì thầm bên tai anh.

“Mình phải đi tìm chủ nhiệm lớp để trình diện, bạn cứ nghỉ ngơi đi nhé.”

Lông chim.

Lông chim lướt nhẹ qua tai anh, tê dại.

Anh lập tức mở mắt ra, trong con người phản chiếu rõ ràng gương mặt cô.

Cô ngẩn người, sau đó lập tức mỉm cười, “Bạn tỉnh rồi à. Bạn có biết bạn bị sốt không.”

“Ấy, không kịp nữa rồi, mình phải đi đây.”

Còn chưa nói hết, cô đã vội vàng xoay người.

Sau đó, dường như cô đã bốc hơi khỏi thế gian.

Những ngày tiếp theo, bọn họ chưa từng chạm mặt ở trường. Cách tốt nhất để biết cô ở đâu, là đợi. Chỉ cần trực ở cổng trường là có thể thấy tất cả học sinh trong Đức Trị.

Giáo viên xếp lịch trực rất kinh ngạc, hội trưởng mới nhậm chức có vẻ rất có trách nhiệm. Thường thì dù là giáo viên hay học sinh, nếu phải đứng trực một buổi sáng trước cổng trường, tâm trạng đều không lấy gì làm tốt đẹp.

Gương mặt Thẩm Hữu Bạch không chút cảm xúc, quan sát những nữ sinh đi ngang qua, bọn họ nhìn anh rồi xì xào bán tán. Anh chán ngấy, rất muốn vứt quyển sổ này đi rồi tìm một chỗ để hút thuốc.

Cuối cùng cũng có thành quả, cô xuất hiện.

Cô khoác một chiếc áo lông màu trắng bên ngoài đồng phục, ồng tay áo che đi nửa bàn tay, cô đứng ở ngoài cổng trường.

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, bởi vì cô không tiến vào, cứ quay đầu quan sát xung quanh như đang chờ người. Một giáo viên nữ cũng chú ý tới cô, gọi to, “Em kia, em đến muộn rồi, mau vào đây để ghi tên.”

Cô đi lên vài bước nhưng vẫn không vào trường, “Cô ơi, chờ một chút nữa em sẽ vào ạ.”

Giáo viên lập tức từ chối, “Cái gì mà chờ chút, không thể chờ!”

Thẩm Hữu Bạch giơ tay, nhìn đồng hồ, còn 3 phút nữa mới tới giờ vào học.

Anh nói, “Cô ơi, chuông còn chưa kêu.”

“Hả? Chưa kêu cũng ghi vào!”

“Có vào hay không hả, chắc là muốn trốn học rồi!”

Thẩm Hữu Bạch định mở miệng thì thoáng thấy một nam sinh chạy tới từ xa.

Anh im lặng, môi mím thành một đường thẳng.

Ngụy Dịch Tuần đến muộn, còn bắt cô phải đợi, nói cái gì mà bạn bè cùng tiến cùng lùi, thật ngu ngốc.

Cô vừa nhận bút từ Thẩm Hữu Bạch, vừa oán giận nam sinh bên cạnh. Thẩm Hữu Bạch nhú mày, khi cô trả bút thì nói một tiếng cảm ơn.

Ánh mắt cô dừng lại trên người anh không tới một giây.

Quả nhiên, cô không nhớ rõ anh.

Thẩm Hữu Bạch không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn bóng lưng của cô xa dần. Đường nhiên, bên cạnh cô còn có cái tên chướng mắt kia.

Anh cúi đầu, trên giấy, cô ghi mấy chữ Từ Phầm Vũ, đằng sau còn một chữ K và số 1.

Là lớp K, thảo nào lại không gặp được. Cô là người của thế giới còn lại.

Thẩm Hữu Bạch bắt đầu để ý đến cô.

Hầu như ngày nào cũng tới khi chuông vào học vang lên cô mới tới, lúc đèn ngủ còn bị ghi tên vì đi muộn.

Khi cô cười, đôi mắt sáng ngời, khung xương khá nhỏ, ngời xồm xuống thì co lại thành một nhúm như con mèo.

Nam sinh bên cạnh cô tên là Ngụy Dịch Tuần.

Bọn họ không cùng một lớp nhưng hàng ngày đều cùng đi cùng về. Quan hệ giữa họ là gì, cho dù không nói rõ thì chỉ cần không mù, không ngu là có thể đoán được.

Mùa hè năm thứ hai, ve sầu kêu vang.

Cô đổi chỗ ngồi tới bên cửa sổ, tối ngày hôm ấy, lần đầu tiên Thẩm Hữu Bạch mơ thấy cô.

Khi tỉnh lại, tóc mai anh ướt đầm.

Anh buồn bực lấy điều khiển, cho nhiệt độ điều hòa thấp xuống thêm vài độ.

Ngày tiếp theo, buổi sáng là giờ thể dục, anh trốn vào một chỗ mát mẻ.

Bật lửa vừa tóe ra tia lửa thì một cái túi xách bay từ trên trời xuống, bịch một tiếng trước mặt anh, anh ngẩn người.

Vài chiếc lá cây cũng từ từ rơi xuống.

Anh ngẩng đầu lên theo bản năng, ánh nắng làm anh nheo mắt lại, có người đang leo tường, một cái chân nhỏ vươn vào.

Cơn gió thổi qua, cô cũng sửng sốt.

Sau đó, cô tỉnh táo lại, vội vàng nhảy xuống.

Cô cầm túi xách lên, vỗ vài cái, nhìn Thẩm Hữu Bạch một lúc lâu mới nói, “Chuyện vừa nãy, làm ơn coi như không nhìn thấy gì.”

Nói xong, cô lúng túng sửa sang lại đồng phục, kéo lại chiếc váy, kích động bỏ đi.

Thẩm Hữu Bạch nắm chặt cái bật lửa, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Vừa nãy, anh nhìn thấy quần lót của cô rồi.

Màu trắng.

Anh lại chiêm một điều thuốc nữa.

Ngay cả con mọt sách Tần Nhiên cũng phát hiện ra anh đang nghiện thuốc nặng hơn.

Thẩm Hữu Bạch kiêu ngạo như vậy, sao có thể theo đuổi thứ của người khác.

Anh lại mơ thấy cô lần nữa.

Cô ngồi trên người anh, chập trùng lên xuống, hai gò má nhuộm đỏ như hoa hồng, tiếng rên quyến rũ như dao, cắt đứt thần kinh của anh.

Anh mở mắt ra, nhìn thẳng vào bóng tối yên tĩnh, thờ dốt.

Khi cô cầm chặt cây bút, viết ra Từ Phẩm Vũ, ba chữ này là ác mộng của anh.

Anh cứ thế chìm vào giấc mơ, không thể tỉnh lại.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ngũ giác (1)

Edit: Mộc

Chu Khải Đường bước vào phòng học, Từ Phầm Vũ đã thay đổi tư thế, nằm nhoài người đầy chán chường trên bàn.

Cậu đi tới đã lên chân ghế của cô.

Từ Phầm Vũ định chửi rửa một câu, là đứa nào không có mắt thế, không thấy lớp trưởng đang buồn phiền à.

Vừa ngẩng đầu lên thấy Chu Khải Đường, kiêu ngạo hung hăng lập tức bị đè xuống.

Cô tức giận nói, “Làm gì thế!”

Chu Khải Đường thấy vẻ mặt ảm ức của cô liền nở nụ cười, “Chủ nhiệm lớp tìm cậu đấy.”

“Không đi!”

Từ Phầm Vũ nói vậy nhưng vẫn đứng lên.

Ánh mắt Chu Khải Đường đi theo bóng lưng cô, “Không phải vừa nói là không đi à?”

Đúng là Từ Phầm Vũ không muốn đi, nhưng nghĩ kỹ thì nếu đi có thể thấy Thẩm Hữu Bạch, còn có thể vờ vịt đi ngang qua phòng học của anh. Nếu may mắn, Thẩm Hữu Bạch còn có thể nhìn cô hai giây.

Mười phút trước, hoa hồng bị vứt bỏ, vậy mà đảo mắt một cái đã không sao rồi, người này chỉ có thể là Từ Phầm Vũ.

Lâm Hoành gọi cô tới là để hỏi xem trong lễ đón học sinh mới, lớp họ sẽ làm gì.

Từ Phầm Vũ không hề khách sáo kéo một cái ghế tới ngồi cạnh anh ta, bắt đầu khoác lác.

Lớp bọn họ sẽ làm một buổi biểu diễn nho nhỏ, bởi vì hát, chơi đàn, gõ trống, loại nào lớp họ cũng có người biết.

Từ Phầm Vũ bốc phét tới mức pháo hoa tung tóe, Lâm Hoành nghe đến mơ hồ, “Dừng dừng dừng, tôi hiểu rồi, chẳng phải chỉ là hát mấy bài sao.”

Cô im lặng một chút rồi gật đầu, “Đúng thế.”

Tới khi Từ Phầm Vũ ra khỏi văn phòng, chuông vào lớp đã vang lên, mục đích đạt thành một nửa rồi. Cô vội vàng rẽ vào WC, xoay người trong gương kiểm tra lại đồng phục, sửa sang lại tóc.

Lúc cô tới cửa lớp A thì nghe được giọng của một giáo viên nam, “Có bạn nào muốn nói không?”

Anh ta đi chậm rãi giữa các dãy bàn, “Cứ nói những gì các em thích, ví dụ như lời thơ, câu nói trong phim ảnh, cái gì cũng được.”

Từ Phầm Vũ nấp vào một góc, nhìn lên bảng đen, trên đấy có viết mấy từ đơn tiếng Anh.

Các học sinh đứng lên đều nói tiếng Anh. Từ Phầm Vũ chỉ nghe thôi cũng choáng váng, đúng là cô vẫn nên chỉ giả vờ đi ngang qua là được rồi.

“Hội trưởng cũng nói đi.”

Thầy giáo nói, Từ Phầm Vũ vui mừng vì mình còn chưa đi mất.

Thẩm Hữu Bạch từ từ đứng lên, cái ghế ma sát lên sàn nhà tạo ra tiếng vang. Anh nói:

Love exists but with an absence of eternity.

Psychologically, lunacy, emptiness, panic, delusions that the moment will last forever.

I hide behind my back and postpone all answers.

I 'm seized by desire.

Thầy giáo sừng sốt một chút, sau đó mỉm cười nói, “Perfect, mời ngồi.”

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy kiểu biểu đạt trắng trợn mà lại vận vẹo tối nghĩa như thế này.

Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại, bấm nút dừng ghi âm.

Giọng nói của anh vẫn lạnh như băng, giống như cục đá trong miệng, trước khi tan hết còn ma sát với cổ họng, phát ra âm thanh.

Thật sự quá kích thích thính giác rồi.

Có điều Từ Phầm Vũ cảm thấy mình rất thông minh, ngay lập tức đã nghĩ ra là phải dùng điện thoại để ghi âm.

Cô cẩn thận cất điện thoại đi, sau đó kiểm tra lại tóc rồi đi về phía khu A.

Hồn vía cô đã bay đi đâu mất, cả ngày chỉ muốn biết ý nghĩa những câu Thẩm Hữu Bạch nói. Nên vào tiết cuối, chỉ còn mấy phút nữa là hết giờ, Từ Phầm Vũ gơ tay nói đau bụng.

Thật ra là cô đến thư viện.

Cô tìm từ điển tiếng Anh, ngồi xuống, đeo tai nghe vào. Cô nghe đi nghe lại các từ đơn, viết ra giấy, rồi lại đối chiếu với từ điển để dịch. Cuối cùng cũng xong.

Tình yêu xuất hiện rồi lại biến mất trong cuộc đời.

Lòng tôi thất thường, trống vắng, khủng hoảng, ảo tưởng rằng thời điểm này sẽ kéo dài mãi mãi.

Tôi trốn sau chính mình, trì hoãn tất cả những lời muốn nói.

Nhưng tôi đã bị dục vọng nắm giữ rồi.

Từ Phẩm Vũ trờng mắt, tại sao mà dịch xong rồi lại càng khó hiểu vậy. Hay là tra từ điển không đúng?

Thẩm Hữu Bạch không ngờ sẽ thấy cô ở thư viện.

Cô đang nhìn giá sách, khom lưng xuống, đồ lót bị lộ ra bên dưới váy.

Anh đứng sau lưng Từ Phẩm Vũ, ánh sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ làm áo sơ mi của cô trở nên trong suốt.

Nếu như cô lại cúi thêm một chút, không những nhìn thấy da dẻ sau lưng mà còn có thể thấy cả đường sống lưng.

Thẩm Hữu Bạch nhìn chăm chăm một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng: “Váy.”

Từ Phẩm Vũ nghe thấy tiếng động thì lập tức đứng thẳng. Cô xoay người lại, thấy Thẩm Hữu Bạch, vốn dĩ phải ngây ngẩn một lúc nhưng đầu óc cô đã nhanh chóng lấp lại lời nói của anh.

Theo bản năng, tay cô nhét áo sơ mi vào trong váy, sau đó mới nhận ra rằng còn có một người đứng trước mặt mình.

Cô đường hoàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Hữu Bạch, ánh mắt anh vẫn ở lại eo cô, sau đó từ từ đi lên trên, mãi tới khi nhìn vào mắt cô.

Từ Phẩm Vũ không tìm được từ nào để hình dung về ánh mắt anh, hơn nữa không hiểu sao cô lại nghĩ tới những gì anh nói.

I ‘m seized by desire. Ta đã bị dục vọng nắm giữ.

Dường như có bàn tay cầm khối băng sát lên eo của cô.

Từ Phẩm Vũ luôn cảm thấy tư tưởng của mình rất trong sáng, nhưng sao mỗi khi thấy Thẩm Hữu Bạch thì cô đều liên tưởng lung tung như vậy.

Cô âm thầm hít một hơi, chuẩn bị trả lời, vậy mà anh lại bỏ đi.

Không thở ra được khiến Từ Phầm Vũ bị tức ngực.

Ngụy Dịch Tuần đứng ở cửa lớp K, thấy người đang đi tới thì ngạc nhiên, “Sao cậu lại đi từ phía đó ra?”

Tâm trạng Từ Phầm Vũ không tốt, trả lời yếu ớt, “Mình đi thư viện.”

Trần Tử Huyền vô cùng sợ hãi, hỏi: “Lẽ nào núi lửa sắp phun trào?”

Ngụy Dịch Tuần cau mày, tỏ vẻ thâm sâu, “Cũng có thể Godzilla được thả ra.”

Phản ứng của hai người này làm cô không còn gì để nói, “Thôi đi, chẳng qua mình chỉ đi thư viện thôi mà.”

Trần Tử Huyền lắc đầu, “Cậu có nói với mình hôm nay là tận thế thì cũng không chấn động bằng việc cậu đi thư viện.”

Từ Phầm Vũ chán không thêm lườm nữa.

Theo thường lệ, cô tạm biệt Trần Tử Huyền ở chỗ tàu điện ngầm.

Cô nhìn vào khoảng không tối tăm đến xuất thần, Ngụy Dịch Tuần đang nói chuyện thì phát hiện ra người bên cạnh hoàn toàn không nghe cậu.

Cậu huých tay vào Từ Phầm Vũ, “Sao thế.”

Từ Phầm Vũ lập tức xoay người, nghiêm túc nhìn Ngụy Dịch Tuần. Sau mười mấy giây, cô vẫn bình tĩnh mím môi, một câu cũng không nói.

Ngụy Dịch Tuần bị cô nhìn chăm chú đến mức hoảng hốt, “Cậu làm sao thế?”

Từ Phầm Vũ giơ tay lên xem đồng hồ, đếm nhịp tim của chính mình. Tất cả đều bình thường. Cô nhìn Ngụy Dịch Tuần thì không có cảm xúc đặc biệt gì.

Từ Phầm Vũ cúi đầu, thở dài một tiếng.

Gương mặt không có biểu cảm gì của Thẩm Hữu Bạch lại trở thành mị dục với cô.

Ở gần một chút, cô đã nghĩ sẽ cởi cúc áo sơ mi của anh, muốn lưu lại dấu răng trên cổ họng anh, muốn ngón tay của anh trượt xuống dưới bụng cô.

Nghĩ... Không thể nghĩ thêm nữa.

Đâu chỉ là đáng sợ.

Thẩm Hữu Bạch ở trong phòng khách không bật đèn, gạt tàn trên sa lông đầy tàn thuốc lá. Anh hút thuốc rất sạch sẽ.

Sạch sẽ, giống như tấm lưng trắng nõn của cô.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngũ giác (2)

Edit: Mộc

Dây ruy băng rải rác trên đất cuốn lấy mắt cá chân của Từ Phầm Vũ. Cô lão đảo vài bước, sau đó không may ‘bùm’ một tiếng, đập vỡ một quả bóng bay.

Một bạn học đang thổi bóng bị giật mình, tuột tay làm quả bóng đỏ vèo một vòng trong phòng học.

Hai giờ chiều là bắt đầu lễ đón học sinh mới.

Từ Phầm Vũ bê một thùng nước suối lên tầng. Ở chỗ rẽ đột nhiên xuất hiện một cái đầu, tóc đen xõa ra che kín mặt, nhìn cô chăm chú. Cô lùi xuống một bậc thang, sững sốt ba giây, “Xin hỏi là hảo hán nơi nào?”

Trần Tử Huyền mặc đồ trắng, giơ hai cánh tay lên, từ từ lướt tới, “Tiểu nữ tử tên là Trinh Tử, hôm nay tới đây vì muốn mạng của người!”

Từ Phầm Vũ nghe vậy thì phối hợp gào lên, “Trước khi chết, người có thể đồng ý một chuyện với ta không?”

“Nói nghe thử xem.”

“Bê thùng nước lên giúp mình đi, tay mình sắp đứt rồi.”

Trinh Tử vén tóc lên, “Được rồi.”

Từ Phầm Vũ cười hì hì, dùng đầu gối kê cái thùng lên đưa cho Trần Tử Huyền.

Trinh Tử ôm thùng nước có vẻ rất dễ dàng, nói, “Đợi lúc nữa tới lớp F chơi nhé.”

Cô ăn mặc thế này là vì lớp của Ngụy Dịch Tuần, lớp F sẽ tổ chức nhà ma. Trần Tử Huyền thích giả quỷ để dọa mọi người cho vui.

Năm nào cũng có lớp làm nhà ma, chẳng có gì mới mẻ cả. Chỉ ít thì Từ Phầm Vũ không linh hội được vui thú ở đó.

Vì cô bị bệnh quáng gà.

Trong bóng tối, dù cô mở to mắt hay nhắm lại cũng chẳng khác gì nhau.

Nhưng Từ Phầm Vũ vẫn nhận lời cô ấy, “Được. Có điều mình phải qua hội trường nhỏ một lúc đã.”

Trong phòng học, ban nhạc vẫn đang tập luyện, gõ trống đến đình tai nhức óc.

Trần Tử Huyền thả thùng nước xuống, hô to, “Hả? Cậu nói cái gì?”

Đức Trị có hai hội trường. Cái lớn là nơi tổ chức lễ nhập học cho học sinh mới. Cái nhỏ, nói nhỏ thì cũng không nhỏ, nó có hai tầng để ngồi, giống như sân khấu Broadway.

Quyền sử dụng hội trường phải xin từ học viện, lúc trước đám quỷ lớp K nảy ra ý tưởng kì lạ, đề nghị xin hội trường làm nơi biểu diễn. Từ Phầm Vũ liền tát một chậu nước lạnh, “Rửa mặt cho tỉnh ngủ đi.”

Thứ nhất, đơn xin sẽ không được thông qua, vì bọn họ là lớp K.

Thứ hai, không có thứ hai, đã không được thông qua rồi thì lấy đâu ra thứ hai.

Khi cô biết lớp A dễ dàng mượn được hội trường nhỏ thì lại cảm nhận được đả kích từ sự khác biệt về giai cấp một lần nữa.

Lần này, trong lễ đón học sinh mới, lớp A sẽ diễn kịch. Poster đã dán từ lâu rồi, vở kịch liên quan đến lịch sử cận đại của châu Âu.

Từ Phầm Vũ đẩy cánh cửa khép hờ ra, còn chưa bắt đầu buổi diễn chính thức, trong hội trường đã ngồi không ít người. Sân khấu bị che kín bởi vải đỏ.

Cô vịn vào tường để đi xuống cầu thang, tìm một góc trống rồi ngồi xuống.

Vở kịch lần này không có Thẩm Hữu Bạch, vai chính không, vai phụ cũng không. Hình như anh phụ trách chỉ huy công việc chuẩn bị, lên sân khấu tổng cộng ba lần, chỉ để sắp xếp đồ, ngay một câu cũng không nói.

Kịch bản viết rất tốt, dùng những tình huống hài hước để truyền tải nội dung nặng nề.

Thật ra Từ Phầm Vũ chỉ đánh giá bừa mà thôi. Bởi vì từ khi Thẩm Hữu Bạch xuất hiện đến khi anh rời đi, rồi tới khi vở kịch kết thúc, trong đầu cô chỉ có áo sơ mi, cà vạt, áo gi-lê, giày da của anh. Tốt nhất đừng đưa thêm cái top hat cho anh, nếu không cô sẽ không nhìn được mà kêu lên mất.

(chỗ này tác giả không ghi rõ là top hat nhưng tớ đoán rằng loại mũ mà tác giả nói đến là top hat, các bạn có thể gg để xem hình ảnh nhé)

Khi mọi người chào cảm ơn trên sân khấu cũng không có Thẩm Hữu Bạch.

Tiếng vỗ tay từ bốn phía làm Từ Phầm Vũ nhớ ra còn phải tới nhà ma lớp F.

Đang định đi ra khỏi hội trường, cô quay đầu lại hai lần, khi chắc chắn rằng không thể thấy anh nữa thì mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hôm nay Từ Phầm Vũ mới phát hiện ra, ngoại trừ Ngụy Dịch Tuần, lớp F vẫn có người quen của cô.

Phải nói là ấn tượng rất sâu sắc.

Người đó đang đi ra khỏi lớp bọn họ. Chính là cô ta—

Cô gái bày tỏ tình cảm với Thẩm Hữu Bạch không thành đã dùng chuyện hút thuốc lá để đe dọa anh, còn đến hội học sinh để phỏng vấn nữa.

Sau khi nội tâm Từ Phẩm Vũ tự thuật một đồng câu không có dấu chấm câu xong, cô ta đã đi rất xa rồi.

Ngụy Dịch Tuần nói đó là học sinh mới chuyển tới lớp cậu, tên là Thái Dao.

Cô hỏi, “Ăn ngon không?”

“Là họ Thái, không phải thức ăn.”

Ở nơi khác.

Chu Khi Sơn đang nghiên cứu không mệt mỏi phải làm sao để bày trò khiến Thẩm Hữu Bạch khó chịu. Gần đây cậu ta đã tìm ra đạo cụ, đó chính là Thái Dao bất khuất kiên cường.

Bọn họ đã đánh cược với nhau, Chu Khi Sơn sẽ tạo cơ hội, Thái Dao phải bắt được Thẩm Hữu Bạch.

Thời hạn là một tháng.

Đặt cược là, đêm đầu tiên của cô ta.

Thái Dao đứng trong nhà vệ sinh, vừa gọi điện vừa sửa sang lại tóc.

“Chỉ cần đưa Thẩm Hữu Bạch tới lớp tôi là được rồi.”

Dừng một lúc, cô ta lại nói tiếp, “Không được, cậu nhất định phải làm cậu ấy đi vào!”

Cúp điện thoại xong, Thái Dao lấy son môi ra, lại nghe thấy tiếng leng keng ngoài cửa.

Khi Từ Phẩm Vũ bối rối xoay người thì không cẩn thận đá vào bình cứu hỏa. Cô vừa đau vừa vội vàng nâng bình cứu hỏa lên, sau đó chạy về phía lớp F.

Trên đường đi, cô bị người của lớp K kéo lại, “Lớp trưởng, lớp trưởng tới quấy à?”

Từ Phầm Vũ hất tay cậu ta ra, “Cậu đi mà quây!”

Lại có thêm người nữa tới cạnh, “Lớp trưởng, lẽ nào không biết hát à?”

Cậu ta cầm micro, lập tức thông báo, “Lớp trưởng cũng làm một bài đây!”

Kết quả là mọi người đều ồn ào, “Làm một bài! Làm một bài! Làm một bài!”

Làm cái chồng của em gái các cậu ấy!

Từ Phầm Vũ vất vả lắm mới thoát khỏi đám quỳ kia.

Ở đầu này của hành lang, cô đã thấy Thẩm Hữu Bạch ở phía xa, anh vẫn mặc kiểu quần áo tràn ngập khí tức cấm dục.

Anh đang bị Chu Khi Sơn đẩy vào nhà ma lớp F.

Tuy cô không biết Thái Dao định làm gì, nhưng hành động của cô đã nhanh hơn đầu óc một bước.

Khi Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại thì cô đã đứng bên trong cái nhà ma tối đen không thấy năm ngón tay này.

Tiêu rồi, cô bị bệnh quáng gà.

Yên tĩnh.

Tối tăm.

Từ Phầm Vũ muốn lấy điện thoại di động từ trong túi ra nhưng lại cảm giác được có người tới gần.

Cô đưa tay ra, chạm được một người. Sau đó, cô vịn vào người kia, trượt trên cánh tay, cuối cùng chạm tới vai.

Khoảng cách gần đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của anh.

Khi thị giác biến mất, những giác quan khác sẽ trở nên vô cùng nhạy bén. Ví dụ như khứu giác.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá. Chứng tỏ đây là một người hút thuốc.

Trong nháy mắt đưa ra kết luận này, Từ Phầm Vũ lập tức ôm lấy cổ anh.

Anh cứng đờ người, chưa kịp phản ứng lại thì Từ Phầm Vũ đã hôn lên môi anh.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả đôi môi anh.

Trúc trắc, nhẵn nhụi, mềm mại.

Anh chợt tỉnh táo lại.

Một tay giữ chặt gáy cô.

Từ Phầm Vũ hoảng sợ, nhưng không tránh thoát được, chỉ có thể quẩn quýt với cái lưỡi đầy tính cướp đoạt trong miệng mình.

Có mùi thuốc lá. Và cả mùi bạc hà.

Từ Phầm Vũ cố gắng đẩy anh ra.

Theo quán tính lùi về sau hai bước, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, giống như đầu óc đang trống rỗng.

Cô thở dốc, tiếng thở ấ vào tai anh càng thêm kích thích tình dục.

Anh tóm lấy cổ tay cô, kéo mạnh.

Từ Phầm Vũ kinh ngạc chỉ kịp hít một hơi thì miệng đã bị ngăn chặn.

Đầu lưỡi không phải của cô đang khuấy trong cổ họng, muốn cuốn đi tất cả dưỡng khí. Eo cô bị một cánh tay giữ chặt, không thể đi đâu được, chỉ có thể kề sát thân thể anh.

Cô cảm nhận được có chất lỏng chảy xuống từ khoe môi ướt át.

Ai đó đang đi vào.

Từ Phầm Vũ giãy dụa, cuối cùng cũng thoát ra được.

Không kịp suy nghĩ gì nữa, cô vội vàng chạy về phía có âm thanh.

Vén tấm vải che ánh sáng lên, cô giơ tay che mắt cho khỏi chói.

Trần Tử Huyền thấy cô thì ngẩn người, “O, mình còn vừa đi tìm cậu đấy, cậu tới đây lúc nào thế?”

“Bọn mình còn chưa vào mà, chẳng có gì trong đây cả, cậu đi dạo với không khí à.”

Cô ấy vừa nói xong, Từ Phầm Vũ đã chạy mất, “Ấy, cậu đi đâu thế?”

Bóng dáng Từ Phầm Vũ vừa biến mất ở cầu thang. Trần Tử Huyền mang theo mấy cái dấu hỏi trên đầu, vừa xoay người lại đã thấy Thẩm Hữu Bạch đi ra khỏi nhà ma lớp F, còn Thái Dao thì đang chặn anh lại.

Ý nghĩ đầu tiên của Trần Tử Huyền là, những người này sao nóng vội thế chứ, người giả ma còn chưa vào mà bọn họ đã đi ra hết rồi.

Từ Phầm Vũ chạy một mạch lên sân thượng, ngồi bệt luôn xuống đất.

Trái tim như sắp nhảy ra khỏi ngực.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ngũ giác (3)

Edit: Mộc

Phía sau lưng Chu Khải Đường là ánh sáng mỏng manh, cậu nhìn cửa sân thượng mở ra. Thiếu nữ chạy tới, làn váy chập chờn, sau đó ngồi bệt xuống đất.

Cậu gái cổ, đi lại gần, “Cậu tới đây làm gì thế?”

Từ Phẩm Vũ vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu ta thì hơi sửng sốt, “Thế cậu ở đây làm gì?”

Cậu trả lời, “Có người hẹn mình tới sân thượng.”

Từ Phẩm Vũ hỏi tiếp, “Quyết đấu à?”

Chu Khải Đường nhét hai tay trong túi quần, nhún vai, “Ai biết được.”

Cô đưa tay về phía cậu, “Dìu mình một chút, chân mình mềm nhũn rồi, không đứng lên nổi.”

Chu Khải Đường vừa cười vừa nắm lấy cánh tay cô, “Cậu làm chuyện gì xấu hả?”

“Đúng đấy, mình đã nói cái bí mật nhỏ của cậu ra rồi.”

Một lực rất mạnh kéo cô lên, chân cô thực sự đã tê rần, không thể đứng vững nổi, nhào vào người Chu Khải Đường, suýt nữa là kẻ sát lòng ngực cậu.

Từ Phẩm Vũ lúng túng, vừa định xin lỗi thì cửa sân thượng bị đẩy ra. Cô và Chu Khải Đường cùng nhìn sang.

Là Lục Âm.

Cô ấy đứng ở đó, vẻ mặt có chút hoảng sợ, nghi ngờ, sau đó lập tức xoay người chạy xuống tầng. Chu Khải Đường có vẻ kinh ngạc, nhìn Từ Phấn Vũ, “Cậu... nói thật hay giả?”

Ý hỏi chuyện cô nói ra bí mật của cậu.

Từ Phấn Vũ chỉ tay lên trời, “Mình xin thề, tuyệt đối không nói ra.”

Cậu bình tĩnh gật đầu.

Từ Phấn Vũ ngạc nhiên, “Cậu còn không đuổi theo đi!”

Chu Khải Đường không hiểu gì, “Vì sao phải đuổi theo?”

Tư thế lúc này của bọn họ có lẽ đã làm Lục Âm hiểu lầm rồi. Từ Phấn Vũ sốt ruột nói, “Chắc là bạn ấy tới tìm cậu đấy!”

“Chưa chắc, có lẽ cũng bị người ta hẹn lên sân thượng để quyết đấu.”

Cô suy nghĩ một chút, thôi thì mọi người đều độc thân cũng được, đỡ ai bị kích thích vì bạn mình tình cảm ân ái.

Nhiệm vụ hỗ trợ này tạm hoãn lại đã.

Từ Phấn Vũ ngồi xuống cùng cậu ta, hơi nghiêng đầu, “Mình có thể hỏi cậu một chuyện không?”

Chu Khải Đường chọn một tư thế thoải mái, “Ôi, lớp trưởng đại nhân có gì chỉ giáo vậy?”

Cô im lặng một chút, do dự hỏi, “Nếu có người hôn cậu, cậu có từ chối không?”

Chu Khải Đường hoảng sợ tránh xa một chút, “Cậu muốn hôn mình à?”

Từ Phấn Vũ đáp lại bằng gương mặt vô cảm.

Chu Khải Đường cười, trả lời một cách chắc chắn, “Sẽ không.”

“Vì sao?” Cô tỏ ra khó có thể tin được, “Không thích mà cũng không từ chối sao?”

Chu Khải Đường gật đầu, “Nam sinh đều là động vật có dục vọng, có nữ sinh chủ động sà vào lòng đương nhiên là tốt rồi.”

Từ Phầm Vũ kích động hỏi, “Thế sau đó thì sao?”

Chu Khải Đường ngheo đầu sang một bên, “Coi như chưa từng xảy ra.”

Vừa nghe xong lời này, tam quan của cô không chỉ đổ nát, phải nói là trời long đất lở.

Thấy Từ Phầm Vũ vừa đứng lên sau đó gào lên rồi ngồi xồm xuống, Chu Khải Đường sợ hết hồn, “Cậu bị bệnh à?”

Cậu vừa dứt lời, bằng tốc độ sét đánh không kịp che tai, cô đứng vọt lên đá vào chân Chu Khải Đường. Cậu đau đớn ôm chặt chân, “Mẹ kiếp, có bệnh thì đi uống thuốc đi!”

Đá cậu ta một cú xong, Từ Phầm Vũ chạy ra khỏi sân thượng. Chu Khải Đường nhìn cánh cửa bị gió thổi sập vào, cười khế.

Cô chạy nhanh xuống tầng, đúng lúc gặp phải Ngụy Dịch Tuần. Chuông tan học vừa vang lên không lâu là cậu đã tới tìm Từ Phầm Vũ. Nhưng Ngụy Dịch Tuần vừa mới mở miệng định nói thì cô đã tỏ ra ghét bỏ, “Trong vòng mười phút đừng nói chuyện với mình, nam sinh các cậu thật ghê tởm.”

Thế là những lời cậu định nói đến miệng lại biến thành, “Ấy, mình làm gì để cậu tức giận à?”

Từ Phầm Vũ gào lên, “Đừng có nói chuyện với mình!”

Ngụy Dịch Tuần nắm cổ tay cô, kéo đi, “Trước hết cậu nói cho rõ ràng đã, cái gì mà lại thật ghê tởm.” Từ Phầm Vũ hất tay cậu ra, che tai mình, lầm bầm, “Tiên đế gây dựng sự nghiệp chưa xong mà nửa đường đã bỏ mình, ngày hôm nay...”

Ngụy Dịch Tuần cười, “Độc lịch sử cũng vô ích thôi, hôm nay cậu nhất định phải giải thích với mình.”

Dạo gần đây đám tình nhân nhỏ này đúng là to gan, coi quy định cấm yêu đương là để trang trí, thật muốn đi báo cáo với giáo viên.

Chu Khi Sơn lạnh nhạt chế giễu, “Các bạn học à, liếc mắt đưa tình cũng đừng đứng giữa đường thế chứ.”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói làm Từ Phẩm Vũ lập tức quay người lại. Vừa nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch, cô trợn tròn mắt không dám chớp, năng lực ngôn ngữ cũng hoàn toàn biến mất.

Anh dường như không nhìn thấy cô, đi vòng qua bọn họ để lên tầng.

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện câu nói của Chu Khải Đường, coi như chưa từng xảy ra.

Ngụy Dịch Tuần bước xuống cầu thang, sau đó chợt dừng lại quay đầu hỏi cô, “Không đi à?” Từ Phẩm Vũ há miệng, ngay cả sức lực rít gào cũng đã mất.

Cảm thấy giống như chỉ có cô tình nguyện làm anh gập dẹt thì chơi, anh không để trong lòng cũng là phải. Nhưng Từ Phẩm Vũ lại nghĩ, sao anh có thể không trả cả tiền chứ.

Tuy rằng cái suy nghĩ này không thỏa đáng lắm, nhưng nó đã biểu đạt hoàn toàn tâm trạng cô vào lúc này.

Mình không muốn thích cậu nữa.

Từ Phẩm Vũ bị kích động tới tận lúc về nhà. Cô bỏ túi sách xuống, mở ngăn kéo ra, lấy ra chiếc chìa khóa để mở một cái hộp.

Cô lấy chiếc cúc áo trong hộp, định ném nó vào thùng rác.

Cô nắm chặt cúc áo, gần như muốn gắn nó vào trong lòng bàn tay.

Cuối cùng lại buông tay ra.

Thôi bỏ đi, giảm thích anh đi một phần ba là được.

Hay là, chỉ một phần tư thôi.

Từ Phầm Vũ ầm ức, tức giận vứt cái cúc áo vào trong hộp.

Chiếc cúc trong suốt lẫn mấy vòng trên một đĩa nhạc. Đĩa nhạc ấy cũng là bảo bối của cô. Bức ảnh trên bìa đĩa đã khá cũ, là kỹ thuật chụp ảnh của mười mấy năm về trước. Nhưng người trên ảnh thì Từ Phầm Vũ vô cùng quen thuộc, đó là mẹ cô, Trần Thu Nha.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô rung lên, nhận được tin nhắn của mẹ: “Bé con, mau tới đây.”

Không kịp thay quần áo, Từ Phầm Vũ chỉ cởi áo khoác đồng phục, mặc một chiếc áo khoác khác rồi lấy chìa khóa ra ngoài.

Bóng tối đã buông xuống, bên trong cửa hàng hoa còn sáng ánh đèn, chỉ có bóng dáng cô đơn của Trần Thu Nha.

Từ Phầm Vũ đẩy cửa đi vào, chuông gió kêu leng keng.

Trần Thu Nha đặt một bó hoa tươi rất to xuống, đưa tay ra hiệu, nói hôm nay người đưa hoa bỏ sót một khách hàng, rất quan trọng, là kỷ niệm ngày cưới của người ta.

Từ Phầm Vũ ôm lấy bó hoa, “Được rồi, cho con địa chỉ.”

Phải đưa hoa gấp nên cô gọi một chiếc taxi, vì đi vội không mang nhiều tiền, lúc về đành phải đi tàu điện ngầm.

Nhưng không ngờ gió đêm chợt thổi qua ngọn cây, mưa tí tách rơi xuống.

Cô chạy qua những vũng nước, lấy tay che đầu, vội vàng chạy tới hiên của cửa hàng tiện lợi gần đó.

Nhân viên thu ngân trong cửa hàng cầm một bao thuốc lá, quét mã vạch ‘bíp’ một tiếng.

Thẩm Hữu Bạch cất ví tiền, xoay người, đôi mắt lập tức bắt được bóng dáng của một người, mọi thứ như dừng lại trong một khoảnh khắc.

Từ Phầm Vũ đứng dưới mái hiên, giơ tay vuốt nước trên mặt, tay áo khẽ run lên.

Nghe thấy tiếng cánh cửa tự động mở, cô vô thức nghiêng đầu nhìn lại. Một bên là con đường tối tăm, một bên là ánh đèn sáng chói.

Đôi mắt anh trở nên đặc biệt rõ ràng.

Từ Phầm Vũ sững sốt một chút, cứng người, quay đầu đi.

Thẩm Hữu Bạch không đi tiếp mà đứng bên cạnh cô, châm một điếu thuốc, khói thuốc từ từ bay ra, lại bị không khí ẩm ướt đánh tan.

Làn khói trắng xám che mất lông mày anh, không rõ anh nghĩ gì.

Cô mím môi, không biết nên nói gì, cúi đầu nhìn mũi giày ướt đẫm. Sau đó, chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Nước đọng không ngừng chảy vào cống thoát nước.

Chỗ váy ướt của cô sẫm màu lại, dính vào đùi.

Nước mưa trượt xuống dọc theo chân cô.

Thẩm Hữu Bạch không nhìn nữa, thuốc đã hút xong.

Anh nhét bao thuốc vào trong túi áo khoác, sau đó đặt cái ô vào tay cô.

“Nhà mình ở gần đây, cậu lấy ô mà về.”

Anh nói xong, kéo mũ áo khoác lên, giẫm lên mặt đất ướt nhẹp, đi mất.

Từ đầu tới cuối, không nhìn cô một lần.

Thật ra đây là dịu dàng hay là lạnh nhạt.

Từ Phầm Vũ choáng váng, tam quan đổ nát cũng chẳng sao, với cô mà nói thì có gì khác nhau đâu.

Ánh mắt cô từ từ rơi xuống cái ô trong tay.

Tình cảm dành cho anh hình như lại dẹt lười rộng hơn.

Đã có sẵn nền móng rồi, chỉ cần một hành động tùy tiện của anh cũng khiến nó trở thành cái kén trong lòng cô.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ngũ giác (4)

Edit: Mộc

Trước cửa nhà Từ Phẩm Vũ có ba cái cây, một cây là cây bạch quả, một cây khác là cây bạch quả, cái cây còn lại cũng là cây bạch quả.

Dự báo thời tiết nói sẽ có mấy ngày mưa liên tiếp, nhắc nhở mọi người ra ngoài cần mang theo ô và áo mưa.

Bên trong túi của cô có hai cái ô.

Vừa ra khỏi nhà được mấy bước thì nước mưa từ lá cây rơi xuống, dính vào xương quai xanh của cô, lạnh đến ghê người. Từ Phẩm Vũ rút cổ lại, lấy ô từ trong túi ra.

Lúc tới cổng trường, mưa nặng hạt dần, nện bùm bụp trên mặt ô.

Từ Phẩm Vũ đứng trước cửa văn phòng, đột nhiên mũi ngứa ngứa, “Ắt xì...” một cái. Cô khịt khịt mũi rồi đẩy cửa vào phòng.

Lâm Hoành dặn cô chuẩn bị cho buổi kết thúc lễ đón học sinh mới, làm đại biểu cho học sinh ưu tú, lên phát biểu với các học sinh mới.

“Không cần hồi hộp đâu, chỉ là để em trao đổi kinh nghiệm học tập với các em ấy thôi, chia sẻ thêm vài hoạt động mà em thích ở học viện nữa.”

Từ Phẩm Vũ hơi sững sốt, “Sao lại là em?”

Lâm Hoành đột nhiên vỗ lên cánh tay cô một cái, suýt nữa là đẩy cô ngã lăn ra đất, “Vinh dự lớn như thế mà sao lại không thích hả?”

Mặt Từ Phẩm Vũ như đưa đám, “Tình nguyện ạ.”

Lâm Hoành liền cười, “Các thầy giáo khác cũng thấy em chạy theo tôi khoác lác cả ngày rất tốt nên cũng đề cử em đấy.”

Biểu diễn rock and roll đã át đi tiếng mưa rơi đánh lên bề cửa sổ, từng cơn gió ẩm ướt thổi vào phòng học. Trời mưa cũng không thể làm giảm nhiệt tình của các bạn trẻ với đồ ăn ngon, các quầy bán đồ ăn vặt đều dựng lều để tránh mưa.

Từ Phẩm Vũ uống nốt viên thuốc cuối cùng, miệng lúng búng nói với Trần Tử Huyền, “Mình đi một lúc.”

Có câu nói rất đúng, có vay có trả, sau này mượn tiếp sẽ không khó.

Bên ngoài vắng vẻ tiêu điều, cửa chỉ khép hờ. Bên trong là phòng nghỉ chuyên dụng của hội học sinh.

Từ Phẩm Vũ đứng lại, hít sâu một hơi.

Cô gõ nhẹ hai tiếng, đẩy cửa đi vào, “Xin hỏi bạn Thẩm Hữu Bạch có ở đây không?”

Bây giờ trong phòng nghỉ có có ba cặp mắt, đồng thời nhìn về phía cô. Trong đó không có Thẩm Hữu Bạch.

Trần Mặc hỏi cô, “Bạn có chuyện gì à?”

Từ Phẩm Vũ giơ tay lên, “Mình đến trả cái ô.”

Chu Khi Sơn nhìn cây dù màu chàm trên tay cô, chầm chậm nhắc lại từng chữ, “Trả cái ô.”

Cậu ta nghiền nát tan ba chữ này, sau đó nở nụ cười, “Cậu ấy mượn ô của bạn à?”

Thái độ có vẻ không tin tưởng, hơn nữa còn đánh giá với thâm ý khác.

Không chờ Từ Phẩm Vũ trả lời, Chu Khi Sơn đã sải bước tới trước mặt cô, khoác vai cô, “Đi nào, chúng ta ra ngoài tâm sự, bọn họ cần nói chuyện riêng.”

Thấy Chu Khi Sơn đưa người đi mất, Tần Nhiên mờ mịt nhìn Trần Mặc, “Chúng ta có việc gì cần nói à?”

Trần Mặc dùng vẻ mặt càng ngớ ngẩn hơn, hai tay mở ra làm câu trả lời.

Ở hành lang.

Chu Khi Sơn hỏi, “Bạn học ở lớp nào thế, tên là gì?”

Từ Phầm Vũ cúi người, lùi ra sau một chút, tránh khỏi cánh tay cậu ta.

“Mình học năm thứ ba, lớp K, tên Từ Phầm Vũ.”

Dừng một chút, cô bổ sung thêm, “Phầm là thường thức, Vũ là lông chim.”

Chu Khi Sơn bị chữ K hấp dẫn, nhưng vẫn cười đầy thiện ý, “Bạn và Hữu Bạch là bạn bè sao?”

Từ Phầm Vũ vừa định trả lời thì không nhin được hắt xì một cái.

Trong một giây, Chu Khi Sơn đột nhiên nhớ ra, “Ồ, bạn có phải là...”

Cậu ta quan sát Từ Phầm Vũ một cách tỉ mỉ, mắt càng trợn to hơn, “Cặp tình nhân chẵn cầu thang ngày hôm qua!”

Từ Phầm Vũ ngẩn ra một chút, “Mình và Ngụy Dịch Tuần, à, là bạn nam kia, không phải một đôi, chỉ là bạn rất thân thôi.”

Chu Khi Sơn nhướn mày, “VẬY, Thắm Hữu Bạch có biết không?”

Cô tỏ vẻ khó hiểu, “Cái gì?”

Thảo nào hôm qua Thắm Hữu Bạch lại hút thuốc kinh khủng như vậy, phòng nghỉ bị hun khói dày đặc y như chốn tiên cảnh.

Cậu ta tỏ vẻ thật vi diệu, “Không có gì.”

Chu Khi Sơn cười, “Để mình trả ô cho cậu ấy hộ bạn nhé, còn có gì muốn mình chuyển lời không?”

Nói xong, cậu ta giơ tay ra muốn nhận đồ. Từ Phầm Vũ rút tay lại, lùi ra sau một bước, “Cảm ơn bạn. Nhưng mình nghĩ mình nên trả trực tiếp cho bạn ấy thì tốt hơn.”

Không hiểu tại sao cô luôn cảm thấy nụ cười của cậu ta không tốt chút nào.

Từ Phầm Vũ gật đầu với cậu ta, sau đó lập tức xoay người rời đi, dường như chỉ muốn tránh còn không kịp. Khi bóng dáng cô biến mất, Chu Khi Sơn khẽ nói, “Chắc, thật không dễ lừa.”

Tới lúc chạng vạng, Từ Phầm Vũ đóng cửa phòng học, nhìn đồng hồ trên cổ tay, có lẽ giờ kịch của lớp A cũng kết thúc rồi.

“Mình còn chút việc, các cậu về trước đi.” Từ Phầm Vũ đứng tại chỗ, nói với mấy người ở phía trước.

Ngụy Dịch Tuần quay đầu lại liếc cô một cái, “Ừ, vậy cậu cẩn thận nhé, đừng về muộn quá.”

Vào giờ này đã không còn mấy học sinh ở lại trường nữa, chỉ còn tiếng bước chân của một mình cô trên cầu thang.

Ở tầng ba, Từ Phầm Vũ không hề phòng bị, đột nhiên có người kéo cô tới bên cạnh. Cô đứng không vững, vội vịn vào tường rồi mới nhìn xem là ai.

Chu Khi Sơn cười, “Lại gặp được bạn Từ Phầm Vũ rồi, có hứng thú tham gia trò chơi với bọn mình không?”

Từ Phầm Vũ ngần ra, “Trò gì?”

“Game đồ hộp.”

“Hả?”

Cậu ta giải thích rằng, game đồ hộp nghĩa là mọi người tự trốn vào trong một nơi kín mít, giống như trong một cái hộp.

Nếu có hai người cùng trốn vào trong một chỗ, vậy thì bọn họ tự động coi là một nhóm, cùng đi tìm chỗ trốn.

Mãi tới khi tất cả mọi người đều hòa làm một nhóm, người cuối cùng còn lại sẽ thua cuộc.

Chu Khi Sơn nói, “Đây là trò chơi truyền thống mà hội học sinh tổ chức hàng năm để đón học sinh mới.”

Từ Phầm Vũ tỏ vẻ nghi ngờ. Cậu ta liền nhú mào, “Mình lừa bạn làm gì chứ?”

Đúng lúc này có người xuất hiện ở hành lang. Chu Khi Sơn gọi to, “Này, Tần Nhiên!”

Từ Phầm Vũ quay đầu sang nhìn.

Tần Nhiên đáp lại, “Đừng gọi mình, mình còn đang tìm chỗ trốn đây.” Cậu ta nói xong thì vội vàng chạy xuống cầu thang.

Cô quay đầu lại, Chu Khi Sơn tỏ vẻ ‘bạn thấy đây mình đâu có lừa bạn’. Từ Phầm Vũ nửa tin nửa ngờ, “Nhưng mình không phải người của hội học sinh.”

Chu Khi Sơn đẩy vai cô, đi về phía cuối hành lang, “Không phải hội học sinh thì càng thú vị chứ sao!”

Không cho cô cơ hội từ chối, cậu ta mở cửa một phòng, “Tới đây nào, bạn trốn vào trong này đi.”

Từ Phầm Vũ còn đang choáng váng, đứng trong căn phòng tối tăm. Chu Khi Sơn vội nhắc, “Trốn trong tủ treo quần áo ấy!”

Từ Phầm Vũ suy nghĩ một chút, nhìn quét một vòng trong phòng, mở cửa tủ quần áo. Bên trong khá rộng, chỉ treo mấy bộ đồ.

Chu Khi Sơn thấy cô tiến vào trong tủ áo thì từ từ đóng cửa lại. Cậu ta chạy đi, liếc mắt nhìn lên biển gắn trên cửa phòng.

Phòng thay đồ nam.

Bên trong căn phòng, toàn bộ ánh sáng đến từ phía sau rèm cửa mỏng manh, hai cánh cửa sổ đang đóng chặt.

Cô ở trong tủ quần áo, nhìn qua khe hở, thấy trên chiếc bàn dài bày rất nhiều đồ thủ công.

Từ Phấn Vũ nghĩ đây là trò chơi của hội học sinh, nếu có thể gặp được Thẩm Hữu Bạch thì sẽ trả ô cho anh.

Nếu ngay từ đầu đã gặp được anh thì càng tốt, ngoài trả đồ còn có thể ở cùng anh trong một không gian.

Tưởng tượng rất tốt đẹp, hiện thực càng mờ ảo.

Bốn phía im ắng chợt vang lên tiếng bước chân. Cửa phòng bị mở ra.

Cô nín thở.

Ngay sau đó, Từ Phấn Vũ che miệng lại, không dám chớp mắt.

Thật sự là Thẩm Hữu Bạch, anh vẫn còn mặc nguyên trang phục lúc diễn kịch.

Nhưng vấn đề chính ở đây là, anh đi tới tủ quần áo đối diện Từ Phấn Vũ, quay lưng về phía cô, bắt đầu cởi áo.

Tiếng cởi cà vạt vang lên. Mũi Từ Phấn Vũ chợt ngửa ngáy, cô nghĩ thầm thế là xong rồi. Sau đó, cô liền hắt xì.

Thẩm Hữu Bạch dừng tay lại, xoay người về phía cô.

Cô nhắm chặt mắt lại, chấp nhận số phận, đẩy cánh cửa tủ quần áo ra. Phòng thay quần áo rất nhỏ, khoảng cách giữa Từ Phấn Vũ và anh cũng chỉ có hai bước chân mà thôi.

Thẩm Hữu Bạch vô cùng bình tĩnh nhìn cô, “Sao cậu lại ở đây?”

Cô vừa định giải thích thì chợt hiểu ra, mình đã bị gài bẫy. Trò chơi cái con khi.

Từ Phầm Vũ không trả lời được nhưng anh vẫn im lặng.

Trong bầu không khí yên tĩnh đến mức quái dị, ánh mắt cô không kiềm chế được, dừng lại ở cổ anh. Anh muốn thay quần áo nên đã cởi cúc áo tới bụng.

Thật ra thì vì sao cô lại đưa tay lên chạm vào chứ. Chắc cô đã bị quỷ ám rồi, đây là cách giải thích duy nhất.

Bởi vì trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ.

Từ Phầm Vũ muốn biết cảm giác sờ lên hầu kết đẹp thế kia.

Cô cảm thấy kinh ngạc vì hành động của chính mình, còn Thẩm Hữu Bạch lại đứng im không nhúc nhích.

Anh mím môi, cổ họng khẽ nhấp nhô.

Từ Phầm Vũ chợt tỉnh táo lại, vội vàng rút tay về.

Đáng tiếc không còn kịp nữa.

Thẩm Hữu Bạch nắm lấy cổ tay cô, áp cô lên cửa tủ, những ngăn tủ cũng rung lên.

Cô bối rối bám lên cánh tủ, trơ mắt nhìn anh dựa sát vào. Anh nâng cằm Từ Phầm Vũ, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Anh đỡ lấy gáy cô, tóc cô trượt qua những ngón tay anh.

Môi Thẩm Hữu Bạch hơi lạnh, giam cầm cố, mãnh liệt như thế muốn cắn đứt đầu lưỡi cô. Từ Phầm Vũ nức nở vài tiếng nhưng đều bị anh nuốt vào bụng.

Cô không có đường lùi, không thể làm gì khác ngoài việc túm chặt áo Thẩm Hữu Bạch. Anh không ngừng cướp đoạt, nhưng tốc độ đã dần chậm lại, tấn công thông thả mà mạnh mẽ. Tay vẫn đè lên hông cô, áp chặt cô vào lòng mình.

Chân Từ Phấm Vũ như nhũn ra, đầu óc mờ mịt, mà không biết từ lúc nào, đầu gối của Thấm Hữu Bạch đã đỉnh vào giữa hai chân cô.

Anh buông đôi môi tươi mát kia, cô lập tức há miệng hít thở, giống như con cá sắp chết ngạt.

Đối diện với đôi mắt say mê của cô, Thấm Hữu Bạch không có cách nào nhẫn nại thêm được nữa. Anh cúi đầu thấp hơn, sát lên gáy cô, ngửi được mùi hoa thoang thoảng.

“Cậu ta cho em cái gì, vì sao lại muốn ở cạnh cậu ta?”

Giọng nói của Thấm Hữu Bạch ở rất gần, đầu độc cô, làm nhịp tim trở nên gấp gáp.

Cô không hiểu, “Cậu đang nói gì thế?”

Trên thực tế, sự nghi ngờ của cô còn chưa kịp kéo dài tới hai giây, tay Thấm Hữu Bạch thò vào dưới váy cô, từ bắp đùi mìn màng, dần dần tiến lên trên.

Anh làm cô trở nên tê dại, cô kinh ngạc kêu lên, “Cậu làm gì thế?”

“Bất kể Ngụy Dịch Tuần cho em thứ gì, tôi cũng có thể cho em, còn nhiều hơn cậu ta.”

Từ Phấm Vũ sửng sốt.

Quên đi lòng bàn tay nóng rực của anh dường như đang bao vây hạ thể của cô.

Thấm Hữu Bạch ngẩng đầu, ánh mắt thâm sâu đến đáng sợ.

Ngay sau đó, bàn tay anh đã chạm lên quần lót cô, nhấn một cái lên trung tâm đóa hoa.

Từ Phấm Vũ thét chói tai, đẩy mạnh anh ra, vội vàng né tránh nên va phải chân bàn.

Chiếc bình trên bàn bị rung động đổ xuống, những hạt nhựa bên trong rơi âm ầm xuống sàn, nảy đi lung tung.

Cô nhào tới cánh cửa, giữ lấy tay cầm, cố vặn ra, thậm chí dùng cả hai tay vặn mấy lần mà cũng không được.

Có ai đó...

Đã khóa cửa.

Phía ngoài cổng trường.

Tần Nhiên hẹn với Chu Khi Sơn tới nhà cậu ta chơi game. Sau khi lên xe, đóng cửa lại, Tần Nhiên tiện mồm hỏi, “Sao cậu lại lừa nữ sinh lúc này?”

Chu Khi Sơn tỏ ra oan uổng, “Không phải mình.” Cậu ta mỉm cười, “Là hội trưởng đại nhân ra lệnh cho mình làm thế.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ác mộng (2)

Edit: Mộc

Anh không thích bật đèn, cũng không thích nhà có nhiều đồ đạc. Vì thế mà nhà anh rất trống trải, trên tường treo tranh hiện đại, âm u đến đáng sợ.

Nhưng hôm nay không giống bình thường.

Thẩm Hữu Bạch mở cửa, suýt chút nữa bị ánh đèn sáng rực làm mù mắt.

Người phụ nữ ngồi trên sofa, mặc một chiếc váy liền bằng nhung. Dưới ánh đèn, dây chuyền đá quý màu hồng của bà ta lóe sáng. Bàn tay đang lật báo đeo nhẫn kim cương.

Thẩm Hữu Bạch chỉ muốn nhắc nhở bà ta ngay lập tức rằng, bọn cướp bây giờ không thích phiền phức đâu, nên có lẽ sẽ chặt luôn ngón tay bà để cướp đồ đấy.

Giản Nguyệt ngẩng đầu, đuôi mắt dài khẽ nhếch lên, “Về rồi à, đã ăn cơm chưa?”

Thẩm Hữu Bạch không quá lạnh nhạt nhưng vẫn có mấy phần hờ hững, gật đầu, “Rồi ạ.” Phòng khách quá sáng làm anh không thoải mái, cau mày lại, “Ba đâu mẹ?”

Giản Nguyệt lật tiếp tờ báo, cụp mắt nói, “Ở sân thượng.”

Thẩm Hữu Bạch còn chưa đi tới sân thượng thì bóng lưng rộng lớn kia đã xuất hiện trước mắt.

Nhận ra phía sau có người tới gần, Thẩm Văn Tụng không quay đầu lại mà móc trong túi ra một chiếc hộp sắt.

Vừa đúng lúc Thẩm Hữu Bạch đi tới, Thẩm Văn Tụng đưa cho anh. Bên trong là những điều xì gà xếp ngay ngắn.

Thẩm Văn Tụng nói, “Nếu đã không cai được thì cứ hút thứ cao cấp đi.”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người, vớt cái hộp sắt lên bàn trên sân thượng, cầm bao thuốc lá bên cạnh ra, lấy bật lửa.

Anh dùng một tay chặn gió, một tay bật lửa, không được trơn lăm, đánh mấy lần mới được.

Sau khi đốt thuốc, anh rít một hơi, phun khói ra, “Lúc nào thì đi?”

Sắc mặt Thẩm Văn Tụng khó chịu, thái độ lạnh lùng, “Ba vừa về nhà mà con đã hỏi khi nào thì ba đi à? Con không thấy là con quá đáng sao? Thẩm Hữu Bạch.”

Thẩm Hữu Bạch bình tĩnh hỏi ngược lại, “Ba có coi nơi này là nhà không?” Anh khẽ run rẩy, “Cũng phải thôi, ba có rất nhiều nhà. Đây chỉ là căn hộ mà ba mua cho con mà thôi.”

Thẩm Văn Tụng không trả lời, bầu không khí lạnh lẽo như thể đã hạ xuống độ âm.

Thẩm Hữu Bạch thoải mái xoay người về phía căn nhà, “Ba nhìn người phụ nữ trong phòng khách một chút...”

“Tôn trọng chút đi, dù gì đây cũng là mẹ con.”

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên cười ra tiếng, thuận theo đối giọng, “VẬY ba nhìn mẹ con một chút đi.” Anh dừng lại, sau đó nói tiếp, “Một cái xác hoa lệ biết bao.”

“Ba nhìn con một chút đi.” Thẩm Hữu Bạch nở nụ cười, “Một đứa trẻ thật đáng thương.”

Đúng là Thắm Văn Tụng thấy hổ thẹn với anh, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh, những chuyện kinh tởm đến buồn nôn kia sẽ xông lên đầu ông, ông chỉ nói, “Con cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do ba sao?”

Đêm ấy, Thắm Văn Tụng đi luôn.

Không tới một tiếng, Giản Nguyên cũng chuẩn bị đi.

Trời đang mưa.

Thắm Hữu Bạch che ô đi cùng bà một đoạn, đưa bà ta lên xe. Một mình anh trở về nhà. Gió thổi trong bóng tối, nháy mắt đã cuốn đi hết nhiệt độ cơ thể anh.

Anh lại lạnh lẽo như sông băng.

Anh đi vào một cửa hàng tiện lợi mở 24/24, mua một bao thuốc lá, một cái bật lửa. Xoay người ra bên ngoài thì thấy Từ Phầm Vũ.

Anh ngẩn người, miệng phun ra câu thô tục không thành tiếng, mẹ nó, thật xui xẻo.

Vì sao ư?

Vì nước mưa làm cô ướt nhẹp.

Sợi tóc dán lên gò má cô, giống như mồ hôi lúc làm tình cuồng nhiệt.

Ngày hôm nay, anh đã biết cảm giác hôn cô là thế nào, anh đã không còn thỏa mãn nữa.

Hiện giờ lại nhìn thấy cô như vậy, lẽ nào không phải là xui xẻo.

Đội mưa về nhà, anh tắt tất cả đèn trong nhà. Chỉ để lại chiếc đèn ở chỗ bức tranh treo tường.

Anh đứng trước một bức tranh, bên trên trống không. Vô cùng sạch sẽ, giống như Từ Phầm Vũ.

Nếu đây đúng là cô...

Anh lấy một chiếc kéo, đâm vào bức tranh, từ từ rạch xuống. Tiếng vải bị cắt vang lên.

Đằng sau những chỗ bị thủng là màu đen.

Không giống cô rồi, không thấy thân thể nào phía sau tấm vải cả.

Anh cứ tưởng rằng sẽ giống như quần áo của cô.

Đột nhiên anh lại suy đoán, cuối cùng là hút thuốc thoải mái, hay làm làm tình với cô sẽ thoải mái.

Luôn có những buổi tối, anh muốn làm tình với cô đến điên lên.

Ngày thứ hai.

Buổi diễn kịch sắp xếp lúc buổi chiều, anh cũng đợi tới chiều đến trường.

Đạo gần đây hình như Chu Khi Sơn đã tìm ra cách khiến anh buồn bực. Thẩm Hữu Bạch biết vậy nhưng không hề tỏ thái độ nào. Không phải là do anh bình tĩnh, mà là anh không thấy có gì đáng kể.

Thẩm Hữu Bạch không thể nào tưởng tượng được dáng vẻ của cô gái nào đó nằm bên dưới anh để hầu hạ, thật buồn nôn.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Từ Phấn Vũ, cả người anh đều khô nóng.

Anh ngồi trên hòm đạo cụ, vội vàng đốt thuốc.

Làn khói lạnh lẽo có thể dập tắt ngọn lửa trong anh. Nhưng chỉ là tạm thời.

Những nhà văn thời cận đại châu Âu thường có những tưởng tượng xa vời, ví dụ như ánh lửa màu lục giống như hổ phách.

Thẩm Hữu Bạch lặng lẽ nghe tiếng động ngoài mà sân khấu, những giọng nói của nam nữ đang đọc lại lời thoại.

Trong đầu anh lặp đi lặp lại cảm xúc của ngày hôm qua.

Nói ra cũng phải cảm ơn Chu Khi Sơn.

Cảm ơn cậu ta đi cá cược với người khác.

Nếu phải hình dung về khung cảnh tối đen của ngày hôm ấy, anh cảm thấy giống như mình bị một con nhện nuốt vào bụng.

Mà sự xuất hiện của cô, chính là ánh lửa màu xanh.

Kì quái là, Thẩm Hữu Bạch đã quen với bóng tối, ánh mắt anh lập tức phác họa ra thân hình của cô, nhưng mắt cô vẫn chưa thấy gì.

Anh đến gần Từ Phẩm Vũ, cô đưa tay chạm vào anh.

Chỉ rất nhẹ.

Không được. Không đủ.

Anh nghĩ vậy, liền áp sát vào cô.

Mãi tới khi bộ ngực mềm mại của cô sắp ép sát vào anh. Thẩm Hữu Bạch dừng lại, không tiến lên nữa, nếu tiếp tục, anh không biết mình sẽ làm gì.

Nhưng cô thì sao?

Cô lại hôn lên môi anh.

Điếc không sợ súng đi hôn anh.

Khi hôn cô, Thẩm Hữu Bạch lại suy nghĩ, nếu như biến cô thành tiêu bản, vậy thì mỗi buổi tối đều có thể chạm vào cô như thế này.

Lần đầu cô đẩy Thẩm Hữu Bạch ra, lý trí của anh vẫn không xuất hiện, đơn giản là vốn dĩ anh không hề có nó.

Lần thứ hai để cô chạy trốn, thấy cô đứng ở cầu thang với Ngụy Dịch Tuần, anh làm như không thấy.

Giống như từ trước tới nay anh không dám suy nghĩ xem cô và Ngụy Dịch Tuần đã từng làm tình chưa.

Trước nay đều không dám.

Anh sợ mình thật sự sẽ ra tay, đào rỗng hạ thể đã làm tình với kẻ khác của cô, sau đó biến cô thành tiêu bản.

Tới giờ Thẩm Hữu Bạch vẫn không rõ trên người cô có mùi hương của mấy loại hoa. Nhưng rõ rồi thì thế nào.

Có nhiều mùi hương hơn nữa thì cũng là hoa trong vườn nhà người khác, anh không có quyền lợi hỏi đến.

Nhưng đã nếm rồi, giờ muốn bắt anh nhả nài thì quá khó.

Mùi thuốc lá tản ra ở khoang miệng và xoang mũi, hơi lạnh tiến vào cổ họng.

Một lời kịch đột nhiên truyền vào trong tai anh—

‘Tâm dục không giảm, khó tránh được bị thương.’

Dường như chiếu sáng cho Thẩm Hữu Bạch.

Bên ngoài sân khấu là tiếng cầu xin, “Ôi Chúa ơi, cầu xin người hãy giết nàng đi. Như vậy con sẽ không ưu sầu và tức giận nữa, con sẽ ngủ mãi cùng nàng. Tới khi người khác tìm thấy chúng con, chỉ có thân thể đã mất đi linh hồn.”

À.

Cuối cùng Thẩm Hữu Bạch đã tỉnh ngộ.

Nếu không chiếm được, vậy thì hủy diệt cô đi.

P/S: Ban đầu đọc mấy chương tiếp tới thấy tội nghiệp mẹ của Thẩm Hữu Bạch lắm, sau khi biết sự thật thì hết cmn thương luôn, chỉ thấy đúng là con điên. Bà điên đấy+ bố đẻ bà ấy+ bố đẻ của Thẩm Văn Tụng đã gây ra bi kịch cuộc đời

cho Thẩm Văn Tụng, Thẩm Hữu Bạch, và người phụ nữ mà Thẩm Văn Tụng yêu. Nói người tốt luôn chịu thiệt là vậy đấy.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bị cảm (1)

Những hạt nhựa đủ màu sắc lăn trên mặt đất, có một viên lăn đến chân cô. Từ Phầm Vũ vẫn nắm tay cầm cánh cửa, vài giây sau mới buông tay ra, quay người lại một cách cứng nhắc.

Ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ phía sau lưng anh nên không thể nhìn rõ biểu hiện trên mặt Thẩm Hữu Bạch.

Anh chỉ nhìn Từ Phầm Vũ, im lặng trong giây lát. Sau đó, Thẩm Hữu Bạch thò tay vào túi quần, lấy một thứ gì đó ra, ném về phía cô.

Từ Phầm Vũ nhìn món đồ lóe sáng kia bay thành một đường parabol tới trước mặt mình, theo bản năng, cô đưa tay ra đón.

Cô chớp mắt, là chìa khóa.

Mắt Từ Phầm Vũ tròn to, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

Cô đứng đối diện ánh nắng, con người được chiếu sáng còn lấp lánh trong suốt hơn cả những hạt nhựa rơi dưới đất.

Cô lập tức mở cửa.

Thẩm Hữu Bạch hơi hối hận vì đã giao chìa khóa ra quá sớm.

Từ Phầm Vũ hốt hoảng cầm chìa khóa vào ổ, xoay vài cái, thấy cửa mở ra cô mới thở phào một hơi.

Cô bước ra ngoài một bước, sau đó chợt dừng lại.

Do dự đôi chút, cuối cùng cô xoay người lại hỏi anh, “Vì sao cậu lại khóa cửa?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, “Vì muốn làm tình với em.”

Anh nói rất đơn giản. Nhất thời, Từ Phầm Vũ sững sờ không lên tiếng.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, “Không tin à?”

Vẻ mặt cô vẫn thờ ơ.

Anh liền cười, “Vậy em ở lại thêm một lúc đi.”

Dường như đến bây giờ cô mới hiểu rõ những lời trắng trợn của anh, trong lòng sợ hãi.

Từ Phầm Vũ lập tức hoảng loạn lùi ra sau, suýt nữa thì tự vấp ngã. Cô chạy vội xuống cầu thang, làn váy dường như cũng hoảng hốt di động.

Mãi tới khi chạy tới khu vực dạy học, cô mới nhớ ra một việc, tự vỗ lên đầu mình một cái.

Thẩm Hữu Bạch không ngờ cô đã đi rồi mà còn quay lại.

Lúc này, anh đã thay áo phông trắng, cầm một chiếc áo khoác mỏng, đang định mặc vào.

Từ Phầm Vũ khá lúng túng, “Mình để quên cái túi ở đây.”

Cô vừa nói vừa dán người lên tường, từ từ xê dịch đến chỗ tủ quần áo, lấy cái túi xách ra.

Nhìn dáng vẻ cô thì chắc là sợ anh tới chết rồi.

Anh còn tưởng rằng cuối cùng cô cũng đồng ý bố thí một chút hơi thở sạch sẽ cho anh. Hóa ra vẫn là bi kịch.

Đôi môi Thẩm Hữu Bạch từ từ cong lên, cười ra tiếng.

Từ Phầm Vũ ôm túi xách, ngăn người.

Cô quay đầu lại liếc vội anh một cái rồi chạy đi ngay. Tuy không nhìn kĩ, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy nụ cười của anh có chút cô đơn.

Cô đã từng nghĩ rằng, một ngày nào đó nhất định phải nói với Thẩm Hữu Bạch rằng ‘khi cậu cười thật sự rất đẹp’.

Nhưng ngày hôm nay có cơ hội rồi thì Từ Phấn Vũ lại chạy trốn chết.

Ga tàu điện ngầm đang vào giờ cao điểm, người đến người đi tấp nập.

Trên sân ga, đối mặt với cửa kính, Từ Phấn Vũ thất thần nhìn cái bóng màu đen của mình. Đoàn tàu nhanh chóng lao đi, giống như xuyên qua vực sâu hết lần này đến lần khác. Bên tai có rất nhiều âm thanh, tin tức, lời thoại trong phim ảnh, tiếng người nói chuyện điện thoại.

Sắc trời đã tối một nửa, nửa còn lại giống như sắp bị mực nhuộm đen.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cầu thang bằng thép, bảng hiệu đèn nê ông đỏ nhấp nháy viết mấy chữ ‘cửa hàng bán đồ người lớn’.

Từ Phấn Vũ hít sâu một hơi, bước lên cầu thang tạo thành tiếng vang leng keng.

Cô vén mảnh vải đen che cửa lên, đi vào trong. Bên trong khá tối tăm, chỉ có ánh đèn huỳnh quang màu lam.

Đủ loại roi da, vòng treo, dây thừng, nội y đính tán.

Sau quầy là một người đàn ông đang ngồi chơi game, không hề chú ý tới cô.

Từ Phấn Vũ đi tới một kệ đồ, tay cô sắp chạm tới hộp DVD có bề ngoài nóng bỏng thì bên cạnh vang lên giọng nói.

“Em gái nhỏ, có muốn anh giới thiệu cho không?”

Cô rút tay về, quay đầu sang. Là người đàn ông lúc nãy ở sau quầy, trên môi có gấn khuyên, trên mắt có hình xăm.

Từ Phầm Vũ có chút kinh ngạc, “Thứ này cũng có thể giới thiệu à?”

Người đàn ông cao giọng trả lời, “Đương nhiên là có!”

Sau đó anh ta cười híp mắt, “Lĩnh vực này cần nhiều kiến thức lắm đấy.”

Từ Phầm Vũ nửa hiểu nửa không, gật đầu, “Thật là lợi hại.”

Người đàn ông lấy hai hộp DVD, hỏi, “Em thích Âu Mỹ hay Nhật Hàn?”
Tiếp theo, anh ta chỉ vào từng cái, “Hay là loại dùng đạo cụ, đóng vai hầu gái, bị trói, bị dạy dỗ...”

Từ Phầm Vũ chớp mắt vài cái, “Có loại nào dạy học không?”

Anh ta sừng sốt một chút, con ngươi đảo vài vòng, sáng lên, “Có đấy!”

Mở cánh cửa ra, mùi thơm của cơm và đồ ăn bay tới. Từ Phầm Vũ cảm thấy dường như mình đang công một quả bom về nhà.

Rửa bát đĩa xong, cô lau khô tay. Trần Thu Nha ngồi ở sofa xem phim, cô liền chui về phòng mình, lặng lẽ khóa cửa, căng thẳng đến mức quên cả bật đèn.

Từ Phầm Vũ giống như kẻ trộm, lấy túi ra, bên trong là hộp DVD có bìa ngoài là một nữ sinh.

Cô nuốt nước bọt, lấy nó ra xem.

Phim này đúng là dạy học.

Nhưng không phải kiểu dạy học mà cô nói tới.

Thầy giáo đẩy nữ sinh ngã lên bàn học, cô gái chỉ có thể dùng cùi chỏ chống đỡ.

[...]

Chiếc bàn vang lên âm thanh ‘kèo kẹt’, sắc dục không nói nên lời. Tiếng vang ấy làm người ta như bị lửa thiêu trong ngực, không thể tĩnh tâm nổi.

Từ Phầm Vũ đang che mắt bằng hai tay, không nhìn được liền nhìn lén qua khe hở ở ngón giữa. Trong phim, hai người kia đang điên cuồng đối các loại tư thế.

Cuối cùng, người đàn ông ôm chặt hông cô, gái, đè chặt về phía mình, run rẩy kêu lên một tiếng. Nữ sinh cũng hét to lên.

Khi Từ Phầm Vũ còn không hiểu chuyện gì xảy ra, người đàn ông đã buông nữ sinh ra.

[...]

Đột nhiên, ở cửa phòng học xuất hiện một người đàn ông khác. Không phải là định chơi 3P chứ?

Từ Phầm Vũ sợ hãi tìm điều khiển, tắt bỏ ti vi.

Cả đêm, cô lăn qua lộn lại không thể ngủ được.

Vì sâu.

Bởi vì Từ Phầm Vũ chưa thể cảm nhận được khát vọng về sinh lý, trong lòng cô không thích ứng được, thậm chí còn thấy sợ hãi. Cũng có thể là vì nam chính bộ phim này có bề ngoài thật sự rất xin lỗi khán giả.

Sáng sớm ngủ dậy, cô bị cảm.

Ngày hôm nay trời không mưa, nhiệt độ đã tăng trở lại. Lễ đón học sinh mới của học viện Đức Trí vẫn tiếp tục, nhưng cô không thấy được bóng dáng Thẩm Hữu Bạch.

Cô đi về trên con đường đã thuộc nằm lòng. Ngụy Dịch Tuần đẩy trán cô một cái, “Lông mày của cậu đã nhú lại cả ngày rồi, đang buồn rầu chuyện gì?”

Từ Phầm Vũ dừng bước, “Mình còn có việc, cậu về trước đi.”

Vừa dứt lời, cô không cho Ngụy Dịch Tuần có thời gian để hỏi, lập tức chạy đi mất.

Cậu thấy Từ Phầm Vũ quay đầu lại phất tay với mình, “Bye bye, ngày mai gặp!”

Cô không biết nhà Thấm Hữu Bạch ở đâu, chỉ đi quanh khu vực cửa hàng tiện lợi từng gặp anh để thử vận may. Xung quanh đây thật yên tĩnh, những cây ngô đồng bao quanh như một cái nấp.

Ở phía xa, xuất hiện bóng dáng cô đơn của anh.

Từ Phầm Vũ vuốt lại tóc, vội vàng chạy tới.

Cô chạy theo tới cửa nhà anh thì mới gọi to, “Bạn Thấm Hữu Bạch.”

Anh run lên, xoay người nhìn về phía cô.

Ánh mắt lạnh lẽo của Thấm Hữu Bạch làm cô không dám nói to, chỉ thở dốc vì vừa chạy bộ.

Từ Phầm Vũ ngại ngừng nói, “Mình tới... trả ô!”

Cô lấy cái ô trong túi ra. Thấm Hữu Bạch nhìn một lúc, nhận lấy cái ô, định mở cửa vào nhà thì cô ngăn lại, “A, còn chuyện này...”

Từ Phầm Vũ do dự không biết nên nói thế nào, “Là, chuyện kia, ừm...”

Ánh mắt Thấm Hữu Bạch tối xuống, nhìn chăm chú vào cô một lúc lâu, “Đi vào rồi nói tiếp.”

Từ Phầm Vũ sững sờ vì bài trí bên trong nhà anh. Thấm Hữu Bạch vừa đi vừa nói, “Đừng cởi giày.”

Cô vừa cúi người xuống lại đứng thẳng lên.

Sao anh lại không bật đèn?

Từ Phầm Vũ từ từ đóng cửa lại, ánh sáng bên ngoài khe cửa ngày càng hẹp. Cô hơi hốt hoảng, dù sao bên trong cũng khá tối.

Thẩm Hữu Bạch nhớ tới chuyện mắt cô không nhìn được trong bóng tối, anh lập tức xoay người lại. Ánh mắt cô vốn không thấy gì, bỗng nhiên ngửi được hơi thở của anh, lập tức trợn to lên.

Từ Phầm Vũ kinh sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại.

Bụp một tiếng.

Anh bật đèn lên.

P/S: Đoạn Từ Phầm Vũ xem đĩa, những phần [...] có nghĩa là tớ đã lược bỏ không edit nhé, vì tác giả miêu tả khá kĩ nội dung cái đĩa, mà các bạn chắc cũng đoán được là thế nào rồi. Đoạn H của nam nữ chính thì tớ còn cố làm được, chứ ba cái đoạn này thì chịu. Về đoạn này, tớ không nghĩ là tác giả cố tình viết nó để câu view, sau khi xem đĩa xong thì Từ Phầm Vũ rất sợ, mô tả kĩ là để dẫn đến tâm lý sợ hãi của Từ Phầm Vũ một cách hợp lý.

Về ông bán đĩa, móa, em Vũ hỏi mua đĩa dạy học, ý là về giáo dục giới tính hay chuyện phòng the thôi, chứ đâu hỏi mua phim xxx đâu. Vậy mà lão ta còn cố tình hiểu sai ý em ấy để bán cái đĩa phim kia, không có tí đạo đức nghề nghiệp nào cả.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bị cảm (2)

Bị ánh sáng đột kích, Từ Phẩm Vũ không thoải mái, nháy mắt vài cái.

Lúc này quá tối, không thể nhìn rõ bên trong nhà anh. Hình ảnh trước mắt hiện giờ làm cô sững sờ.

Phong cách bài trí trong nhà Thẩm Hữu Bạch khiến cô không biết phải nói thế nào.

Nếu nhất định phải tìm một từ để hình dung, có lẽ là cảm giác lạnh lẽo.

Tường trắng, sô pha đen, sàn nhà gỗ nâu, trên khay trà bằng thủy tinh có một cái gạt tàn màu trắng, trong nhà không có đồ vật ném lung tung. Tất cả tủ đều màu đen, ngay cả ti vi cũng có vẻ rất sắc nhọn.

Khi cô còn đang ngơ ngẩn, Thẩm Hữu Bạch đã đi về phía phòng bếp, không quay đầu lại, hỏi, “Uống gì?”

Từ Phẩm Vũ tỉnh táo lại, đi tới sau lưng anh, “Không cần đâu, mình sẽ đi nhanh thôi.”

Thẩm Hữu Bạch coi như không nghe thấy cô nói, lấy một cái cốc thủy tinh ra, đổ nước đá vào.

Từ Phẩm Vũ vừa dứt lời thì hắt xì một cái, anh lại xoay người đổ một nửa chỗ nước lạnh đi, rót nước nóng vào trong cốc.

Cô cầm chiếc cốc anh đưa, lòng bàn tay ấm áp.

Từ Phẩm Vũ gật đầu, “Cảm ơn.”

Đôi môi còn chưa rời khỏi mép cốc, cô đã hiếu kỳ hỏi, “Cô chú không có nhà sao?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, “Không có.”

“À.” Không biết nên nói gì nữa, Từ Phầm Vũ đành ngậm miệng cốc.

Im lặng một lúc, anh nói, “Tôi ở một mình.”

Từ Phầm Vũ hơi kinh ngạc, nói thầm trong lòng, ‘Thật là lợi hại, nếu mình sống một mình thì nhất định sẽ làm cho căn nhà lộn xộn hết cả lên, hơn nữa chỉ biết ăn chứ không biết nấu...’

Cô nói chuyện bằng giọng mũi, tiếng nói mềm mại quanh quẩn bên tai. Thẩm Hữu Bạch chống hai tay lên mặt bàn bóng loáng như gương, đầu ngón tay gõ vài cái.

Anh quay đầu đi, cắt ngang lời cô, “Thật ra thì em muốn nói gì?”

Từ Phầm Vũ sững sốt một chút, sau đó mím môi, “Mình muốn hỏi cậu...”

Cô bình tĩnh lại, giương mắt nhìn thẳng vào anh, “Những gì cậu nói hôm qua, là thật chứ?”

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, “Tôi đã nói gì.”

Cô mở to hai mắt, do dự đôi chút, mơ hồ nhắc lại, “Cậu... muốn với mình.”

Anh nhướn mày, “Hả?”

Từ Phầm Vũ luống cuống, người này đang cố ý mà!

Thật khó chịu, cô há miệng ra rồi lại không phát ra được âm thanh, cuối cùng vùi đầu vào cánh tay, “Không nói ra miệng được.”

Thẩm Hữu Bạch luôn nhìn chăm chú vào môi cô, khi đóng khi mở, hàm răng trắng tinh lúc ẩn lúc hiện.

Mãi tới khi cô gục đầu xuống, anh mới nắm lấy cổ tay cô, “Đi theo tôi.”

Từ Phầm Vũ không kịp phản ứng đã bị anh kéo tới hành lang sau phòng khách.

Trên bức tường trắng treo rất nhiều tranh.

Thẩm Hữu Bạch buông tay cô ra, mở đèn tường lên.

Đèn sáng.

Bức tranh trước mắt Từ Phầm Vũ có chút quái dị.

Anh hỏi, “Thấy nó giống cái gì?”

Giữa bức tranh có một vết thủng, xung quanh nó là vệt màu đen giống như...

Giống như. . .

“Lông vũ.” Cô lơ đãng thốt lên.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Vốn dĩ trên này không vẽ bất kì thứ gì, giống như em vậy.”

Từ Phầm Vũ quay đầu lại nhìn anh, chỉ vào mình, “Em?”

Ánh mắt anh vẫn chăm chú vào bức tranh, tự lẩm bẩm, “Sau khi tôi chọc thủng nó thì mới bắt đầu vẽ.”

Dưới ánh đèn, đường nét gò má của Thẩm Hữu Bạch trở nên quạnh quẽ như vách đá, nhưng ánh mắt anh lại lộ rõ sự si mê trần trụi.

Im lặng trong giây lát, bỗng nhiên anh quay về phía Từ Phầm Vũ, hỏi cô, “Biết bây giờ tôi đang suy nghĩ chuyện gì không?”

Từ Phầm Vũ lắc đầu.

Mắt anh sâu thẳm, “Tôi nghĩ, ở dưới bức tranh này, làm tình với em.”

Cô nhất thời cứng đờ người, cảm giác có cái gì đó lan tràn trong lòng. Từ Phầm Vũ hoang mang nói, “Xin lỗi.”

Anh cười, “Làm em sợ rồi phải không?”

Lại là nụ cười cô đơn kia, cô cảm thấy suốt ruột, “Không phải!”

Từ Phầm Vũ giải thích, “Bởi vì hôm qua anh nói chuyện kia, em đã đi mua một đĩa phim.”

Cô dừng một chút, khó chịu nói, “Nội dung là mô tả... chuyện ấy.”

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, sau đó lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

“Em đã nghĩ sẽ quan sát thật kỹ, nhưng mà, cái đó của anh ta....”

Xem ra cô vô cùng bối rối, trong đầu chợt xuất hiện những hình ảnh kia, “Thật đáng sợ.”

Thẩm Hữu Bạch hỏi, “Thế nên?”

Từ Phầm Vũ hít một hơi, ngẩng đầu nhìn anh, “Thế nên, anh có thể chờ em thêm một thời gian nữa không?”

Cô nghiêm túc nói, “Em cần phải chuẩn bị tâm lý.”

Cô không biết mình đã nói sai cái gì, sắc mặt Thẩm Hữu Bạch sa sầm xuống. Anh lạnh lùng mở miệng, “Em và Ngụy Dịch Tuần chưa từng ‘làm’ à?”

Từ Phầm Vũ kinh ngạc run người, vội vàng nói, “Cậu ấy là bạn tốt của em, chỉ là bạn bè thôi.”

Cô nói xong, ánh mắt Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, ánh mắt đó... Làm cho cô có cảm giác ‘nếu không chạy thì sẽ không kịp nữa.’

Anh nhìn cô chăm chú một lúc, “Tôi không tin.”

Từ Phầm Vũ oan ức nhú mày lại, “Là thật đấy.”

Cô vừa nghĩ vừa nói, “Nếu anh không tin thì em có thể gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy chứng minh.”

Từ Phầm Vũ nóng ruột chỉ muốn giải thích rõ ràng, không phát hiện ra ánh mắt anh nóng rực như thế nào.

Thẩm Hữu Bạch lên tiếng, “Không cần phiền phức như vậy, để anh xem một chút là biết thôi.”

Cô trừng mắt, “Xem cái gì?”

Anh kéo Từ Phầm Vũ đi tới cuối hành lang. Chỗ này có một giá vẽ, dưới nền nhà toàn những thỏi màu vẽ. Thẩm Hữu Bạch để cô ngồi lên chiếc ghế cao.

Sau đó, Từ Phầm Vũ mở mắt nhìn anh quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Ngay cả khi tưởng tượng cô cũng không dám tưởng tượng đến hình ảnh này.

Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại thản nhiên nói với cô, “Mở hai chân ra.”

Từ Phầm Vũ kinh ngạc nửa giây, theo bản năng khép chặt chân lại.

Hai tay Thẩm Hữu Bạch đặt lên hai bên đầu gối cô, “Đừng sợ, Vũ Mao, mở chân ra.”

Đây là lần đầu tiên nghe anh gọi tên cô dịu dàng như vậy. Từ Phầm Vũ như bị thôi miên, bị sức mạnh ma quỷ trên tay anh ám ảnh.

Cô mở hai chân ra. Thẩm Hữu Bạch sờ lên một bên chân cô, từ từ tiến lên trên.

Đầu cô trống rỗng, chỉ có lồng ngực phập phồng của anh là rõ ràng trước mắt.

Bàn tay anh nhẹ nhàng bao phủ bắp đùi cô, giống như gặp phải một món đồ mình khao khát đã lâu, có được rồi lại không dám chạm vào.

Từ Phầm Vũ rụt chân lại, “...Buồn!”

Thẩm Hữu Bạch ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt đó, không hiểu sao cô lại cảm thấy, không chừng mình sẽ chết ở đây.

Cô mặc quần lót màu lam nhạt.

Bàn tay anh chạm lên chỗ riêng tư của cô qua lớp vải, cô hít sâu một hơi, bàn tay còn lại của anh đang giữ bắp đùi cô, không cho cô khép chân lại.

Đẩy ra đáy quần lót của cô, trong mắt anh, nơi đấy màu hồng phấn đầy nhục dục.

Anh mím môi lại, hơi thở gấp gáp.

Từ Phầm Vũ còn chưa đoán ra anh sẽ làm gì, đầu ngón tay lạnh lẽo đã tiến vào hạ thể của cô. Toàn thân cô như bị dòng điện chạy qua, cô sợ hãi kêu lên một tiếng, nắm lấy cổ tay Thẩm Hữu Bạch.

Anh dừng lại nhưng không cho tay ra ngoài, khẽ kẹp ở miệng huyết.

“Đừng lo, anh sẽ không làm hỏng nó.” Giọng anh hơi khàn.

Có thể thấy sự kiềm chế rõ ràng trong đôi mắt Thẩm Hữu Bạch, cô không ngăn cản anh nữa mà tự nắm chặt lên ghế tựa.

Ngón tay anh chậm rãi đi vào, lạnh lẽo dần trở nên ấm áp.

Từ Phầm Vũ nhắm mắt lại, cắn vào môi dưới, hạ thể truyền tới từng cơn bủn rùn, hai chân khó chịu sượt trên mặt đất.

Ngón trở đã tiến vào một nửa, anh di chuyển trong phạm vi nhỏ, ngón tay nhanh chóng bị bao vây.

Còn muốn đi vào nơi sâu hơn nhưng hình như đã chạm phải một tầng ngăn cách mỏng manh.

Anh bỗng dừng đứng lên.

Sau khi rút ngón tay ra, dường như có chút khí lạnh thổi vào trong huyết, khiến Từ Phẩm Vũ mở mắt ra.

Thẩm Hữu Bạch xoay người nhấn vai cô xuống, lực tay hơi mạnh. Cô vẫn duy trì tư thế cũ, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Anh cắn mạnh lên khớp xương ngón trỏ, nôn nóng đi lại trong phòng khách tìm đồ, sau đó lấy một liều thuốc trong bao ra.

Tay anh khẽ run rẩy, bật lửa đánh mấy lần mới được.

Anh hít liên tục vài hơi, khí lạnh theo hơi thuốc xâm nhập vào phổi, lúc này anh mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Thật ra, cô có từng ‘làm’ với ai không quan trọng, đối với Thẩm Hữu Bạch mà nói, chỉ cần từ bây giờ cô ở bên cạnh anh, những chuyện khác, không quá quan trọng.

Anh chỉ muốn tìm cơ để chạm vào nơi mềm mại nhất của cô mà thôi.

Anh tự hại mình thế thảm rồi.

Từ Phẩm Vũ chỉnh lại váy, lo lắng đi tới phòng khách. Cô tới bên cạnh Thẩm Hữu Bạch.

Anh lập tức khom lưng, di tắt liều thuốc vào gạt tàn. Sau đó, xoay người nắm chặt hai vai của cô.

Một nụ hôn rơi lên trán cô.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Anh chờ em.”

Đôi môi mềm mại rời đi, Từ Phẩm Vũ ngẩng đầu nhìn anh.

Gương mặt ấy, vốn dĩ là cao ngạo ngông cuồng, một khi có vẻ say đắm, sẽ khiến người ta không thể quên được.

P/S: Bạn Bạch biến thái quá thể

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bị cảm (3)

Edit: Mộc,Tranh

Có thể biết đạt suy nghĩ của một người, truyền đạt những tâm tư không thể dùng ngôn ngữ mô tả.

Những bức tranh trên tường hành lang không có vẽ xa hoa đòi trụy, màu sắc cũng thiên về màu lạnh. Từ Phẩm Vũ chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu đánh giá một bức tranh trước mắt mình.

Biển. Bầu trời đêm tối như mực. Giữa sóng biển cuộn cuộn thấp thoáng một thân thuyền chìm đắm gần như không thấy tăm hơi.

Cô chỉ vào, hỏi, “Chỗ này có thuyền à?”

Anh gật đầu, “Ừ.”

Cô nhìn về phía cuối hành lang, giá vẽ và những tuýp màu rơi đầy đất, đột nhiên hiểu ra.

Từ Phẩm Vũ hơi kinh ngạc, “Tất cả những bức tranh này đều do anh vẽ à?”

Thẩm Hữu Bạch bình tĩnh trả lời, “Phải.”

Tuy Từ Phẩm Vũ không nghiên cứu nhiều về mỹ thuật, nhưng là lớp trưởng, thường cô vẫn vẽ vài cái áp phích. Cứ tưởng mình cũng có chút kĩ năng, bây giờ nhìn thấy tranh của Thẩm Hữu Bạch, tự tin bị đả kích chẳng còn gì.

Một bên là tranh vẽ đơn giản kiểu nhi đồng, một bên là tác phẩm theo phái ấn tượng.

Bọn họ không ở cùng một đường thẳng.

Có điều tranh anh vẽ thường lộ ra vẻ tiêu cực. Mưa bụi mờ mịt, hoa hải đường héo tàn, đá ngầm, nền tắt, khe núi.

Bởi vì tranh của anh có linh hồn nên mới khiến người ta cảm nhận được sự u sầu.

Từ Phầm Vũ hỏi anh, “Anh rất cô đơn sao?”

Thẩm Hữu Bạch quay đầu lại, im lặng nhìn cô một lúc. Sau đó, anh không phản bác, chỉ cười, “Nếu em thấy đau lòng thì hiện giờ đã có cách an ủi anh rồi đấy.”

“Cách gì?”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người sang một bên, ánh mắt chân thành, chỉ tay về phía bức tranh lông vũ màu đen.

Từ Phầm Vũ sững sốt một chút, sau đó nghĩ tới lời của anh, gò má nóng lên, quay đầu sang chỗ khác, “Muộn lắm rồi, em phải về nhà đây.”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Chờ một chút.”

Anh đi vào một căn phòng, lúc ra, trên tay có thêm một chiếc áo khoác màu đen. Anh khoác áo lên vai cô.

Từ Phầm Vũ choáng váng phối hợp với động tác của anh, giơ tay lên xỏ áo vào.

Cô cúi đầu nhìn Thẩm Hữu Bạch kéo khóa áo cho mình. Áo khoác thể thao nên cổ rất cao, đến tận cằm cô.

Nếu không phải anh nói “Đưa em về.” Thì chắc Từ Phầm Vũ mất cả buổi tối cũng không tỉnh táo lại được.

Ra bên ngoài, gió lạnh lướt qua.

Ánh đèn phía xa sắp xếp dọc theo con dốc. Thẩm Hữu Bạch đóng cửa lại, quay người sang thì thấy bộ quần áo rộng rãi của anh đang khoác trên người cô,

gió thổi bay sợi tóc cô, đôi mắt sáng ngời nhìn anh.

Từ Phấn Vũ hỏi, “Có thể nắm tay không?”

Thẩm Hữu Bạch không trả lời, lập tức nắm lấy tay cô.

Ngón tay anh rất lạnh, lòng bàn tay mới hơi ấm một chút.

Từ Phấn Vũ xoay tay, đối thành mười ngón đan vào nhau.

Cô còn đang tính toán xem đi tàu điện ngầm về nhà sẽ mất bao lâu thì Thẩm Hữu Bạch đã vẫy một chiếc taxi lại.

Cô đi vào dưới mái hiên, xoay người lại nói với Thẩm Hữu Bạch đứng cách mấy bước, “Em giặt sạch áo rồi sẽ trả lại anh.”

“Không cần, cứ để ở chỗ em.” Anh nói tiếp, “Mau vào đi.”

Trần Thu Nha đang chuẩn bị đun lại đồ ăn thì thấy Từ Phấn Vũ chạy vụt qua phòng khách, vèo cái đã mất tăm.

Bà sửng sốt một chút, không lâu sau, Từ Phấn Vũ đã xuất hiện trở lại. Có điều Trần Thu Nha cảm thấy hình như lúc này con gái không mặc bộ quần áo này.

Bà dùng thủ ngữ hỏi Từ Phấn Vũ, hôm nay sao về muộn thế?

Thiếu nữ chột dạ gãi đầu, “Thầy giáo tìm con có việc.”

Trần Thu Nha gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Rửa mặt xong, Từ Phấn Vũ ngồi ở trên giường, nhìn trừng trừng cửa tủ quần áo, trên đó treo chiếc áo khoác không phải của cô.

Đến giờ cô vẫn còn hoảng hốt.

Cô chậm rãi đi tới, ôm chặt chiếc áo. Lớp vải mát lạnh dán lên mặt, dường như còn mùi thuốc lá thoang thoảng. Cô nghĩ, đây nhất định là một giấc mơ, sau

khi tỉnh lại, chiếc áo này sẽ biến mất, vẫn nên dành thời gian ôm nó thêm một lúc.

Từ Phầm Vũ nằm lên giường, trợn tròn mắt nhìn trần nhà. Tiếng tích tắc của đồng hồ báo thức đặc biệt rõ ràng.

Cô đột nhiên ngồi dậy, mở đèn đầu giường, ánh sáng vàng ấm áp kéo dài tới tủ quần áo. Chiếc áo khoác màu đen vẫn treo ở đó.

Từ Phầm Vũ sững sờ một giây, cầm điện thoại di động lên gọi cho Trần Tử Huyền.

Cô nói, “Mình và Thẩm Hữu Bạch suýt nữa thì làm chuyện đó rồi.”

Trần Tử Huyền đáp lại, “Cậu chưa tỉnh ngủ à?”

Xem đi, không phải chỉ một mình cô cho là mình nằm mơ.

Cả đêm khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Từ Phầm Vũ uống một cốc cà phê trước khi ra ngoài. Ngụy Dịch Tuần vẫn đứng đợi cô trước cổng nhà như ngày thường, hai người sóng vai nhau bước đi.

Cô đột nhiên gọi, “Ngụy Dịch Tuần.”

“Hử?”

Từ Phầm Vũ nghiêm túc, “Cậu thích mình không?”

Vẻ mặt cậu biến thành kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó tỏ ra ghét bỏ hỏi lại, “Cậu chưa tỉnh ngủ à?”

Từ Phầm Vũ cau mày, “Sao cậu và Tử Huyền nói giống nhau thế.”

Ngụy Dịch Tuần tiếp lời, “Là do cậu nói mơ đấy!”

Cô giải thích, “Không phải mình chỉ xác định một chút thôi sao.”

Ngụy Dịch Tuần suy nghĩ, “Nói thế nào nhỉ, mình coi cậu là bạn, nhưng thân hơn bạn bình thường một chút.”

Cậu nói thêm, “Cậu nghĩ xem, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, nếu thích cậu thì mình đã bày tỏ từ 800 năm trước rồi.”

Từ Phầm Vũ tán thành gật đầu, “VẬY thì mình yên tâm rồi.”

Cậu bổ sung một câu, “Thật ra cũng không phải thân hơn bạn bình thường, chỉ là quen thuộc hơn thôi.”

Từ Phầm Vũ lạnh lùng, “Tuyệt giao đi.”

Ngụy Dịch Tuần tròn to mắt.

Cô vội vàng uy hiếp, “Nếu cậu dám tỏ ra hài lòng thì mình thật sự sẽ tuyệt giao với cậu!”

Cách cổng trường không xa thì gặp Trần Tử Huyền. Cô ấy đã quên chuyện Từ Phầm Vũ nói mơ, vừa đi vừa cười với họ.

Trần Tử Huyền hỏi cô, “Này, không phải hôm nay cậu sẽ đọc diễn văn cho học sinh mới à, cậu chuẩn bị thế nào rồi.”

Từ Phầm Vũ hít mấy hơi, nhịp trống gõ trong lớp như thể đang đếm nhịp thở của cô.

Trần Tử Huyền trả lời hộ cô, “Cậu đã quên rồi.”

Tình huống tối qua thì đương nhiên là Từ Phầm Vũ không có cách nào nhớ tới việc này. May mà bài diễn thuyết sẽ đọc lúc gần trưa.

Hiện giờ trong lớp đang tập biểu diễn, chắc chắn không thể viết lách gì được, cô liền đi tới phòng tự học.

Phòng tự học trống rỗng, không một bóng người.

Muốn cô ca tụng học viện Đức Trị tới tận mây xanh sao, quá đơn giản. Có điều bây giờ muốn cô chia sẻ kinh nghiệm học tập, tổng kết cảm nghĩ mấy năm học thì khó đây.

Không thể viết là bản thân không hề chú ý chuyện học hành, tất cả mỗi quan tâm đều tập trung vào hội trường hội học sinh được.

Thế nên thời gian ăn cơm của Từ Phẩm cũng đành hi sinh ở đây.

Trần Tử Huyền cầm bánh bích qua đi về lớp học, gặm răng rắc.

Cô ấy nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch, thật bình thường, đây là chỗ giao nhau giữa hai khu nhà, nhưng không hiểu sao anh lại đi về phía cô.

Thế này thì quá không bình thường rồi.

Trần Tử Huyền hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, trên tay còn nắm một chiếc bánh, sừng sốt.

Anh hỏi, “Từ Phẩm Vũ đâu rồi?”

Trần Tử Huyền trả lời theo bản năng, “Bạn ấy ở phòng tự học.”

Thẩm Hữu Bạch đáp lại, “Cảm ơn.”

Trần Tử Huyền vừa nhìn anh rời đi vừa nói, “Không... có gì.”

Thẩm Hữu Bạch đi rồi, cô còn chưa tỉnh táo lại, quay đầu sang đã thấy gương mặt của một nữ sinh khác, sợ đến ngây cả người.

Nữ sinh này còn hung tợn trừng mắt với cô.

Bị ánh mắt đang sợ của Thái Dao làm nổi da gà. Cô hỏi, “Bạn có chuyện gì không?”

Thái Dao hỏi thẳng, “Bạn và Thẩm Hữu Bạch có quan hệ gì?”

Trần Tử Huyền nghĩ nửa giây, “Bạn học.”

Cô ta lại hỏi, “Bạn ấy nói gì với bạn?”

“Bạn ấy không tìm mình, bạn ấy tìm...”

Trần Tử Huyền nháy mắt mấy cái, tỉnh táo lại, “Bạn ấy tìm ai thì liên quan gì đến bạn chứ!”

Làm Thái Dao tức giận bỏ đi, đại não của Trần Tử Huyền bắt đầu hoạt động.

Vì sao Thẩm Hữu Bạch lại muốn tìm Vũ Mao, cô cũng không biết. Nhưng cô nhớ Từ Phẩm Vũ đã từng nói câu kia, tranh thủ trở thành người mà Thẩm Hữu Bạch ghét nhất.

Trần Tử Huyền thầm kêu tiêu rồi, Từ Phẩm Vũ sẽ không gặp rắc rối gì chứ?

Lúc trước nên ngăn cản cô, đừng đi trêu chọc Thẩm Hữu Bạch. Đối đầu với ai cũng được, nhưng đối đầu với Thẩm Hữu Bạch thì cô có còn muốn tốt nghiệp thuận lợi nữa không.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bị cảm (4)

Edit: Mộc

Trở về lớp, đầu Trần Tử Huyền càng tưởng tượng âm âm như sóng nổi. Cô đứng ngồi không yên, lập tức đi tới phòng học tìm Từ Phẩm Vũ.

Từ Phẩm Vũ đang tập trung cao độ, không phát hiện có người đi vào phòng tự học.

Bóng râm đột nhiên xuất hiện trước bàn.

Cô mở to mắt, chiếc áo sơ mi màu trắng, nhìn từ thắt lưng lên trên. Thẩm Hữu Bạch chỉ mặc đồng phục học sinh, ngay cả cà vạt cũng không đeo.

Mấy hôm nay, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch khá lớn.

Từ Phẩm Vũ đưa tờ giấy đang sửa lên, “Anh tới đúng lúc quá, xem hộ em xem đã được chưa?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn lướt qua nội dung trên giấy, nhìn cô, nói, “Em sẽ phát biểu à?” Cô gật đầu.

“Cũng được, nhưng cần sửa lại.”

Anh vừa dứt lời, Từ Phẩm Vũ lập tức nịnh nọt dâng lên một cái bút.

Thẩm Hữu Bạch cầm cái bút trước, sau đó chột im lặng, cái bút bị anh xoay trên tay một vòng rồi lại đặt lên bàn.

Cô không hiểu, “Sao thế?”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Anh không có nghĩa vụ sửa cái này giúp em.”

Cô ngăn người, mếu máo, “Nói đi, anh muốn trả thù lao thế nào?”

Từ Phầm Vũ đang ngồi, còn anh thì đứng. Từ trên cao nhìn xuống, anh thấy cổ áo của cô không cài hết cúc, lộ ra đồ lót bên trong.

Thẩm Hữu Bạch không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Từ Phầm Vũ vội vàng che ngực, lùi ra sau, “Ngoại trừ chuyện kia!”

Anh cúi đầu nở nụ cười, đi tới cạnh Từ Phầm Vũ, kéo ghế ra ngồi xuống, cầm bút lên.

Cô nhìn gương mặt nghiêng khi viết chữ của Thẩm Hữu Bạch, hơi thất thần.

Lông mi của anh không dài lắm, nhưng rất dày, đặc biệt ở đuôi mắt. Gò má gầy nhưng không thấy xương.

Từ Phầm Vũ chợt xuất hiện một ý tưởng, vỗ lên vai anh, “Này.”

Cô thu hút sự chú ý của anh, chỉ ra sau lưng, “Anh nhìn kia, bướm bướm!”

Thẩm Hữu Bạch quay đầu lại theo bản năng, không có gì cả, khi quay về thì Từ Phầm Vũ nhân cơ hội hôn anh một cái.

Hôn lên môi.

Chỉ đụng chạm nhẹ nhàng trong nháy mắt, cô cười một cái rồi ngồi xuống chỗ cũ.

Thẩm Hữu Bạch nhìn chăm chú vào môi cô một lúc, vẻ mặt không tốt lắm, quay đầu đi, tiếp tục viết.

Từ Phầm Vũ bị vẻ mặt của anh làm cho hơi hoảng sợ, cẩn thận hỏi, “Anh giận rồi sao?”

Vài giây sau, anh đáp lại, “Không.” Thẩm Hữu Bạch thở dài một hơi, “Anh đang kiểm chế.”

Nhưng đúng lúc này lại không mang thuốc lá theo.

Từ Phầm Vũ sững sốt một chút, mông lung hiểu được ý anh. Cô hơi do dự, cuối cùng vẫn ghé sát vào tai Thẩm Hữu Bạch, nói khẽ, “Em sợ có người đi qua.”

Khi hơi thở của cô tràn vào tai anh, Thẩm Hữu Bạch không viết nữa.

Cô đề nghị, “Chúng ta vào WC đi dạo nhé?”

Thẩm Hữu Bạch buồn cười lặp lại, “Vào WC, đi dạo?”

Từ Phầm Vũ thành thật gật đầu.

Cửa phòng tự học bị kéo ra.

Trần Tử Huyền đứng ngoài cửa, vẻ mặt mờ mịt, cô đi tới chỗ bàn Từ Phầm Vũ từng ngồi. Túi sách vẫn vứt trên ghế, nhưng người thì không biết đã đi đâu.

Lúc này, Từ Phầm Vũ và Thẩm Hữu Bạch đang ở trong phòng vệ sinh riêng của nam.

Không gian rất nhỏ, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng nước nhỏ xuống từ bồn rửa tay.

Từ Phầm Vũ luống cuống nhìn anh, “Tiếp theo thì sao?”

Thẩm Hữu Bạch cười, “Làm sao anh biết được, là em bảo anh tới đây mà.”

Anh nói xong, thân thể chợt nghiêng một cái.

Từ Phầm Vũ đột nhiên ôm chặt hông của anh, gương mặt chôn trước ngực anh, giọng nói mơ hồ, “Em định hôn anh, nhưng em đang bị cảm, sợ lây cho anh.”

Một lúc sau, Thẩm Hữu Bạch kéo cánh tay cô vòng lên cổ mình, đi lên một bước, lưng cô liền dựa vào tường.

Anh cúi đầu vùi vào cổ cô, giọng khàn khàn, “Vậy thì làm chuyện khác.”

Từ Phầm Vũ chưa đáp lại, anh đã rút áo dắt trong váy của cô ra, tay luồn vào từ sau lưng.

Bàn tay nóng bỏng sờ soạng sống lưng, làm cho hơi thở của cô như ngừng lại, lòng bàn chân nhũn ra, ôm sát vào cổ anh.

Đầu ngón tay trượt dọc theo đường sống lưng cô, bàn tay kia thì cởi cúc áo cổ của cô.

Áo lót lộ ra, anh vùi đầu xuống, liếm từ cổ xuống ngực cô. Tim Từ Phầm Vũ dần tăng tốc, đúng lúc này anh lại rút tay ra.

Cô còn chưa kịp hiểu vì sao thì đã nghe được tiếng cởi khóa thắt lưng, đầu óc như thể bị đốt lửa.

Cô cúi đầu, ánh mắt vừa chạm vào hạ thân của anh thì lập tức kiễng chân ôm anh, gục đầu lên vai, không dám nhìn.

Có điều dựa vào bờ vai anh, nhìn xuống dưới là cặp mông rắn chắc, Từ Phầm Vũ quyết đoán nhắm mắt lại.

Thẩm Hữu Bạch chợt kéo váy cô lên.

Cô sợ hãi lùi ra sau một bước, vội vàng ngăn lại.

Thẩm Hữu Bạch không cử động, chỉ nói, “Em cởi quần lót đi, nếu không lúc nữa sẽ bị ướt.”

Từ Phầm Vũ lắc đầu rất mạnh, “Không được!”

Thẩm Hữu Bạch giữ lấy eo cô, kéo vào lòng mình, anh cảm thấy buồn cười, cắn lên vành tai cô.

Anh nói, “Anh sẽ không vào.”

Giọng cô hơi run, “Em sợ.”

Vậy cứ như thế đi.

Thẩm Hữu Bạch nhấc một chân cô lên, nâng thân thể cô, dục vọng nóng rực của anh áp sát dưới quần lót cô.

Chỉ ma sát nơi riêng tư nhất của cô, hơi thở anh trở nên nặng nề, ý chí như thể bị cắt đứt trong nháy mắt, không kiềm chế được cử động thân thể.

Từ Phầm Vũ thấp hơn anh rất nhiều, đành kiễng chân chống đỡ, đặt toàn bộ sức nặng lên người anh.

Kệ anh muốn làm gì thì làm.

Từ Phầm Vũ nhắm chặt hai mắt, trong óc đương nhiên hồi tưởng lại hình ảnh nhìn thoáng qua lúc nãy, hạ thân của anh có màu sắc gì.

Thứ đồ to lớn đó đang dán vào hạ thể của cô, tới tới lui lui, tốc độ nhanh chậm không theo quy luật, có lúc va sai chỗ, đỉnh mở ra âm thần phía sau quần lót.

Từ Phầm Vũ nắm chặt cổ áo anh, hoảng loạn vì chấn động, cup mắt xuống là có thể thấy xương vai của anh nổi rõ dưới lớp áo sơ mi.

Trong lúc thần kinh của cô đang rất mẫn cảm thì nghe được tiếng bước chân bên ngoài. Càng lúc càng gần.

Cô sợ tới mức kề miệng sát vào xương quai xanh của Thẩm Hữu Bạch, muốn ngăn những tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng.

Mũi bị nghẹt vì cảm cúm, chờ tới khi người bên ngoài đi mất thì cô suýt đã nhịn thở tới chết.

Không giao hòa thật sự, Thẩm Hữu Bạch ngửi mùi hương của cô, ma sát dưới thân thể cô, đây đích thực là đang giày vò anh.

Nhưng anh cuồng nhiệt đến mức cam nguyện bị dẫn dắt.

Từ Phầm Vũ không biết khoái cảm là cái gì, chỉ cảm thấy từng cơn tê dại xuất hiện trong lòng, khi thì sáng khoái, khi thì ngứa ngáy.

Cô nhận ra bắt đầu có chất lỏng chảy ra từ hoa huyết, tới chỗ dự vọng của anh đang ma sát hoa đế.

Trong một giây, một luồng nhiệt ở nơi riêng tư của cô chợt phun ra ngoài. Từ Phẩm Vũ đẩy vai anh, gót chân mềm nhũn rơi xuống đất, đầu óc trống rỗng, “Em... vừa đi tiểu à?”

Thẩm Hữu Bạch sững sốt một chút, lắc đầu, “Không phải.” Anh khẳng định, “Là em vừa cao trào.”

Nói xong, anh nhanh chóng vén váy cô lên, bàn tay tiến vào trong quần lót Từ Phẩm Vũ, hai ngón tay quay một vòng ở miệng huyết, mang ra thứ chất lỏng trong suốt.

Cho cô xem.

Nhưng anh lại nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, cổ họng khẽ động.

Từ Phẩm Vũ hoảng loạn, đầu lười như thể dính vào nhau, “Sao... Bây giờ làm sao nữa.”

Giọng Thẩm Hữu Bạch vẫn khàn khàn, “Trước tiên lấy giấy lau đi, ra ngoài chờ anh.”

Cô xấu hổ lấy mấy tờ giấy ra lau sạch, sau đó ném vào thùng rác, còn lót thêm mấy lớp giấy dưới đáy quần.

Xử lý xong, Từ Phẩm Vũ xoay người lại hỏi anh, “Vậy còn anh?”

Thẩm Hữu Bạch dựa vào tường, giơ tay lên.

Ý tứ là dùng tay.

Từ Phẩm Vũ vẫn không dám nhìn hạ thân của anh, do dự đứng tại chỗ. Anh nghiêng đầu, cười với cô, “Em định ở lại quan sát sao?”

Không ngờ cô thật sự nói, “Em giúp anh nhé.”

Đứng đối mặt với anh, mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của mình, nắm chặt vật to lớn của anh.

Cô nhất thời cứng đờ, không nhúc nhích.

Thẩm Hữu Bạch nhắc nhở , “Nắm chặt một chút.”

Cô hoàn hồn, hoang mang, tay nắm thật chặt. Anh khó chịu hừ một tiếng, nhíu lông mày, “... Quá chặt rồi.”

Từ Phầm Vũ lập tức buông lỏng ra.

Cô không biết phương pháp vuốt ve nhưng cũng đã khiến Thẩm Hữu Bạch trầm luân trong dục vọng. Chỉ cần bàn tay là của Từ Phầm Vũ, như thế cũng đủ kích thích anh rồi.

Cô liên tục nhìn chăm chăm vào thân thể của anh, cảm xúc sợ hãi dần biến mất.

Cô vừa ngẩng đầu lên, muốn nói với anh rằng hình như cô không sợ vật này nữa.

Thẩm Hữu Bạch vô ý liếm môi dưới, nghiêng chặt răng.

Quả nhiên, từ yêu nghiệt dùng với anh đúng là không sai.

Từ Phầm Vũ như bị đầu độc, hỏi, “Như vậy có thoải mái không?”

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên trừng mắt với cô, một tay giữ lấy gáy cô, tiến người về trước, hôn lên môi cô.

Bàn tay còn lại phủ lên tay cô, dẫn dắt cô vuốt ve mình.

Bên trên môi lưỡi thâm nhập quấn quýt, trao đổi nước bọt của nhau. Bên dưới vuốt ve dục vọng càng nhanh, móng tay cô vô tình cào nhẹ lên. Khoái cảm chồng chất làm anh gần như điên cuồng.

Mãi tới khi Từ Phẩm Vũ nghẹn ngào lên tiếng, Thẩm Hữu Bạch mới buông cô ra, anh nhanh chóng rút mấy tờ giấy, lau thứ chất lỏng nóng rực vừa phun ra.

Từ Phẩm Vũ đứng bên cạnh, há miệng thở dốc, ánh mắt có chút mê ly, sắc mặt đỏ ửng vì thiếu ô xi.

Anh quay mặt qua chỗ khác, không nhìn cô.

Nếu không dập tắt, ngọn lửa sẽ lại bùng cháy.

P/S: Vâng, cảnh H đầu tiên đã xuất hiện, như tớ đã cảnh báo, truyện không phù hợp cho bạn đọc dưới 18 tuổi. Trong đầu bạn Bạch toàn là chuyện ấy thôi, vậy nên đừng ai trông đợi mối tình trong sáng để lại dư âm khó phai của thời niên thiếu tươi đẹp. Cái thời niên thiếu của bạn Bạch và bạn Vũ chỉ toàn là kết thúc trên giường thôi. Nếu có bạn nào chưa đủ tuổi mà đã đọc truyện này thì vui lòng đừng áp dụng vào thực tế, kéo người ta lại bảo lỗi tại ngôn tình nên giới trẻ mới abcxzy... Vì Thẩm Hữu Bạch đẹp trai đến siêu thực và chỉ là nhân vật trong truyện nên dù bạn ấy làm gì, thần kinh như nào cũng được tha thứ hết, chứ ngoài đời mà gặp thằng nào nó yêu điên cuồng với đầu chỉ toàn xxx thì nhớ đi khỏi đất nước ngay nha. Vì thể loại đó dễ là một thằng giết người biến thái lắm

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ác mộng (3)

Edit: Mộc

Sau khi cô chạy khỏi phòng thay đồ, Thẩm Hữu Bạch đảo mắt qua những hạt nhựa lăn trên nền đất.

Anh quay người đi, tiếp tục thay quần áo.

Một lúc sau, một đột nhiên quay lại.

Từ Phầm Vũ cố tỏ ra bình tĩnh, “Mình để quên cái túi.”

Nhưng hành động nép sát vào tường để di chuyển của cô vẫn vạch trần tất cả. Trong mắt cô lóe lên sự sợ hãi.

Nhìn cô ôm túi sách chạy trốn, Thẩm Hữu Bạch nở nụ cười. Anh cảm thấy rất đáng yêu, chỉ hận không thể bóp chết cô.

Về đến nhà.

Thẩm Hữu Bạch gỡ bức tranh bị anh chọc thủng xuống. Anh ngồi trước giá vẽ, lấy thuốc lá, châm lửa.

Nicotin xoa dịu thần kinh, anh nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu lên.

Đầu ngón tay anh đang hồi tưởng lại cảm giác khi tiến về nơi riêng tư của cô.

Anh cầm chiếc bút dính nước và thuốc màu lên, quét lên bức tranh.

Sau khi hoàn thành, anh treo nó về chỗ cũ.

Anh lặng lẽ nhìn chăm chú, điều thuốc bị lãng quên ở ngón tay, ánh lửa lập lòe không tiếng động.

Sau khi rời khỏi hành lang, theo thói quen, anh sờ lên tường để bật đèn. Tắt, rồi lại bật.

Anh quay đầu lại liếc nhìn bức tranh lông vũ kia.

Dường như cô đang ở một nơi tối tăm không thể thấy rõ.

Ánh đèn này, vẫn nên để lại cho nó đi.

Rạng sáng Thắm Hữu Bạch mới ngủ. Lại là một giấc mơ ma mị.

Cô đứng ở hành lang, thường thức bức tranh kia.

Anh đi tới bên cô.

Cô xoay người lại, giờ nắm tay về phía anh.

Cổ tay xoay nhẹ, lòng bàn tay mở ra, là một con dao.

Mỏng và sắc bén.

Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện trong giấc mơ của anh mà không lập tức rời đi. Cô nói với anh bằng thứ âm thanh khiến anh nghiêng ngáp.

Cô nói, anh rạch một nhát lên người mình, em sẽ cười một thứ.

Anh hỏi, cắt trên cổ sao?

Cô cười, vậy thì làm đi.

Nụ cười ấy giống như hoa hồng ngâm trong vang đỏ, không thể phân rõ màu sắc.

Anh nhú mào, không cử động.

Khóe môi cô nhếch lên, không dám sao?

Anh lắc đầu, cô là giả.

Nụ cười của cô biến mất trong nháy mắt, cô từ từ chớp mắt, nói, đương nhiên tôi là giả.

Cô đến gần anh, cười chế giễu, người thật đẹp đẽ và sạch sẽ đến thế, anh xứng chạm vào cô ấy sao?

Cô kéo tay anh, đặt con dao vào lòng bàn tay.

Cô nói, nếu anh không muốn, tôi sẽ đi ngay.

Đừng đi.

Anh nắm mũi nhọn lạnh lẽo sáng bóng, cắt lên da thịt, từng giọt máu chảy ra.

Dường như cô đã đoán trước được, nở nụ cười.

Anh kéo lưỡi dao từ giữa cánh tay tới khuỷu tay, máu tươi thi nhau trào ra từ vết thương.

Cô vừa cười vừa cởi áo.

Anh lại cắt tiếp, máu tươi trào ra như hoa hồng.

Cô cởi nốt quần áo. Tóc dài lướt qua vạt áo, rũ xuống sau lưng.

Tới khi chẳng còn gì để cởi, anh đẩy cô ngã lên giường.

Trên mặt cô, bên mép tóc, chiếc cổ thon dài, ngực, toàn thân, cả giường, đều là máu, là máu của anh.

Anh cố hết sức ra vào thân thể cô, nhưng anh không cảm nhận được vui vẻ, càng không cảm thấy được đau đớn.

Cô vẫn cười.

Máu tươi từ tóc dính lên hai gò má cô, trong mắt không có dự vọng, tất cả đều là sự chế giễu dành cho anh.

Cho dù như vậy, cũng đẹp đến mức khiến anh điên cuồng.

Biến anh đang suy nghĩ gì, cô liền ôm cổ anh, nói khẽ bên tai, anh thật đáng thương.

Thẩm Hữu Bạch tỉnh lại.

Ánh mắt nhìn quanh tia sáng yếu ớt trong phòng, chống tay ngồi dậy. Anh cup mắt xuống, ga giường trắng tinh.

Không có màu đỏ sẫm, dù chỉ một giọt.

Anh nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề, sau đó vén chăn xuống giường.

Sáng sớm, mới khoảng bảy giờ.

Thẩm Hữu Bạch chuẩn bị tới trường thì nhận được một cú điện thoại, người đàn ông bên kia nói, “Cậu chủ, hiện giờ tình trạng của phu nhân không tốt lắm.”

Anh tới nhà họ Thẩm ở ngoại thành.

Giản Nguyệt nằm trên giường, mặt trắng bệch, anh đi vào chưa tới vài phút thì bà đã tỉnh lại.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, không ai mở miệng.

Sau đó, bà yếu ớt nói, “Dạ dày của mẹ chỉ không thoải mái một chút thôi, bác sĩ đã kiểm tra rồi. Chú Đình đúng là thích chuyện bé xé ra to, lại đi gọi con tới.”

Giản Nguyệt dịch người ra, tạo thành một chỗ trống, vỗ lên giường, “Ngồi với mẹ một lúc đi.”

Thẩm Hữu Bạch nghe theo, nhưng vẫn im lặng. Gương mặt cũng không có biểu cảm gì.

Ngày ấy, khi Thấm Hữu Bạch vừa qua sinh nhật 12 tuổi. Giản Nguyệt ngồi trong bồn tắm cắt cổ tay tự sát nhưng không thành.

Anh đứng cạnh giường bệnh Giản Nguyệt, tay nắm thành đấm, “Vì sao ba không đến?”

Sinh nhật anh, Thấm Văn Tụng không về nhà.

Ngay cả khi mẹ xảy ra chuyện, Thấm Văn Tụng cũng không xuất hiện.

Giản Nguyệt sững sốt một chút, “Vì sao không đến ư?”

Bà cười, tự lẩm bẩm, “Vì sao lại phải đến?”

Anh không hiểu được, chỉ đành nhìn mẹ mình.

Giản Nguyệt nói với anh, “Hữu Bạch, con chỉ biết ông ấy đối xử với mẹ như với người xa lạ, nhưng con có biết là vì sao không?”

Không chờ anh lắc đầu, Giản Nguyệt đã nói thẳng, “Mẹ không chỉ chia rẽ ông ấy và người mà ông ấy yêu nhất, còn suýt nữa hại chết người phụ nữ kia, may là sau này cô ấy được cứu, nhưng đáng tiếc đã trở thành một người câm.”

Tới giờ, cũng không rõ tung tích.

Bà cười thâm trầm, “Mẹ biết mình sai rồi, ông ấy không hận mẹ đã là sự khoan dung lớn nhất.” Giản Nguyệt mở to mắt nhìn anh, “Còn con. Hữu Bạch, con là điều kiện để mẹ ép buộc Thấm Văn Tụng kết hôn.”

Anh sững sốt.

Giản Nguyệt nghiêm túc nói, “Cho nên Thấm Văn Tụng chưa từng trông đợi gì ở con.”

Bà còn nói thêm, “Nhưng mẹ thật sự yêu con.”

Thấm Hữu Bạch nuốt cảm giác đau xót xuống cổ họng. Anh hỏi, “Mẹ nói chuyện này với một đứa trẻ 12 tuổi có thích hợp không?”

Giản Nguyệt ngăn người, né tránh ánh mắt anh, “Mẹ chỉ muốn con hiểu rõ ràng mọi thứ sớm một chút.”

Bà lắc đầu, “Đừng yêu cầu ông ấy phải giống như những người cha khác. Ông ấy cho con cái gì thì con cứ nhận lấy là được.”

Thẩm Hữu Bạch cố chấp nhìn bà, mắt anh đỏ rực.

Sau cùng, Giản Nguyệt dường như đang tự nhắc nhở chính mình, “Đòi hỏi thứ không thuộc về mình, sẽ không có kết quả tốt.”

Anh cố kiềm chế.

Trở lại nhà họ Thẩm, anh ném hòng tất cả đồ đạc, thứ gì cầm lên được là ném.

Người giúp việc sợ tới mức sửng sốt, xông lên cản anh lại. Thẩm Hữu Bạch không nghe thấy tiếng vỡ vụn của mọi thứ xung quanh. Những hình ảnh tan nát kia, trong mắt anh lại giống như một bộ phim câm.

Anh mất đi lý trí.

Tay anh đầy vết máu đáng sợ.

Giản Nguyệt vừa ngủ đã tới chập tối.

Khi bà tỉnh lại, Thẩm Hữu Bạch vẫn ngồi bên giường. Bà muốn tỏ ra dịu dàng, nhưng cổ họng lại khô rát, “Con ở lại ăn cơm tối nhé?”

Lần này, Thẩm Hữu Bạch không nhận lời. Anh lắc đầu.

Về đến cửa nhà, anh nghe thấy có người gọi mình.

“Bạn Thẩm Hữu Bạch.”

Giọng nói giống như người trong giấc mơ, rất gần.

Anh dừng lại, xoay người. Cô vội vàng chạy tới, đôi môi khép mở, lồng ngực phập phồng.

Dường như Thẩm Hữu Bạch nghe thấy người kia thì thầm bên tai anh bằng giọng nói giống hệt cô, ‘cô ấy không phải là của anh’.

Trong nháy mắt, trong đầu anh chợt bốc lên ý tưởng.

Khiến cô đi vào nhà anh, chia sẻ với cô suy nghĩ thật sự của anh. Sau đó, nhốt cô lại.

Nếu cô muốn chạy trốn, vậy thì giết cô đi.

Ý nghĩ kinh khủng đó của anh bị ngăn chặn bởi mấy câu nói của cô.

Cuối cùng, khi đầu ngón tay anh tiến vào miệng huyết, anh đã không còn nhớ rõ âm thanh của người trong giấc mơ.

Chỉ có tiếng thở gấp gáp của Từ Phẩm Vũ.

Cô nhắm chặt hai mắt, lông mi rung động như cánh bướm bị vướng trên mạng nhện.

Tối hôm ấy, kể cả vài ngày tiếp theo, anh đều không mơ thấy gì.

Chỉ duy nhất một lần, mà cảm xúc về giấc mơ này lại không giống mọi khi.

Trong mơ, người ấy ôm lấy anh, không chế giễu, cũng không rên rỉ.

Cô cắn môi, cố kiềm chế ham muốn, trên mi mắt toàn là hơi nước.

Trong mắt cô phản chiếu hình ảnh của anh, “Như vậy có thoải mái không?”

P/S: Bản txt này hơi rối, đáng lẽ chương Ác mộng (3) nó phải nằm sau Ác mộng (2) nhưng ko hiểu sao lại bị tụt xuống đây. Nói chung đọc thì vẫn hiểu bình thường, chỉ là mạch truyện bị gián đoạn đôi chút thôi. Chương sau tớ sẽ làm pic nhé, vậy nên bạn nào đọc bằng điện thoại thì nên chuyển qua đọc bằng máy tính cho dễ.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nghiên cứu (1)

Tặng cho Thẩm Hữu Bạch – Chương 16: Nghiên cứu (1)

Tác giả: Tiểu Bát Lão Gia

Edit: Mộc

Sau cùng, Từ Phẩm ra khỏi toilet, Thẩm Hữu Bạch kéo cô tới bồn rửa tay.

Đúng lúc này, có một bạn nam vừa đi vừa huýt sáo, mới vào WC, đang cởi khóa quần thì Từ Phẩm Vũ quay đầu lại, sững sờ.

Bạn nam ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô thì cũng ngẩn người.

Hai bên nhìn nhau, Thẩm Hữu Bạch giúp cô rửa tay, tiếng nước ào ào vang lên.

Mặt bạn nam lộ vẻ kinh ngạc, xoay người bỏ chạy.

Từ Phẩm Vũ tỉnh táo lại, “Xong rồi, em sắp nổi tiếng.”

Thẩm Hữu Bạch buông tay cô ra, vắn vỏi nước lại, vẻ mặt anh vẫn vô cảm như trước, dường như không hề để ý.

Từ Phạm Vũ chợt nghĩ, “À, cũng chưa chắc, có khi em sẽ bị nói là nhân yêu.”

Vừa dứt lời, Thẩm Hữu Bạch nhú mày, nhét khăn lau vào tay cô, gõ ngón tay lên đầu cô.

Khi trở lại phòng tự học, Từ Phạm Vũ sợ hết hồn, chẳng thấy túi sách đâu nữa.

Trên bàn có tờ giấy, là của Trần Tử Huyền. Vì lý do an toàn, cô ấy đã lấy túi của cô đi.

Thở phào một hơi, sau đó cô chợt kêu lên, “Chết rồi!”

Thẩm Hữu Bạch tỏ vẻ không hiểu. Từ Phạm Vũ giải thích, “Em để cái đĩa DVD trong túi rồi.”

“Đĩa DVD gì?”

Từ Phạm Vũ mở miệng, há ra một lúc lâu rồi lại lúng túng im lặng. Đó là cái đĩa về chuyện ấy ở trường, cô không dám để ở nhà.

Mặc dù Từ Huyền sẽ không tự tiện mở túi của cô ra, nhưng cô vẫn hơi hoảng hốt.

Từ Phạm Vũ cúi đầu, cất mấy bản thảo trên bàn, “Em đi tìm bạn ấy đây.”

Hơn nữa cũng sắp tới giờ diễn thuyết rồi.

Cô ôm giấy tờ, quay người thì chớp mũi sượt qua áo sơ mi của Thẩm Hữu Bạch, cô lùi ra sau theo phản xạ.

Từ Phạm Vũ ngẩng đầu, anh nói, “Tan học thì chờ anh.”

Cô trừng mắt, “Về nhà cùng sao? Nhưng không tiện đường mà.”

Con người trong mắt Thẩm Hữu Bạch tối lại, “Em và Ngụy Dịch Tuấn thì tiện đường à?”

Cô thành thật gật đầu, “Nhà cậu ấy ở ngay gần nhà em.”

Anh không chịu bỏ qua, “Đi hai lần thì sẽ thành tiện đường thôi.” Nụ cười của Thẩm Hữu Bạch có mấy phần uy hiếp, không cho phép cô từ chối.

Ba rưỡi chiều. Dưới sân khấu ngồi đầy người.

Từ Phạm Vũ đứng đợi bên trong, sau khi điều chỉnh micro, cô đi lên bục.

Bên dưới là bạn học từ lớp A đến K, đã có mấy người lên diễn thuyết trước. Sự căng thẳng của Từ Phạm Vũ lập tức giảm một nửa.

Vốn dĩ cô đã thấy kì lạ rồi, nếu là diễn thuyết thay cho mấy lớp dẫn đầu kia thì cả trăm năm cũng chẳng tới lượt cô.

Cô cầm micro, mỉm cười, “Chào các bạn học sinh mới, tôi là Từ Phạm Vũ, lớp trưởng lớp K năm ba.”

Trong quá trình diễn thuyết, cô nghĩ mọi người đều là nửa thế giới bên mình, nên càng nói càng thông dong.

Phần cuối, “Sau ba năm ở Đức Trì, trên đây là những kinh nghiệm của tôi, xin được nói ra để mọi người tham khảo. Mong rằng tương lai mọi người học tập ở đây sẽ là những ngày tháng đáng ghi nhớ.” Nói cảm ơn xong, Từ Phạm Vũ để micro xuống.

Thấy hiện trường phản ứng khá tốt, cô thầm nghĩ diễn thuyết thế này chắc không vấn đề gì rồi chứ. Cô không hề biết rằng, trong số những ánh mắt nhìn về phía mình, đã có người lưu giữ hạt giống rung động trong lòng.

Ở cửa trường, Từ Phạm Vũ ôm túi, phát tay với Ngụy Dịch Tuần và Trần Tử Huyền, “Bye bye, ngày mai gặp nhé.”

Ánh nắng chiều trải xuống, từng nhóm học sinh tùm năm tùm ba đi thoảng qua, trường học nhanh chóng trở nên vắng vẻ.

Cô chờ gần 15 phút, chợt nhớ ra hình như chiều này lớp A sẽ diễn kịch cuối cùng.

Cô định đi hội trường để tìm Thẩm Hữu Bạch thì đã thấy anh tới. Áo sơ mi dắt trong quần, thắt lưng, cà vạt ngay ngắn.

Từ Phạm Vũ sững sờ, “Anh không phải thay quần áo à?”

Thẩm Hữu Bạch cầm túi sách của cô, nói, “Không có gì, đi thôi.”

Bởi vì đạo cụ có sự cố nên vở diễn bị hoãn. Xong việc là anh tới đây luôn.

Sắc trời dần trở nên âm đạm. Khi cách nhà Từ Phạm Vũ vài trăm mét, cô liền quan sát xung quanh.

Thẩm Hữu Bạch không hiểu, “Em xem cái gì?”

“Em muốn tìm thùng rác để vứt đồ.”

Anh hỏi lại, “Vứt cái gì?”

Từ Phạm Vũ kéo anh đi tới một con hẻm nhỏ, đứng lại, chỉ vào túi sách trong tay anh.

Thẩm Hữu Bạch mở túi cô ra, rút ra một hộp DVD.

Trên bìa, một nữ sinh mặc đồng phục học sinh nhưng hình như không mặc nội y. Cảnh sắc bên dưới như ẩn như hiện qua lớp quần áo mỏng manh.

Từ Phạm Vũ chợt nhớ ra hình ảnh trên bìa đĩa, hai tay cô lập tức che cái hộp.

Làm sao có thể khiến anh nhìn thấy dáng vẻ đầy của những cô gái khác chứ. Cô sốt ruột nói, “Thật đáng sợ, anh không xem nổi đâu.”

Sau đó, cô giật lấy DVD trong tay Thẩm Hữu Bạch, vội vàng ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh lên tiếng, “Phim kinh dị à?”

Từ Phạm Vũ ngạc nhiên, “Anh chưa nhìn thấy bìa ngoài sao?”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Thấy rồi, không giống phim kinh dị lắm, nhìn như là...”

Cô cuống quýt ngắt lời, “Đúng rồi đấy, chính là cái loại phim đó.”

Anh lại hỏi, “Thế sao anh lại không xem nổi?”

“Bởi vì trong phim, lúc đi học, nữ chính từng chui dưới gầm bàn trên bục giảng, ngậm thứ đó của thầy giáo. Sau khi tan học thì ở trong phòng học làm chuyện kia.” Từ Phạm Vũ vừa nói vừa nhăn mặt, dường như hình ảnh lại xuất hiện trước mắt cô.

Thẩm Hữu Bạch cười, “Thế thôi à?”

Cô sùng sốt một chút.

Hình như nam sinh cũng thường xem mấy loại phim này.

Từ Phạm Vũ nhìn anh, “Anh xem loại phim đó rồi à?”

Anh gật đầu.

Từ Phạm Vũ mím môi, “Anh thích... loại phim đó sao?”

Thẩm Hữu Bạch suy nghĩ một chút, “Cũng được.”

Cô hít sâu, đôi mắt trợn to. Cứ nghĩ tới hình ảnh Thẩm Hữu Bạch nhìn thân thể cô gái khác rồi tự an ủi là ngực cô lại khó chịu. Từ Phạm Vũ không cam lòng hỏi, “Những người đóng loại phim này đều xấu.”

Anh lắc đầu, “Anh sẽ ảo tưởng thành gương mặt em.”

Không thể tiếp tục nói về đề tài này nữa, nếu không sẽ có chuyện xảy ra.

Từ Phạm Vũ cố gắng làm anh dừng lại, “Nhưng em không xem nổi, còn chẳng nghiên cứu được gì từ nó nữa.”

Thẩm Hữu Bạch tán thành, “Chỉ xem thôi thì không được.” Chuyện này nhất định phải thực hành.

Trong lúc lơ đãng, Từ Phạm Vũ lại tiếp tục đề tài này, “Người đàn ông kia xoa ngực nữ sinh, trông cô ta có vẻ đang hưởng thụ.”

“Nhưng mà em...”

Cô tỏ vẻ không hiểu, tay đã tự đặt lên ngực mình. Thẩm Hữu Bạch sững sốt một chút, ngón tay cô véo nhẹ ngực mình, lông mày cau lại.

“Chẳng có cảm giác gì cả.”

Anh nhìn chằm chằm vết nhăn trên áo sau khi cô buông tay, nhìn đến mức yết hầu khô khốc.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Về nhà muộn một chút đi.”

Từ Phạm Vũ nhìn anh, “Vì sao?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn vào mắt cô, “Không phải em muốn biết sẽ có cảm giác gì sao.” Anh dừng một chút rồi nói, “Anh sẽ cho em biết.”

Khi Từ Phạm Vũ hiểu ra, thì cô và anh đã đến một khách sạn gần đây.

Lễ tân sau quầy không có biểu cảm gì.

Sau khi vào phòng, Từ Phạm Vũ quan sát một phen. Không gian khá lớn, giường cũng to, có mùi khách sạn.

Cô thuận miệng nói, “Phòng đặc biệt, nếu không làm gì thì đúng là lãng phí.”

Thẩm Hữu Bạch ném túi sách của cô sang một bên, tháo cà vạt lỏng ra, cởi cúc áo cổ, nói, “Vậy làm đi.”

Từ Phạm Vũ ngẩn người.

Thấy anh cởi cúc ở tay áo, xắn lên trên.

Cô tỉnh táo lại, “Không không... Em còn chưa chuẩn bị xong.”

Thẩm Hữu Bạch ngồi trên giường, vừa cười vừa tách chân ra, tạo thành chỗ trống, “Ý anh là, em ngồi xuống đây.”

Anh vỗ lên mặt giường.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nghiên cứu (2)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ đi về phía anh, suy nghĩ một chút sau đó ngồi quay lưng với anh. Giữa cô và lồng ngực Thẩm Hữu Bạch còn một khoảng cách như có như không.

Cô nghiêng đầu, mùi thuốc lá thoang thoảng áp sát mặt cô.

Thẩm Hữu Bạch dựa người vào trước, dán lên lưng cô, giọng nói anh ở sát bên tai cô, “Em đúng là...”

Tiếng anh khẽ khàng đến hư ảo, bàn tay vén váy cô lên, chạm vào quần lót. “Cởi quần đi, nếu không lúc nữa...”

Từ Phầm Vũ nhảy lên, chân còn chưa vững đã bị anh giữ lấy cổ tay, kéo một cái, lại quay về giường, lưng va vào lồng ngực anh.

Khuỷu tay Thẩm Hữu Bạch ngăn ở bụng cô, khiến cô không dậy được.

Từ Phầm Vũ vội vàng quay đầu lại, hơi thở nóng rực sượt qua chóp mũi cô, “Anh sẽ không cởi quần, em yên tâm.”

Cô không muốn trải nghiệm cảm giác quần lót ướt át dính vào người, may mà hôm nay cô có mang băng vệ sinh trong túi.

Từ Phầm Vũ do dự đôi chút, sau đó hai tay chạm lên quần, kéo xuống, mong cô cũng nâng lên hạ xuống theo động tác.

Thẩm Hữu Bạch chăm chú nhìn chiếc quần in hoa màu nhạt bị đẩy ra khỏi bắp đùi cô, trượt xuống theo đôi chân tinh tế.

Cô nhìn xung quanh một lúc, không thể làm gì khác ngoài việc đặt quần lót ở chân giường.

Từ Phầm Vũ quay đầu lại hỏi anh, “Vậy...tiếp theo thì thế nào?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cặp lông mi hơi cụp xuống của cô, bên dưới là đôi môi hồng.

Anh không trả lời, từ phía sau luồn tay qua nách cô, từ từ cởi cúc áo của cô.

Từ Phầm Vũ ngẩn người, cúi đầu xuống là thấy mười ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, làm chuyện đầy sắc dục nhưng vẫn tao nhã.

Từ trên xuống dưới, không nhanh không chậm.

Sơ mi bị cởi ra, bên trong là áo lót màu hồng, bao vây bộ ngực xinh đẹp của cô.

Trong mắt Thẩm Hữu Bạch, mép áo ngực kẹp giữa khe rãnh ngực của cô. Anh vô ý thức nuốt nước bọt.

Bàn tay đặt lên hai bầu ngực, xúc cảm xa lạ truyền tới qua lớp áo ngực làm cô nổi da gà.

Từ Phầm Vũ khẽ mở miệng, cô nhìn hai tay anh nắm bầu ngực mình, dần dần đẩy áo ngực ra.

Cô cảm thấy có một luồng khí kì lạ chao đảo trong thân thể, thậm chí không biết rằng mình đang hô hấp bằng miệng.

Cổ họng Thẩm Hữu Bạch khô khốc, hơi thở phả vào tai cô, “Cởi ra được không?” Anh nói, “Anh muốn xem.”

Hơi thở của anh phun lên vai cô, âm thanh ấy làm cô liên tưởng đến ngọn lửa thiêu trong đồng tuyết, không biết là nóng hay lạnh.

Nhưng chắc chắn một điều, giọng nói này là tình được với Từ Phầm Vũ.

Cô bị mê hoặc đến mức không thể khống chế tư duy của mình, hai tay vòng ra sau, cởi móc cài áo ngực.

Mất đi thứ che chắn, hai bầu ngực thiếu nữ giống như trái đào chín, đung đưa chờ người thưởng thức.

Thẩm Hữu Bạch ngừng thở.

Khi tay anh sắp chạm vào ngực cô, chợt ngừng lại một chút, sau đó mới đặt lên.

Cả người Từ Phẩm Vũ run lên, trong nháy mắt, cô nắm chặt quần anh.

Người ngồi phía sau cô dường như đang nhẩn nại, hô hấp dồn dập.

Chạm vào bầu ngực trắng hồng của cô, anh nhẹ nhàng xoa nắn. Trái đào mất đi hình dạng ban đầu, giống như hai quả bóng nước mặc anh nhào nặn.

Hơi thở của cô dần gấp gáp, cảm giác truyền tới tận ngón chân, cơ thể khẽ đong đưa.

Sự tê dại lan tràn toàn thân, không thể kìm chế được.

Anh buông tay ra, trên ngực cô còn lưu lại vết tay màu hồng. Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Tay anh lại đặt lên nhũ hoa, khẽ khàng vuốt ve, mãi tới khi nó chậm rãi vểnh lên. Anh lại bao bọc cả bầu ngực cô, xoa bóp mạnh hơn, ngón tay thỉnh thoảng chạm lên nhũ hoa.

Từ Phẩm Vũ cắn môi dưới, gục đầu xuống, lại ngửa cổ lên, làm gì cũng không được, làm gì cũng không hết khó chịu.

Cô sắp bị dẫn dắt tới phát điên, hai chân cọ sát liên tục, gót chân di qua di lại trên thảm trải sàn. Thẩm Hữu Bạch cúi đầu, hôn lên xương quai xanh của cô, sau đó di chuyển lên cổ.

Đầu lưỡi ướt át vuốt ve làn da cô, còn bàn tay thì đang nắm ngực cô.

Người cô như thế bị đào rỗng không còn gì, rất muốn tìm thứ gì đó để lấp đầy.

Cô không còn chút sức lực nào ngả vào lòng anh, bụng dưới cứng đờ, rất ngứa. Giữa hai chân cô có thứ chất lỏng đang chảy ra, dính ở miệng huyết. Cô bất lực than nhẹ, “Thật khó chịu.”

Thẩm Hữu Bạch nhẹ tay hơn, “Khó chịu ở đâu?”

Từ Phầm Vũ gần như phát khóc, “...Phía dưới.”

Anh sửng sốt một chút, sau đó cầm áo sơ mi của cô lên rồi khoác lên vai cô.

Tay anh vừa di chuyển đi thì Từ Phầm Vũ quay đầu lại nhìn. Thẩm Hữu Bạch khẽ chạm môi lên trán cô, “Sẽ hết khó chịu nhanh thôi.”

Anh vội quay đầu đi, hai bên thái dương có mồ hôi, “Em mặc đồ vào đi.”
Dường như anh đang cố né tránh phải nhìn cô.

Thẩm Hữu Bạch cố giữ lấy chút lý trí cuối cùng, xuống giường, đi vào phòng tắm, nói, “Anh đi giải quyết một chút.”

Giọng anh khàn đặc, như thể trong cổ họng có một lớp giấy rách.

Từ Phầm Vũ vẫn còn ngây ngẩn ngồi trên giường, bầu ngực trắng nõn còn lưu lại vết đỏ, hai gò má ửng hồng, con ngươi mờ lung.

Giống như hoa trong sương.

Anh không dám nhìn nhiều.

Thẩm Hữu Bạch đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Từ Phầm Vũ bị hơi lạnh tấn công, nhanh chóng mặc lại đồ lót.

Cô muốn đi lấy mấy tờ khăn giấy trên bàn, nhưng đứng lên thì chân vẫn mềm nhũn.

Một tay cô chống mặt bàn, một tay dùng giấy lau bên dưới cơ thể.

Từ Phầm Vũ khom lưng mặc quần lót thì chợt nghe thấy tiếng thở dốc trong phòng tắm.

Cô ngẩn người, sau đó đi tới cửa phòng tắm.

Từ Phầm Vũ xấu hổ hỏi, “Cần em giúp không...”

Cô còn chưa nói hết đã bị Thẩm Hữu Bạch cắt ngang.

“Không cần, để tự anh.”

Từ Phầm Vũ cảm thấy mình đi cũng không phải, ở lại cũng không đúng, vậy nên cô cứ đứng tại chỗ do dự.

Lúc này, bên trong truyền tới giọng nói của Thẩm Hữu Bạch, cách một cánh cửa, nghe có vẻ mơ hồ. Anh đang gọi, “Vũ.”

“Hả?”

Anh nói, “Gọi tên anh đi.”

Từ Phầm Vũ sững sốt, “Sao?”

Anh giục, “Nhanh lên.”

“Thẩm. . . Hữu Bạch.”

Cô đã từng đọc thầm cái tên này rất nhiều lần trong lòng, lại rất ít khi có cơ hội nói ra miệng. Có chút mới lạ, có chút động lòng.

Anh khàn giọng, “Gọi thêm một lần nữa.”

Từ Phầm Vũ không hiểu gì, hô to, “Hữu Bạch.”

Hơi thở của anh càng lúc càng dồn dập, trong nháy mắt, Từ Phầm Vũ chợt hiểu ra, xấu hổ ngồi xồm xuống.

Giọng Thẩm Hữu Bạch chứa đầy tình dục, “Tiếp tục, đừng dừng lại!”

Từ Phầm Vũ che lỗ tai, ngăn lại tiếng thở dốc của anh, miệng luôn gọi tên anh.

Về sau, giọng cô như có tiếng khóc, giống như tiếng rên rỉ trên giường. Xấu hổ đến mức đầu cô cũng sắp bốc khói.

Từ Phầm Vũ vô cùng muốn nói với người trong phòng tắm một câu, anh cứ ra đây làm tình với em cũng được.

Nhưng mà.

Khi cô cố gắng đứng lên, vừa mở miệng thì cửa phòng tắm đã bật ra.

Thẩm Hữu Bạch bước đến, thấy cô cúi đầu. Cô yếu ớt nói, “Xin lỗi.”

Anh xoa đầu cô, “Không sao.”

Từ Phầm Vũ thấy vẻ mặt dịu dàng của anh, chợt cảm thấy nếu anh muốn cô hái sao trên trời về cũng được.

Thẩm Hữu Bạch nghiêm túc nói, “Anh muốn làm tình với em cả đêm, nhưng hôm nay không được, em còn phải về nhà.”

Cô sững sờ chớp mắt mấy cái.

May mà cô còn chưa nói câu kia ra.

Thẩm Hữu Bạch định sáng sớm tới đón cô đi học.

Từ Phầm Vũ kiên định từ chối.

Khoảng cách xa như vậy, cho dù cô dậy muộn tới mấy thì anh cũng phải dậy từ rất sớm. Hơn nữa chưa chắc đã tới được trường học, khéo nửa đường đã bị anh kéo vào khách sạn rồi.

Ngày hôm sau, Ngụy Dịch Tuần bị bệnh.

Cậu nói trong điện thoại bằng giọng khản đặc, tối ngáy hôm qua cả nhà cậu đi lên núi nướng thịt, không may bị cảm nên đành phải xin nghỉ.

Từ Phầm Vũ biểu đạt sự quan tâm, tiện thể cười nhạo cơ thể yếu ớt của cậu. Có điều cười nhạo xong, cô cũng hắt hơi một cái.

Vậy là Từ Phầm Vũ đi tới trường một mình.

Cô vừa vào lớp đã thấy có cái gì đó không ổn, mọi người đi ngoài cửa, ở hành lang, càng bất thường.

Hoàn toàn không phải là ảo giác, nam sinh nữ sinh đi qua chỗ cô, không phải tất cả, nhưng phần lớn đều sẽ nhìn cô rồi đánh giá.

Những ánh mắt đó, còn kèm thêm tiếng xì xào bàn tán, tiếng cười chế giễu.

Từ Phầm Vũ cúi đầu, nhìn lại quần áo của mình, không có gì kì dị cả.

Cô hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, đẩy cửa lớp K ra, mọi người trong lớp đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Cô khó hiểu đi về chỗ mình.

Trương Dương ngồi cuối lớp, biệt hiệu thành viên của tuần san buồn chuyện, vừa nhìn cô vừa cười kì quái.

Từ Phầm Vũ đập sách giáo khoa lên bàn, “Có gì thì nói đi, mình không có thần giao cách cảm với cậu đâu.”

Trương Dương cười hì hì, “Nghe nói, cậu tới tận WC nam để bày tỏ hả?”

P/S: Ahihi, bạn Vũ đã nổi tiếng khắp trường

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nghiên cứu (3)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ ngẩn người, không ngờ tin tức lại lan truyền nhanh như vậy. Tuy bị biến tấu thành chạy tới nhà vệ sinh nam để bày tỏ, nhưng như thế ít nhất cũng tốt hơn bị nói là nhân yêu hay biến thái.

Thấy cô không định cãi lại, Trương Dương hơi kinh ngạc, “Dám đối diện với lớp trưởng lớp A, hội trưởng hội học sinh, đúng là phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.”

Từ Phầm Vũ bị từ ‘đối diện’ làm ghen một giây, sau đó hiểu rằng cậu ta không có ý đó, chỉ vì gần đây cô bị Thẩm Hữu Bạch ảnh hưởng, nghĩ linh tinh rất nhiều. Cô nói với Trương Dương, “Cậu cũng không tệ, còn biết dùng thành ngữ nữa.”

Trần Tử Huyền vào lớp liền đi thẳng tới chỗ cô, đuổi Trương Dương như đuổi ruồi. Cô ấy nhìn Từ Phầm Vũ, “Hôm nay có định học không?”

Từ Phầm Vũ trả lời, “Không định.”

Hôm nay là thứ sáu, là ngày cuối cùng của lễ đón học sinh mới, sẽ bắt đầu thu dọn tổng kết. Trần Tử Huyền hỏi, “Thế cậu lấy sách giáo khoa ra làm gì?”

Cô cúi đầu, vỗ lên quyển sách đầy khí thế, Tiện tay cầm thôi.”

“Lớp trưởng, lớp trưởng!”

Từ Phầm Vũ vừa mới nhét sách giáo khoa vào ngăn kéo, có một nam sinh vô cùng lo lắng chạy tới, suýt nữa thì vào vào bàn học của cô. Cô sợ hãi kêu lên, “Có việc gì thì nhắm vào mình đây, hãy tha cho cái bàn của mình.”

Ánh mắt cậu ta nhấp nháy, “Lớp bên cạnh đang đánh cược xem bao lâu thì cậu bị hội học sinh đuổi học.”

Từ Phầm Vũ tỏ vẻ không hiểu, hỏi tiếp, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ầy à, cậu cho một câu chắc chắn đi, có thể kiên trì được mấy ngày để tớ đi cược kiếm một món lời.”

Trần Tử Huyền lườm một cái, “Lắm trò quá đấy.”

Từ Phầm Vũ cup mắt xuống. Cậu bạn cứ tưởng cô tức giận, gãi đầu, đang định mở miệng xin lỗi. Hóa ra Từ Phầm Vũ đang đếm tiền lẻ trong ví, rút ra hai tờ tiền đưa cho cậu ta, trịnh trọng nhờ vả, “Đặt cược cho mình, đến lúc tốt nghiệp.”

Trần Tử Huyền không còn gì để nói.

Từ Phầm Vũ cười bảo đảm, “Chờ khi nào mình thắng tiền rồi sẽ mời cậu ăn cơm.”

Cơm thì chưa ăn được, nhưng thức ăn đã tới rồi. À không, là Thái Dao đã tới rồi.

Cô ta đứng ở cửa lớp K, “Cho hỏi Từ Phầm Vũ có ở đây không?”

Nghe thấy tên của mình, Từ Phầm Vũ dừng lại, đúng lúc nhìn vào mắt cô ta. Thái Dao nói có việc muốn bàn, sau đó Từ Phầm Vũ theo cô ta tới chỗ vắng người sau lớp học.

Trên đường đi, Từ Phầm Vũ có chút thấp thỏm, hồi hận đã quên không hỏi Ngụy Dịch Tuần xem bạn học thức ăn này có luyện Taekwondo không, không biết lúc nữa cô ta có chém cô thành hai khúc không.

Lúc này, Thái Dao đang đi phía trước chợt dừng lại, xoay người nói với cô, “Chúng ta hãy cạnh tranh công bằng.”

Từ Phầm Vũ sững sờ.

Cô còn chưa hiểu ra sao, Thái Dao đã nói thẳng, “Tôi thích Thẩm Hữu Bạch.”

Từ Phầm Vũ nghe xong, tuyệt nhiên không hề kinh ngạc. Thái Dao nghi ngờ một chút, sau đó hếch cằm, “Cạnh tranh công bằng, nhưng nếu như trong chúng ta có người được ở cạnh Thẩm Hữu Bạch thì người còn lại không được bám lấy cậu ấy nữa.”

Từ Phầm Vũ định mở miệng, nhưng nhìn ánh mắt bướng bỉnh của cô ta, cô suy nghĩ một chút rồi lại im lặng.

Không ngờ vẻ mặt đó của cô lại kích thích Thái Dao. “Tôi khuyên cậu, tốt nhất là nên từ bỏ sớm đi. Tôi đã nói chuyện với Chu Khi Sơn rồi, cậu ta sẽ giúp tôi. Cho nên tôi có ưu thế hơn cậu.”

Cô ta nói rất nhiều, Từ Phầm Vũ không hề bị lay động, thậm chí ánh mắt nhìn cô ta còn có phần thương cảm.

Thái Dao cuống lên, “Ngày mai...”

Hôm qua cô ta và Chu Khi Sơn đã thương lượng, nghĩ cách để lừa Thẩm Hữu Bạch ra ngoài hẹn hò. Thái Dao nhắm mắt, nói bừa, “Thẩm Hữu Bạch đã nhận lời đi xem phim với tôi rồi.”

Nói xong, cô ta thỏa mãn nhận ra vẻ mặt Từ Phầm Vũ đã thay đổi.

Ngay sau đó, Thái Dao chợt nhìn thấy nam sinh đứng sau Từ Phầm Vũ. Cô ta sửng sốt, Từ Phầm Vũ thấy thế liền quay đầu lại.

Chu Khải Đường từ tốn vứt điều thuốc xuống đất, di tắt nó. Cậu ta giơ hai tay lên, tỏ vẻ lười biếng, “Tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Không định nghe trộm đâu.

Vị này thì chẳng cần giới thiệu, chỉ nhìn bề ngoài là đã biết không dễ trêu chọc rồi. Thái Dao không có ý bổ sung thêm gì, cảnh giác nhìn nam sinh kia, sau đó lùi lại hai bước, xoay người bỏ đi.

Từ Phầm Vũ run lên mất mấy giây, nhìn theo bóng lưng cô ta. Sau khi lấy lại tinh thần, cô đi tới cạnh Chu Khải Đường, cậu liền hỏi, “Vừa rồi là giao chiến với tình địch à?”

Cậu ta buồn cười, “Bình thường cậu nói như cái máy, lúc mẩu chốt sao lại chẳng khác gì người câm thế?”

Từ Phầm Vũ nhún vai, “Da mặt nữ sinh rất mỏng, không nên để bạn ấy mất mặt.”

Cậu trợn to mắt, trêu đùa, “Tự tin ở đâu ra thế?”

Từ Phầm Vũ nói, “Không phải tự tin. . .”

Cô và Thẩm Hữu Bạch đã đến mức kia rồi, thật sự không cần thiết đi suy tính một cô gái tầm trăm phương ngàn kế chỉ để tới gần anh thêm một chút.

Từ Phầm Vũ còn chưa nói xong thì đã nhận ra một việc, “Ngạc nhiên quá, sao cậu lại tới trường?”

Cả lễ đón học sinh mới cậu ta đều biến mất không thấy tăm hơi, ngày cuối cùng chẳng quan trọng gì thì lại xuất hiện.

Chu Khải Đường bất đắc dĩ nói, “Nếu còn không tới, ngay cả cụ nội đã nằm dưới đất mười mấy năm của mình cũng bị Lâm Hoành gọi dậy mất.”

Cậu ta dùng tay làm điện thoại tựa bên tai, mô phỏng theo Lâm Hoành, “Xin chào! Có phải cụ của Chu Khải Đường không? Phiền ngài hãy báo mộng cho chặt của ngài đi, bảo cậu ta tới trường học!”

Từ Phầm Vũ cười gập cả người, “Cậu xem đi, chủ nhiệm lớp tốt như vậy mà đã bị cậu ép phải biến thành cái dạng gì rồi.”

Hai người vừa nói vừa về lớp học. Trên đường, Chu Khải Đường chợt dừng lại, chỉ vào một phía, “Cái gì kia?”

Từ Phầm Vũ quay đầu nhìn, đoàn người vây thành nửa vòng tròn, máy quay phim đều đang tập trung vào MC. Cô nói, “Đài truyền hình phỏng vấn thôi.”

Tình huống này không diễn ra thường xuyên, nhưng Từ Phầm Vũ cũng đã thấy nhiều lần. Trừ mấy giáo viên chủ nhiệm đứng đấy thì có cả người của hội học sinh. Trước đây, vì Thẩm Hữu Bạch nên cô sẽ trốn tiết đi xem. Có điều anh chưa từng lộ mặt trên màn hình.

MC bắt đầu phỏng vấn một nữ sinh. Ánh sáng mặt trời phủ lên người cô ấy, gió nhẹ lướt qua, cô khẽ vén mái tóc ra sau tai.

Từ Phầm Vũ nháy mắt, “Lục Âm nhà cậu thật đẹp mắt.”

Chu Khải Đường khen thêm, “Đây là sẵn có rồi.”

Khi Thẩm Hữu Bạch đi về phía bọn họ, Chu Khải Đường lập tức cảm thấy ‘lai giả bất thiện’.

Anh nhìn Từ Phầm Vũ trước, sau đó mới chuyển mắt về phía Chu Khải Đường, giọng nói lạnh đến dưới 0 độ, “Đứng xa một chút.”

Đám Tần Nhiên định lên chào, nhưng khi nhìn thấy người đối diện Thẩm Hữu Bạch là ai thì liền bất động, dường như phía trước là khu đặt bom mìn, ai đập trúng là chết.

Gia đình Chu Khải Đường có thể lực, ngoại trừ Thẩm Hữu Bạch và hội học sinh, cậu ta cũng là người không thể đụng vào.

Nếu Chu Khải Đường là một con báo hung hăng không bị ràng buộc, thì Thẩm Hữu Bạch là một thợ săn lạnh lùng.

Bọn họ trước nay chưa từng đối đầu, đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc. Từ Phầm Vũ không hổ là làm bạn xấu với một bên, lẩn ga giường với một bên khác. Cô là người phản ứng nhanh nhất, ngay lập tức cướp lời Chu Khải Đường, đẩy cậu ta sang một bên, “Bạn ấy nói là tóc cậu sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của trường, mau đi đi, về lớp đi.”

Từ Phầm Vũ vừa đi vừa xoay người lại dùng khẩu hình nói với Thẩm Hữu Bạch ‘gọi điện thoại’.

Dọn dẹp sau lễ tổng kết là nói cho dễ nghe, còn ở lớp K thì chính là tán gẫu và cãi nhau. Hết ba tiết buổi sáng, Lâm Hoành nhìn đám học trò càng lúc càng kích động, đành cho bọn họ ai về nhà nấy, chỉ mình Chu Khải Đường phải đến văn phòng nói chuyện.

Từ Phầm Vũ nghĩ vẫn còn sớm, liền nhắn tin cho Thẩm Hữu Bạch. Sau đó cô đi đến cửa hàng cách trường không xa. Từ Phầm Vũ chọn mấy chiếc bánh mì, không chú ý tới có người đẩy cửa đi vào.

Cô ra quầy thu ngân, đang định lấy tiền ra trả thì người bên cạnh đã đưa tiền. Thẩm Hữu Bạch nhét tiền lẻ vào túi quần, thoải mái xách túi đồ lên. Từ Phầm Vũ còn đang ngẩn người, không biết túi sách của cô đã chuyển sang tay anh từ khi nào.

Buổi trưa, vào giờ cao điểm, tàu điện chật ních người. Cô đối mặt với cửa sổ, Thẩm Hữu Bạch đứng sau lưng cô, rất gần. Cứ tới một trạm là đoàn người lại đông thêm, sau vài trạm, gần như lưng Từ Phầm Vũ đã dựa sát vào anh. Giọng anh vang lên bên tai cô, “Một Ngụy Dịch Tuần, một Chu Khải Đường, còn nữa không?”

Từ Phầm Vũ sửng sốt một chút, đường viền đen trên cửa sổ thủy tinh hiện ra bóng anh, một tay anh đè lên cửa, hơi cúi người xuống, gò má áp sát vào má cô.

Cô suy nghĩ trong khoảnh khắc, “Hai người này đều không quan trọng, chỉ có một người là đặc biệt.”

Con người của anh đột nhiên tới lại, “Ai?”

“Thẩm Hữu Bạch.”

Vài giây sau, cô quay đầu qua. Môi anh hơi lạnh, nhẹ nhàng lướt qua môi cô.

Một cái hôn lướt qua. Trong nháy mắt, tim Từ Phầm Vũ đập hết tốc độ.

Tiếng loa nhắc đến trạm vang lên, cuối cùng cũng coi như thoát được cái đoàn tàu chen chúc này. Ra khỏi ga tàu, Từ Phấm Vũ nhận được tin nhắn: Bé con, tan học thì tới cửa hàng.

Cô nói với Thẩm Hữu Bạch, “Em phải đến tiệm hoa đây.”

Anh nhú mào, “Tiệm hoa?”

Từ Phấm Vũ gật đầu, “Ừ, là tiệm của mẹ em.”

Cô suy đoán rồi nói, “Chắc ngày hôm nay chú ship hoa bỏ sót rồi.”

Còn hai, ba bước là đến cửa tiệm, cô chợt dừng lại. Từ Phấm Vũ cẩn thận hỏi anh, “Anh muốn vào không?”

Thẩm Hữu Bạch không trả lời, đi lên đẩy cửa ra, quay đầu ra hiệu cho cô đi vào trước. Anh đi theo sau.

Trần Thu Nha thả một lẵng hoa xuống, xoay người định làm thủ ngữ với Từ Phấm Vũ thì chợt thấy người phía sau cô.

Chàng trai này có một loại khí chất rất khó diễn tả, làm cho bà ngẩn người, giống như đã từng quen biết.

Từ Phấm Vũ sốt sắng giới thiệu, “Cậu ấy là bạn học của con, Thẩm Hữu Bạch.”

Thẩm Hữu Bạch lại có vẻ thong dong, “Cháu chào bác.”

Trần Thu Nha hoàn hồn, nở nụ cười với anh, sau đó ra hiệu với Từ Phấm Vũ. Từ Phấm Vũ thở dài, đúng như cô đã đoán.

Cô quay sang phiên dịch với anh, “Lẵng hoa này bị sót, em phải đưa đi rồi.”

Thẩm Hữu Bạch gật đầu, nhìn về phía Trần Thu Nha, chỉ vào lẵng hoa trên đất, nhận được ánh mắt đồng ý của bà, anh không nói gì, đi tới ôm nó lên.

Sau khi bọn họ đi ra khỏi tiệm, Trần Thu Nha mỉm cười, lắc đầu một cái.

Hoàn thành xong nhiệm vụ, bụng đói cồn cào. Từ Phầm Vũ ngồi trong cửa hàng tiện lợi, đợi Thẩm Hữu Bạch bê tới một bát Quan Đông nấu, đặt trước mặt cô. Cô thối thối, thăm dò anh, “Cuối tuần này anh có kế hoạch gì chưa?”

Chuyện về Thái Dao, cô vẫn chưa quên.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Không có kế hoạch gì.”

Cô mất tự nhiên nhìn ra chỗ khác, “Vậy ngày mai...Em đến nhà anh... chơi nhé.”

Thẩm Hữu Bạch khó hiểu, “Chơi cái gì?”

Anh thật sự không hiểu được, nhà anh có gì chơi đâu, ngoại trừ làm tình với cô, anh không nghĩ ra còn có thể làm gì khác.

Từ Phầm Vũ hít một hơi sâu, trừng mắt với anh, nói rằng cô đã chuẩn bị kỹ càng rồi, có thể thử xem cái kia một chút, thật là khó mở miệng. Im lặng một lúc lâu, sau cùng cô nhích lại gần anh, nhỏ giọng, “Nhà anh còn loại phim kia không?” Cô càng nói càng bé, “Em muốn... nghiên cứu một chút.”

P/S: Sắp nghỉ lễ rồi, các bạn có kế hoạch gì chưa? Đừng nói là ở nhà nghiên cứu phim như hai bạn trẻ kia nhé =))

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nghiên cứu (4)

Sáng sớm thứ bảy, trời mưa nhỏ. Nước mưa tích lại trên mái, rồi trượt xuống cửa sổ. Từ Phẩm Vũ ngồi trên bồn cầu, nhìn chăm chú vết đỏ sẫm trên quần lót.

Cô sững sốt một lúc lâu, nghĩ thầm, kinh nguyệt chọn thời gian rất đúng lúc để tới chơi. Tối hôm qua cô còn lén lút chạy tới tiệm thuốc để mua thuốc tránh thai, mà tạm thời thì không cần dùng rồi.

Thay một chiếc quần bò sẫm màu, Từ Phẩm Vũ treo chiếc váy vốn chuẩn bị để mặc vào tủ. Lấy thêm hai miếng băng vệ sinh rồi ra ngoài.

Cô đi tới trước bậc thang nhà Thẩm Hữu Bạch, đứng một lúc lâu, gấp ô lại rồi nhấn chuông. Sau khi chuông reo, đợi khoảng mười mấy giây mà vẫn không có động tĩnh gì. Cô đang định ấn thêm lần nữa thì cửa mở ra.

Thẩm Hữu Bạch mặc áo phông màu xám, trên đầu anh phủ một chiếc khăn mặt, mái tóc ướt nhẹ, còn đang nhỏ giọt, có lẽ vừa mới tắm xong.

Sau khi đi vào, cô quét mắt bốn phía. Ánh sáng trong phòng rất yếu. Anh lấy một đôi dép nữ trong tủ ra, “Sao không gọi anh tới đón em?”

Từ Phẩm Vũ vừa đổi giày vừa nói, “Đang mưa, chạy tới chạy lui thì phiền lắm.” Hôm nay cô mặc một chiếc áo lông màu bạc. Khi cô khom lưng cởi giày, cổ áo trễ xuống.

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch dừng ở khuôn ngực trắng nõn của cô và chiếc áo lót. Nhưng cô đã nhanh chóng thẳng người. Thẩm Hữu Bạch nhìn gương mặt cô, “Đã ăn sáng chưa?”

“Ừm.” Từ Phẩm Vũ gật đầu, đẩy anh một cái, “Anh đi nhanh đi, mau sấy tóc kẻo bị cảm đấy.”

Trước khi Thẩm Hữu Bạch ra khỏi phòng khách đã dặn cô, “Điều khiển ti vi ở trên bàn.” Sau khi anh vào phòng tắm, Từ Phầm Vũ không bật ti vi mà đi tới hành lang. Cô nhìn lại một lượt tất cả các bức tranh treo ở đây.

Thẩm Hữu Bạch sấy khô tóc, ra khỏi phòng tắm. Phòng khách yên tĩnh đến đáng sợ. Anh nhìn thoáng qua hành lang, có ánh đèn.

Cô đứng trước bức tranh kia, hẳn là đang thưởng thức nó. Thẩm Hữu Bạch run lên. Mộng cảnh dễ dàng bị lãng quên, nhưng khi có một hình ảnh nào đó trùng khớp với hiện thực thì sẽ đột nhiên nhớ lại. Giống như lúc này đây, Từ Phầm Vũ nhận ra anh đến liền xoay người lại.

Ánh mắt anh lập tức nhìn về phía tay cô. Từ Phầm Vũ không hiểu, giơ tay lên nhìn, nhưng chẳng thấy có gì cả. Anh đi tới, nắm lấy tay cô. Đầu ngón tay lạnh lẽo dường như đang xác nhận xem trên tay cô có thứ gì không.

“Anh muốn xem bói cho em à?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô một lúc, không lên tiếng, dắt cô quay lại phòng khách. Từ Phầm Vũ ngồi trên sofa, nhìn anh mở laptop.

Ngón tay thon dài của anh rời khỏi phím cảm ứng, quay đầu nói với cô, “Em chọn đi.”

Đầu óc cô mơ hồ, chớp mắt vài cái, “Sao cơ?”

Ánh mắt nhìn về phía màn hình, thấy những clip được sắp xếp chỉnh tề, từ tên gọi đã có thể đoán ra nội dung, ngoại tình, mê hoặc, nữ sinh cấp 3, nhìn trộm, nhục dục, v.v...

Thấy vẻ sững sốt của cô, Thẩm Hữu Bạch hỏi, “Không phải em muốn xem à?”

Từ Phầm Vũ quên mất còn có việc này. Không phải cô thật sự muốn xem, nhưng đành lướt thử. Không dưới 30 bộ phim. Từ Phầm Vũ cau mày, “Sao nhiều thế?”

Anh đã nhìn thấy nhiều phụ nữ khỏa thân như thế sao?

Thật ra tất cả clip đều là Chu Khi Sơn gửi cho anh, nam sinh đang ở thời kì hormone dồi dào, cũng vui vẻ nhận.

Có điều anh chỉ xem khoảng 2, 3 bộ, những phim mà nữ chính có nét mặt, hoặc tiếng nói giống Từ Phầm Vũ. Thẩm Hữu Bạch hiểu sai ý cô, “Em thích thì anh sẽ gửi cho em.”

Cô mếu máo, “Không thích, tự anh xem đi.”

Tâm trạng Từ Phầm Vũ rất chán nản, nhanh chóng kéo chuột, không cái tên nào hấp dẫn cô.

Di chuột một lúc lâu, cô không nhìn Thẩm Hữu Bạch, hỏi anh, “Trong này, anh... thích nhất là phim nào?”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người về phía trước, di chuyển chuột, “Phim này.”

Khi anh đưa tay tới gần cô, hơi thở ấm áp phất qua sợi tóc bên tai cô. Tai Từ Phầm Vũ hơi nóng lên.

Cô biết loại phim này thường không có nội dung gì, thậm chí vừa bắt đầu đã đi thẳng vào vấn đề. May mà bộ phim Thẩm Hữu Bạch mở ra vẫn có chút tình tiết nên cô có thể kiên trì thêm một lúc.

Câu chuyện bắt đầu, nữ sinh và bạn trai đến một làng du lịch, ánh mắt ông chủ nhà nghỉ nhìn nữ sinh có vẻ hèn mọn. Tối đến, cặp tình nhân tách ra để thay đồ tắm, hẹn nhau đi ngâm suối nước nóng. Từ Phầm Vũ đã đoán được hướng đi của bộ phim, nhưng không ngờ diễn biến sẽ nhanh như vậy.

Sau khi nữ sinh thay xong quần áo, đi tìm bạn trai thì có một bé gái rụt rè nói với cô ta là bạn trai cô ta hẹn ở một địa điểm khác.

Từ Phầm Vũ bức bối, sao cô gái đó không gọi điện thoại cho bạn trai để hỏi lại, tình tiết chẳng hợp lý gì cả, đối với loại phim này, hợp lý hay không không quan trọng.

Nữ sinh đi vào trong phòng liền bị che miệng và mũi, mặt trợn trắng rồi ngất đi.

[...]

Từ Phầm Vũ ôm đầu gối, liếc trộm người bên cạnh một chút.

Tuy hiện giờ mặt anh không có cảm xúc gì, nhưng anh vẫn đang nhìn màn hình chăm chú.

Cô cup mắt lại, hờn dỗi chônchất trong ngực.

Thẩm Hữu Bạch chẳng có hứng thú gì với loại phim này, chỉ trừ phân đoạn sắp tới. Anh chú ý chỉ vì sắp tới 28 phút 3 giây.

Từ Phầm Vũ trợn to mắt, hơi thở hơi ngừng lại. Từ góc quay này, nữ chính và Từ Phầm Vũ có tám phần giống nhau.

Trong lúc hoảng hốt, ngay cả tiếng rên rỉ cũng rất giống cô.

Từ Phầm Vũ ngây người một lúc, sau khi tỉnh táo lại, khoang miệng cô khô khốc. Theo bản năng, cô quay đầu sang nhìn Thẩm Hữu Bạch. Anh nửa nằm nửa ngồi trên sofa, tay chống mặt, ánh mắt dính vào màn hình máy vi tính. Cô vô thức nhìn vào giữa hai chân anh, sau đó ánh mắt như bị bóng, vô tình gặp mắt anh.

Trong con người Thẩm Hữu Bạch có một tầng sắc dục mỏng manh. Từ Phầm Vũ khó khăn nói, “Vốn dĩ, hôm nay, em dự định cùng với anh...chuyện kia.”

Cô vừa nói xong câu đó, ánh mắt Thẩm Hữu Bạch lập tức tối lại, thân hình anh khẽ nhúc nhích. “Nhưng mà ngày nghỉ lễ của em lại đến.” Cô vội vàng bổ sung.

Anh nghe xong liền quay trở về tư thế lười biếng như lúc trước, mắt nhìn vào màn hình. Từ Phầm Vũ ngẩn người một giây, sau đó nữ diễn viên trong phim bắt đầu rên rỉ to hơn.

Cho dù có giống cô đi nữa thì cũng là một người phụ nữ khác. Từ Phầm Vũ bực mình, vươn người ngồi lên eo anh. Hành động của cô làm Thẩm Hữu Bạch sợ đến sững sốt.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ác mộng (4)

Edit: Mộc

Tiếng vang đậm mỹ bên tai, cô trợn mắt nhìn anh đang thờ dốc

Thẩm Hữu Bạch đỡ lấy hông cô, di chuyển lưng của mình, tư thế biến thành cô ngồi trên người anh.

Trước đây, chỉ cần có gương mặt và giọng nói tương tự cô, dự vọng của anh đã thức tỉnh. Hiện giờ, dường như nó biết ai đang ngồi trên mình, lập tức cuồng nhiệt trướng to.

Cảm nhận được vật gì đâm vào hạ thể, mặt cô ngấn ra, ánh mắt cũng bắt đầu luống cuống, hoang mang không biết nên nhìn vào đâu. Tạm thời cô không lên tiếng, cũng không nhúc nhích.

Vài giây trôi qua. Đột nhiên, bàn tay tinh tế như không xương của cô đặt lên vai anh, cô ghé vào mặt anh, nói, “Em không giống cô ta.” Cô nhìn vào mắt Thẩm Hữu Bạch, khẽ cau mày, “Cô ta không đẹp bằng em, giọng nói cũng không êm tai như em.”

Hơi thở của cô phả tới, lúc nhanh lúc chậm, giống như dây đàn violon, từng vòng quấn quít lấy cổ anh.

Mỗi một chữ lại xiết chặt một chút, từ từ buộc chặt anh.

Thẩm Hữu Bạch trả lời, “Em nói đúng.”

Cô nghe xong thì hài lòng nở nụ cười, trong mắt là ánh sáng ranh mãnh, “Vậy xóa bỏ cô ta đi.”

Giọng anh khàn khàn, “Được.”

Cô định đứng lên, xóa bỏ cái âm thanh rên rỉ quấy nhiễu kia đi. Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại nắm lấy cánh tay cô, kéo một cái, thuận thế ấn xuống môi cô.

Môi cô ấm áp như dòng máu chảy trong cơ thể. Anh thở nặng nề, đầu lưỡi đụng tới hàm răng cô, cô mở ra để anh tiến vào khoang miệng. Đầu lưỡi quấn quýt, cánh tay kéo hông cô áp chặt cơ thể anh hơn nữa.

Nước bọt trong miệng hai người trao đổi với nhau, còn tràn ra khóe môi. Tách khỏi môi cô, không khí lạnh lạnh hút vào khoang miệng nóng bỏng của anh.

Cô há miệng hít thở. Không khí quá lạnh, lạnh tới mức anh muốn tiến vào khoang miệng ấm áp kia thêm lần nữa.

Cô chủ động tới gần, ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng nói, “Người anh thơm quá, có mùi sữa tắm.”

Thẩm Hữu Bạch hôn lên môi cô, nuốt nước bọt của cô, cướp đoạt tất cả mùi vị trong miệng cô.

Tay anh hướng xuống dưới, kéo khóa quần, cúi kinh như một kẻ phạm tội đang liều chết giãy dụa, còn cô là thẩm phán lương thiện.

Khi ngón tay hơi lạnh của cô móc ra dục vọng sưng lên, anh không thể kiềm chế được cứng người lại. Đầu lưỡi vẫn đang khuấy đảo trong miệng, cô nắm chặt ‘nó’, bắt đầu vuốt ve.

Thẩm Hữu Bạch cảm thấy tay mình không nên cản trở cô, thế nên anh đẩy vạt áo lông của cô ra, xoa lên hông cô, phần bụng dưới, rồi đến ngực.

Cởi áo ngực của cô ra, bàn tay anh dán lên bầu vú, bắt đầu nhào nặn.

Cô ghen ngào rụt cổ lại, rời khỏi môi anh, trán cô dựa lên vai anh, dường như không còn chút sức lực nào.

Cô vội vã bao phủ dục vọng của anh. Tiếng rên rỉ truyền ra từ máy tính khiến anh gần như sinh ra ảo giác.

Sự vui thích giống như đao phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ đao.

Cô đột nhiên nghiêng mặt, hôn lên cổ anh, liếm lên hầu kết.

Đôi môi màu hoa hồng, sợi dây trong anh tựa như bị cắn đứt rồi được ghì lại.

Một lúc, anh được giải thoát.

Anh nhắm mắt lại, hít thở. Chất lỏng màu trắng ở trong lòng bàn tay cô.

Không phải lưỡi dao.

Thẩm Hữu Bạch nghĩ đây là hình ảnh tốt nhất.

Không ngờ cô lại hiếu kỳ nhìn chăm chăm chất dịch trắng ấy. Sau đó, đầu lưỡi màu phấn hồng của cô liếm một ít. Thẩm Hữu Bạch kiềm chế nổi kích động muốn giết người, “Em điên rồi sao?”

Cô ngần người, sau đó trả lời, “Chắc là có chút.” “Em đã nói với mẹ là tối nay sẽ ngủ ở nhà bạn học.”

Anh trầm mặc một lúc rồi hỏi, “Kinh nguyệt có thể hết trong một ngày không?”

Cô trừng mắt, “Không thể.”

Buổi tối, lúc cô đi tắm, đã giúp anh tiết hai lần.

Nước nóng đổ xuống, mái tóc ướt đầm của cô dán vào da thịt trắng nõn, hơi nước mờ ảo bốc lên, gò má và thân thể cô đều ửng đỏ. Cô ôm vai anh, cố gắng khép chặt chân, để anh tùy ý ra vào giữa hai chân cô. Dục vọng nóng bỏng ma sát vùng kín mềm mại, hai hạt đậu nhỏ trên bầu ngực phác họa lung tung trên cơ thể anh. Bờ vai trắng như tuyết của cô khẽ run lên.

Lúc nằm ngủ, cô nói, “Em ngủ rất ngoan, anh yên tâm.”

Tắt đèn đi, căn phòng đầy rẫy mùi vị của cô.

Thật đáng sợ, anh không có nơi nào để trốn tránh.

Thẩm Hữu Bạch lặp lại giấc mộng quỷ quái kia.

Cô đứng ở hành lang, thường thức bức tranh trên tường.

Anh đi tới.

Cô xoay người lại, giơ nắm tay về phía anh.

Anh đang nghĩ xem, dao cắt vào đâu, xem ra anh càng đau đớn thì cô sẽ càng vui vẻ.

Thế nhưng khi cô xòe bàn tay ra, không có gì hết.

Cô nhìn anh, nói “cho em”.

Anh hỏi, em muốn gì?

Cô nở nụ cười, muốn anh.

Nụ cười ấy giống như hoa hồng ngậm sương, đang dần dần nở rộ rực rỡ.

Anh ôm lấy cô, đẩy cô ngã lên giường. Tách chân cô ra, tiến vào thân thể cô. Tùy ý ra vào, kích thích thần kinh.

Sự di chuyển của anh làm cô cũng rung lên.

Dù là tiếng rên rỉ yếu mị trong bất kì giấc mộng nào cũng không sánh được với tiếng hít thở lúc này của cô, khiến cho anh điên cuồng.

Anh nhìn vào góc phòng, có một người giống cô như đúc, bị trói, miệng bị bịt, trừng mắt đầy phẫn hận với anh.

Đó là kẻ trong những giấc mộng trước đây, kẻ hãm hại anh, thích lấy máu tươi của anh làm niềm vui.

Anh chỉ liếc mắt một cái, sau đó liền quay đầu đi, chuyên tâm nhìn cô đang nằm dưới thân.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lễ vật (1)

Tặng cho Thắm Hữu Bạch – Chương 21: Lễ vật (1)

Edit: Mộc

Đây là giấc ngủ chất lượng nhất từ trước đến nay của Thắm Hữu Bạch. Thường thì anh ngủ không sâu, hoặc sẽ gặp ác mộng, hoặc chỉ ngủ lơ mơ rồi tỉnh.

Lúc mở mắt ra, có một luồng ánh sáng chiếu qua khe hở của rèm cửa sổ. Anh định nhúc nhích người, nhưng sau khi tắt cả cảm quan đều hoạt động, anh nhận ra có người ôm hông mình, mặt dán lên lưng, một chân gác lên người anh.

Thắm Hữu Bạch nghiêng đầu nhìn, nửa gương mặt cô khuất dưới chăn, tóc tán trên giường. Trong nháy mắt, giấc mơ và hiện thực trộn lẫn với nhau, không thể phân rõ.

Tối hôm qua Từ Phầm Vũ mặc áo của anh, vạt áo dài che đến mông, không cần mặc quần. Nhưng khi ngủ thì áo cô đã tụt lên tận eo mà cô không biết.

Là ai nói mình ngủ rất ngoan chứ.

Thắm Hữu Bạch thở nhẹ một hơi, sáng sớm có phản ứng sinh lý thật bình thường. Nhưng chưa bao giờ khó nhẹn như lúc này.

Bởi vì người anh làm tỉnh cùng trong mơ, sau khi tỉnh lại đang nằm bên cạnh anh. Anh định nhắc chân cô ra, nhưng bàn tay đặt lên bắp đùi cô rồi thì không thể rời ra được nữa.

Ngón tay chạm vào trước, sau đó là lòng bàn tay, bắt đầu từ đầu gối cô, sau đó tiến dần lên trên. Da thịt mềm mại dán vào bàn tay anh, sắp tới gốc đùi, anh dừng lại một chút, trượt tới mông cô. Ngón tay luồn vào trong đồ lót.

Từ Phầm Vũ không kén giường, chỉ cần xung quanh yên tĩnh, nơi nào cô cũng có thể ngủ ngon. Cô bị ngứa nên dần tỉnh lại, đợi tới khi mông cô bị xoa bóp vài cái thì cô giật mình tỉnh táo hoàn toàn.

Thắm Hữu Bạch đè cô xuống, giọng khàn khàn, “Đừng nhúc nhích.”

Cô ngăn người, dưới bắp đùi có cái gì đó chọc vào. Một lúc lâu sau, nó vẫn dựng lên như thế.

Từ Phầm Vũ hếch cằm lên nhìn anh, đang định mở miệng.

“Đừng nói gì cả!” Giọng Thắm Hữu Bạch có lẫn cả tiếng thờ đốc.

Cô lập tức im lặng.

Vài giây sau, tay Thắm Hữu Bạch rời khỏi mông cô, nắm lấy đùi cô, trở mình, ôm cô trong ngực. Trán Từ Phầm Vũ dán vào xương ngực anh, một chân gác lên eo anh, cho nên vật đang cương cứng kia vừa đứng chạm vào hạ thân của cô.

Quần lót có băng vệ sinh, vì băng dầy nên cô không cảm giác ra được hình dạng cụ thể, giảm đi kích thích tình dục. Giọng Thẩm Hữu Bạch ám ách, “Em ngủ đi.”

Chóp mũi cô sát qua làn da anh, ngửa đầu lên nhìn anh, trong tình trạng như thế làm sao mà ngủ được.

Cổ họng Thẩm Hữu Bạch khẽ động, giọng tay che mắt cô.

Đương nhiên, hầu như sáng nào Từ Phàm Vũ cũng đi học muộn không phải là không có nguyên nhân. Hiện giờ vẫn chưa tới thời gian rời giường bình thường của cô, một chốc sau liền ngủ mất. Hơi thở của cô dần đều đặn, ấm áp.

Thật chân thực.

Thẩm Hữu Bạch chậm rãi nắm chặt cánh tay cô, cảm giác lên đầu cô.

Nếu như có thể xé thân thể ra, sau đó cắt cô vào.

Từ Phàm Vũ trở mình, chậm rãi xoay người.

Xung quanh thật trống trải, cô mờ mắt ra, trên giường đã không có Thẩm Hữu Bạch nữa. Cô chống tay ngồi dậy, trong phòng chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ cửa sổ sát đất.

Gió thổi làm rèm cửa hơi chập trùng.

Có người ở ban công.

Từ Phàm Vũ vén chăn xuống giường.

Cô tới bên cửa. Bầu trời không đẹp lắm, còn rất âm u, sầm xì như vừa mới mưa xong.

Thẩm Hữu Bạch quay lưng lại cô, đường cong trên vai rất đẹp. Áo khoác trắng, quần đen. Làn khói xám tan ra từ phía anh.

Từ Phàm Vũ đi chân trần nên gần như không tạo thành tiếng động. Lúc Thẩm Hữu Bạch phát hiện ra cô, không cẩn thận bị khói xông vào mắt. Anh dùng tay dèn lên một bên mắt khiến tuyến lệ bị kích thích, mí mắt chảy ra nước.

Cô nắm cổ tay anh, kéo ra. Kiễng chân, hôn lên mắt trái của anh. Sau khi cảm giác mềm mại rồi đi, Thẩm Hữu Bạch nhìn gót chân cô từ từ chạm xuống, sau đó nhìn đến đôi chân tinh tế, bắp đùi trắng nõn.

Anh không muốn nghiêng cứu nữa, kéo cô rồi hôn lên. Một tay đặt ở hông cô, một tay giữ chặt gáy cô.

Thuốc lá rơi xuống đất, bắn ra vài tàn lửa.

Từ Phàm Vũ chỉ sừng sốt một chút liền nghiêng hợp anh. Cô còn chưa mặc áo lót, chỉ cách một lớp áo, bầu ngực mềm mại như hai miếng bột biển.

Hô hấp nóng rực.

Bàn tay anh luồn vào trong tóc, đầu ngón tay lạnh lẽo dán lên da đầu cô.

Đầu lưỡi dây dưa. Nước bọt không kịp nuốt.

Thắm Hữu Bạch vừa hút thuốc xong, miệng có vị đắng. Cô thật sự không biết sao người ta lại nghiện được thuốc.

Nhưng mùi vị của anh, giống như lá cây bạch quả.

Từ Phạm Vũ đã nói rõ với mẹ là sẽ về vào trưa hôm sau, không dám thất hứa. Phải giữ đúng lời thì mới có lần sau.

Cô không để Thắm Hữu Bạch đưa đến cửa, cô đứng bên kia đường, vẫy tay với anh.

Có điều Trần Thu Nha lại không ở nhà. Từ Phạm Vũ trở về phòng, bỏ túi xách xuống, lấy quần áo sạch ra rồi vào phòng tắm.

Cô cởi sạch đồ trước gương, nhìn thấy trên ngực có vài dấu hôn đỏ sẫm, liền quay mặt đi. Cô mở nước, nước nóng từ vòi hoa sen phun lên người. Từ Phạm Vũ nhớ lại hình ảnh trong phòng tắm ngày hôm qua.

Vật đàn ông cứng rắn của anh ma sát giữa hai chân cô, thân dưới của cô chảy ra máu đỏ, dính lên người anh.

Anh đẩy lưng cô dựa lên tường, mút ngực cô, cắn lên đầu ngực.

Nghĩ tới là nổi cả da gà.

Từ Phạm Vũ vội vàng lắc đầu, tắm thật nhanh. Khi lau tóc, cô chợt nghĩ nhìn Thắm Hữu Bạch gầy gò mà vẫn có cơ bắp, cánh tay rất cứng rắn.

Đi tới tiệm hoa, Từ Phạm Vũ nhìn bó hoa đã gói cẩn thận trên bàn, còn có hai túi quà, là đường phèn và tổ yến.

Cô cảm thấy khó hiểu. Phạm vi cuộc sống của Trần Thu Nha chỉ có tiệm hoa và nhà, ngay cả đi mua đồ cũng là siêu thị gần đây, dường như đã xác định giới hạn rõ ràng.

Từ Phạm Vũ không biết nguyên nhân nhưng cũng chưa từng hỏi.

Tổ yến này chắc chắn không phải mẹ cô mua.

Trần Thu Nha đi ra, Từ Phạm Vũ chỉ vào túi quà, "Mẹ, là ai tặng thế?"

Trần Thu Nha sừng sốt một chút, suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, một lúc lâu sau khoa tay nói "một người bạn cũ".

Từ Phạm Vũ không phải người thích truy tìm đến cùng nên cũng không để trong lòng. Cô cầm khung ảnh trên bàn lên, đó là ảnh chụp chung của cô và Trần Thu Nha.

Ảnh này vốn để trên giá, sao bây giờ lại ở trên bàn. Cô cất nó về chỗ cũ.

Chạng vạng. Từ Phạm Vũ đến siêu thị mua đồ ăn. Cô định đợi Trần Thu Nha về nấu cơm tối, nhưng sau đó lại nhận được tin nhắn của mẹ. Mà cô đã dự cảm được mình lại phải làm chân chạy rồi.

Đúng như dự đoán.

Trần Thu Nha mới khoa tay được một nửa đã bị cô cắt ngang. Từ Phạm Vũ vừa bực vừa bất đắc dĩ, “Chú đưa hoa không muốn làm nữa à, sao ngày nào cũng để sót thế!”

Trần Thu Nha nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô thì bật cười, xoa đầu cô, an ủi “bé con, con vất vả rồi, mẹ sẽ huộc đậu đỗ chờ con về ăn.”

Trời tối rất nhanh.

Xe chạy qua cầu, sương đèn lạnh lẽo. Thái Dao không kiềm chế được hỏi, “Cậu định mang tôi đi đâu?”

Thái Dao cuối cùng không nhịn được hỏi hân, “Ngươi muốn mang ta đi nơi nào?”

Chu Khi Sơn cười nói, “Không phải hôm qua chưa hẹn được người đó cho cậu sao, hôm nay là sinh nhật Trần Mặc, chắc chắn cậu ấy sẽ đến.”

Cô mở to hai mắt, “Sao cậu không nói sớm, tôi chưa trang điểm gì hết!”

Cậu ta xoay đầu lại nhìn cô, cười nói, “Không sao cả, rất đẹp.”

Thái Dao ngẩn người, ánh mắt né tránh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Bọn họ đến quán bar tổ chức tiệc cho Trần Mặc. Tần Nhiên đang định vào thì thấy xe của Chu Khi Sơn. Cậu đứng lại chờ, không ngờ còn có cả Thái Dao.

Chu Khi Sơn đi tới hỏi, “Hữu Bạch đến chưa?”

“Mình gọi điện cho cậu ấy...”

Tần Nhiên còn chưa nói xong, từ xa đã truyền đến tiếng động cơ. Cậu nhìn về phía mặt đường, hất cằm, “Đó, người đã đến rồi.”

Thái Dao cũng quay sang nhìn.

Một chiếc xe máy phân khối lớn lao đến cực nhanh. Không tới mười giây sau đã dừng lại cách bọn họ hai mét.

Người trên xe cời mũ bảo hiểm.

Thái Dao nhìn gò má lộ ra dưới ánh đèn đường của anh, quên cả chớp mắt.

Thảm Hữu Bạch bước xuống.

Chu Khi Sơn cúi người nói bên tai cô, “Nữ sinh đều thích loại phương tiện giao thông dễ mất mạng như vậy sao?”

**Vui lòng không tự ý mang truyện
do tớ edit đi post tại nơi khác, tớ
có wattpad và sẽ tự post lên.**

Lời cậu ta làm Thái Dao nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cậu ta lắc đầu thờ dãi, “Xe bốn bánh vẫn an toàn hơn chứ.”

Thậm Hữu Bạch đi tới chỗ bọn họ, ánh mắt không hề dừng lại trên người cô, vượt ra ngoài dự đoán của Thái Dao.

Cô nghĩ ít nhất thì anh cũng lộ ra biểu cảm phiền chán, sẽ nói ‘sao cậu cũng tới đây’. Nhưng Thậm Hữu Bạch lại làm như không quen biết cô. Hoàn toàn bị lãng quên.

Chu Khi Sơn nhìn thấy tất cả, kín đáo nở nụ cười.

Giữa lúc ánh sáng chập chòn bên trong, cậu ta cúi đầu nhẹ nhàng hỏi, “Muốn từ bỏ sao?”

Thái Dao cắn răng, “Không thể!”

Nguồn: namthangtinhlang.wordpress.com

Cô không cam lòng.

Wattpad <https://www.wattpad.com/user/McLm93>

Nuốt không trôi cơn giận này.

Thật ra cái tên Thái Dao thì Thậm Hữu Bạch biết, là một nữ sinh rất giỏi chịu đựng.

Ngay cả chuyện đánh cuộc giữa Chu Khi Sơn và cô ta, anh cũng biết. Nhưng về ngoài của cô ta thì... Nói thật là Thậm Hữu Bạch không có ấn tượng gì.

Không phải trí nhớ anh không tốt. Anh có thể nhớ kỹ tất cả về Từ Phạm Vũ, cho dù chỉ là một nốt ruồi nhỏ trên cánh tay cô.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lễ vật (2)

Sau khi taxi dừng lại, trong nháy mắt đẩy cửa xe ra, Từ Phầm Vũ đột nhiên cảm thấy như rơi vào kẽ băng nứt. Gió đêm lạnh lẽo thổi tới làm cô rùng mình.

Giấy gói hoa trên tay cô vang lên tiếng sột soạt. Từ Phầm Vũ nói với lái xe qua cửa sổ, “Chú chờ một lúc, cháu giao hoa xong sẽ quay lại.”

Địa chỉ người đặt hoa để lại rất xa trung tâm thành phố, sau khi ra khỏi trạm tàu điện ngầm, Từ Phầm Vũ không biết nên đi tiếp thế nào, đành phải lên taxi, nhưng cô không mang đủ tiền, chỉ còn cách thương lượng với chú lái xe, tí nữa sẽ về nhà bằng taxi rồi trả hết tiền xe.

Chú lái xe nhìn cô, do dự một chút rồi đồng ý.

Có điều ngay cả tàu điện cũng phải đi 5, 6 lượt, nếu chuyển thành tiền xe thì cô chẳng dám nghĩ nữa, đau hết cả lòng.

Giá mà lúc này có một tiểu thiên sứ giáng xuống trước mặt cô, đưa cho cô vài tờ tiền. Không cần nhiều lắm, chỉ cần đủ trả tiền xe là được.

Từ Phầm Vũ cầm tờ giấy ghi địa chỉ, tay lạnh cóng, run cầm cập.

Cô dừng chân bên ngoài một tòa nhà lớn, chủ yếu trang trí bằng hai màu đen và lam theo phong cách quán bar.

Từ khi nhận chức trợ lý hội trưởng hội học sinh, đây là lần đầu tiên Tào Văn Văn tham gia hoạt động tập thể.

Khi cô biết dịp này là sinh nhật Trần Mặc, cô ngây thơ tưởng rằng có lẽ là chọn một nơi để ăn uống rồi thổi nến bánh gato thôi.

Bánh gato và nến đều có. Nhưng còn có thêm cả tiếng nhạc đĩnh tai nhức óc, ánh đèn nhấp nháy làm người ta choáng váng, cùng những ly rượu muôn màu muôn vẻ.

Những khuôn mặt vừa quen vừa lạ, những thân thể chuyển động liên tục trên sàn nhảy.

Thẩm Hữu Bạch ngồi trên ghế salon dài ở góc tối, cách cô khá gần. Tay anh cầm điều thuốc, dường như đang nhìn ánh đèn chập chờn phía trước.

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên hỏi cô, “Sao cậu không ra chơi?”

Tào Vân Văn sững sốt, “À, mình thấy không quen.”

Anh phun ra một làn khói. Anh chỉ hỏi một câu mà thôi, bất kể cô trả lời thế nào cũng không có đoạn sau. Thẩm Hữu Bạch chính là người như thế. Lịch sự, anh có. Nhưng người ta chỉ có thể thấy sự lịch lãm của anh, đừng nghĩ tới chuyện rút ngắn được khoảng cách.

Thậm chí, nhiều khi anh có vẻ ngạo mạn, nhưng thực ra không phải anh xem thường ai, chẳng qua là anh thật sự không có hứng thú.

Tích cách này của anh không coi là tồi tệ, nhưng cũng không thể nói là tốt. Biết bao nhiêu nữ sinh vây quanh anh, xua như xua vệt.

Ví dụ những người đang tập hợp ở đây.

Cô gái đó uống mấy vòng rượu với đám Chu Khi Sơn, hai tay cầm hai ly rượu, đưa một ly về phía anh, “Thẩm Hữu Bạch.”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô ta một cái, đỡ lấy ly rượu sắp tràn ra ngoài.

Thái Dao cảm thấy say, hai gò má ửng hồng, “Lúc trước mình thường xuyên làm phiền cậu, thật xin lỗi cậu.”

Nhờ có lời nhắc nhở của cô ta, cuối cùng Thẩm Hữu Bạch cũng nhớ ra cô ta là ai.

Anh gật đầu, không nói gì, đưa ly rượu lên môi, ngửa đầu uống.

Thái Dao khó nén được cong môi.

Cô ta cho rằng, không phải là không có cơ hội.

Uống một hớp rượu.

Không nói rõ được là mùi vị gì, cả thực phẩm đều nóng như thiêu.

Ở bên cạnh, Chu Khi Sơn đang nói chuyện với mọi người, mắt nhìn thoáng qua điện thoại đang rung lên trên bàn, “Mình đi nghe điện thoại.”

Con đường này cách sông không xa, gió lạnh thổi tới như băng đâm vào người. Một tay Từ Phẩm Vũ ôm bó hoa, tay còn lại cầm điện thoại, chân lạnh run lên.

Có người nghe điện thoại, cô nói, “Chào anh, tôi ở cửa hàng hoa, xin hỏi anh có tiện ra ký nhận một chút được không?”

Người bên kia im lặng một chút mới nói, “Cô có thể mang vào giúp tôi không?”

Sau khi cúp máy, Từ Phẩm Vũ cảm thấy giọng của người này hơi quen.

Bọn họ bắt đầu chúc rượu nhau, vị trí của Thẩm Hữu Bạch hơi vắng vẻ. Thái Dao cầm một ly rượu đưa cho anh, anh chỉ lạnh nhạt nói cảm ơn. Nhưng cảm giác như thể mình là bạn gái anh cũng khiến cô ta thấy ngọt ngào.

Cô ta cố ý uống thêm mấy ly, chóng mặt ngã vào người bên cạnh.

Lúc Từ Phẩm Vũ đi vào, bị tiếng nhạc làm ù cả tai. Hiệu quả cách âm của quán bar này tốt thật, bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy gì.

DJ chỉnh nhạc rất cuồng nhiệt nhưng xung quanh lại không có ai. Chỉ có một chỗ tụ tập rất đông người, Từ Phẩm Vũ nhìn quanh, toàn là người quen.

Nói thật, vẻ ngoài của Thái Dao không tệ, sau khi say có chút quyến rũ. Cô ta ngã vào vai Thẩm Hữu Bạch.

Ánh đèn u ám, mùi rượu nồng nặc, nhìn kiểu gì cũng thật ái muội.

Chu Khi Sơn là người đầu tiên phát hiện ra cô, “Ồ, sao lại là cậu?”

Từ Phẩm Vũ đi lên, vẻ mặt mờ mịt, tay còn ôm bó hoa. Cậu ta cười, “Hoa là mình đặt, tặng cho Trần Mặc, hôm nay là sinh nhật cậu ấy.”

Chu Khi Sơn nói như ám chỉ mệnh lệnh.

Cô không lạ gì Trần Mặc, cậu ta là thành viên nòng cốt của hội học sinh, trong học viện ai cũng biết, chỉ một giây sau đã thấy chỗ cậu ta ngồi, đang định cầm bó hoa đi qua.

Nhưng Trần Mặc không biết gì về Từ Phẩm Vũ, chỉ nhớ mang máng hình như là nữ sinh trả cái ô lần trước. Cậu ta đang giơ tay lên đỡ lấy bó hoa.

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên đứng lên.

Thái Dao mất đi chỗ dựa, ngã lên ghế salon. Cô ta kinh ngạc nhìn anh.

Thẩm Hữu Bạch cầm bó hoa, nhét vào tay Trần Mặc, tiện thể chúc mừng, “Sinh nhật vui vẻ.”

Từ Phẩm Vũ sững sờ một chút, lập tức buông tay xuống.

Thẩm Hữu Bạch không thể nhìn cô tặng hoa cho người con trai khác, bất kể là lý do gì, hình thức gì.

Đều không được.

Chu Khi Sơn phục hồi tinh thần, cười nhìn anh, “Sao mình lại có cảm giác như bị người ta mượn hoa hiến Phật mất nhỉ?”

Tiếng nhạc rất lớn, Tần Nhiên hô to, “Cậu mới kì quặc, tặng hoa cho Trần Mặc làm gì, coi trọng cậu ta à?”

Trần Mặc khoa trương ra vẻ bị kinh sợ, “Cho dù là vậy thì mình cũng không dám nhận đâu, mình là trai thẳng.”

Làm sao Chu Khi Sơn có thể nói rằng, cậu ta biết chủ tiệm hoa nhỏ kia là mẹ Từ Phẩm Vũ, cậu ta chỉ muốn cợt xem người đưa hoa tới có phải cô hay không. Không ngờ đã đoán trúng.

Chu Khi Sơn cười với cô, “Vũ Mao tới thật đúng lúc, ở lại chơi cùng bọn mình.”

Từ Phẩm Vũ vội vàng xua tay, “Không được đâu, cảm ơn cậu nhưng mình phải về nhà rồi.” Cô quay sang nói với Trần Mặc, “Trần Mặc, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Trần Mặc chưa nói được câu cảm ơn thì cô đã bị Thẩm Hữu Bạch lôi đi.

Chu Khi Sơn hỏi với theo, “Cậu cũng đi à, có quay lại không?”

Thẩm Hữu Bạch dừng một chút, nói, “Xem thế nào đã.”

Từ Phẩm Vũ đứng lại, dường như đang nói gì đó. Thẩm Hữu Bạch không nghe được. Cô liền nắm cánh tay anh, kiễng chân, ghé vào tai anh, “Chờ em một lúc, em đi rửa tay đã.”

Cồn có thể làm thần kinh thư giãn, đồng thời cũng kích thích dục vọng.

Anh đã uống không ít.

Dường như rượu tan vào trong máu làm cả người anh khô nóng.

Từ Phẩm Vũ thay băng vệ sinh xong, mở cửa phòng ngăn ra ngoài. Cô thấy Thẩm Hữu Bạch đứng dựa lưng vào bức tường đối diện thì sợ hết hồn.

Đây là phòng rửa tay của phụ nữ. Cô nhìn sang hai phòng riêng bên cạnh, may mà không có ai.

Từ Phẩm Vũ cúi đầu, cọ rửa tay dưới vòi nước. Cô lơ đãng hỏi, “Anh và nữ sinh kia có quan hệ gì?”

Thẩm Hữu Bạch nghi hoặc, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Thái Dao à?”

Từ Phầm Vũ xoay người, “Anh còn nhớ cả tên người ta à?”

Anh nhìn hai tay cô buông xuống, nước trượt theo đầu ngón tay, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền gạch men.

Từ Phầm Vũ hơi cuống lên, “Cô ta không giống như anh nghĩ đâu.”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch lại quay về với gương mặt cô. Từ Phầm Vũ đến gần anh một bước, “Cô ta không đơn thuần đâu, không phải kiểu kiên trì dũng cảm gì hết, cô ta đánh cược với Chu Khi Sơn đấy.”

Cô nói thêm, “Hôm đó, chính tai em nghe thấy, là cô ta gọi cho Chu Khi Sơn lừa anh tới nhà ma.”

Ánh đèn trong phòng rửa tay khá tối, giấy dán tường in những bông hoa xinh đẹp.

Cô mặc áo len màu hồng rượu.

Trong mắt cô là ánh đèn thủy tinh xa xỉ, giống như vực sâu xa hoa đời trụy.

“Nếu không phải em...”

Từ Phầm Vũ nhenh lại, nói nốt nửa câu sau thì thật ngại.

Cô cắn môi, cụp mắt xuống, “Cô ta không tốt đâu.”

Cô không ghen, chỉ có chút sợ sệt.

Ngay cả cô cũng cảm thấy Thái Dao xinh xắn, sau đó không hiểu sao lại nghĩ, nếu bây giờ Thái Dao không đang trong kì kinh thì sao?

Một lúc lâu không có ai nói chuyện.

Từ Phầm Vũ giương mắt nhìn anh. Mà Thẩm Hữu Bạch cũng đang nhìn cô chăm chú, hai hàng lông mày cau lại.

Từ Phầm Vũ chột bừng tỉnh, cô nói chuyện đã kéo cả Chu Khi Sơn vào, đó là bạn tốt của anh. Bất kể Thẩm Hữu Bạch tin hay không thì đây vẫn là nói xấu sau lưng người khác.

Cô càng thêm không đáng yêu.

Nhưng cô cảm thấy thật oan ức, tất cả đều là nói thật.

Từ Phầm Vũ muốn giải thích nhưng không biết nói thế nào.

Anh nhìn cô há miệng, chân mày khẽ nhúc nhích, môi mím chặt rồi lại thả lỏng.

Biểu cảm của anh không tốt lắm, “Từ Phầm Vũ.”

Cô sững sốt một chút. Ngay cả họ tên cũng gọi hết ra.

Mắt Từ Phầm Vũ chua xót, vội vàng cúi đầu không nhìn anh.

Cô mím môi, “Ừm”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Lúc này anh có uống chút rượu, không thấy em thì không sao, giờ anh chỉ muốn làm tình với em.”

Anh cau mày, lắc đầu, “Sắp không nhận được nữa.”

P/S: Vâng, bạn Bạch là một hình tượng tiêu biểu cho quyền sách “Đàn ông nghĩ gì ngoài sex” của Sheridan Simove. Quyền này khá nổi tiếng, nếu các bạn có điều kiện thì hãy tìm mua. Quyền này không có bản tiếng Việt, nếu bạn dờ tiếng Anh thì cũng đừng lo, không ảnh hưởng gì đâu, vì bên trong hoàn toàn trống trơn, không có chữ nào hết. Tác giả đã trả lời cho câu hỏi ở bìa sách hết sức xuất sắc, “Đàn ông nghĩ gì ngoài sex?” “Họ chẳng nghĩ cái quái gì ngoài sex cả.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lễ vật (3)

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lễ vật (4)

Đứng ở bên đường, cách nhà cô không tới mười mấy mét. Cô nói đợi thêm hai phút. Sau hai phút cô sẽ trở về.

Từ Phẩm Vũ dựa lên xe anh, ngửa đầu, chân trời đen như mực nước. Ánh sao mờ nhạt càng làm bầu trời đêm trở nên gần hơn, giống như miếng vải đen khổng lồ che trước mắt.

Không ai nói chuyện, một lúc sau, Từ Phẩm Vũ hiếu kỳ hỏi, “Anh là chòm sao gì?”

Anh nhú mày lại, lắc đầu.

Cô lại hỏi, “Sinh nhật anh ngày nào?”

Thẩm Hữu Bạch không chút nghĩ ngợi nói, “29 tháng này.”

Từ Phẩm Vũ hơi ngạc nhiên, “Vậy không phải là...”

Cô tính nhẩm trong bụng, mở to hai mắt nói, “Thứ sáu tuần sau.”

Thẩm Hữu Bạch gật đầu.

Từ Phẩm Vũ trừng mắt nhìn, “Muốn quà gì?”

“Em.” Anh lập tức trả lời.

Cô sửng sốt một chút rồi cup mắt, “Không được đâu.”

Lạnh đến thấu xương. Vẻ mặt anh từ từ sầm xuống.

Cô chột ghé sát vào tai anh, “Nghỉ lễ của em không dài, chắc chắn chưa tới tuần sau đã hết rồi.” Giọng cô có ý cười, “Quà sinh nhật sao tặng sớm được.”

Nói xong, Từ Phẩm Vũ đột nhiên hôn môi anh.

Chỉ chạm nhẹ một cái rồi lập tức đứng thẳng người.

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô.

Sợi tóc cô quăn quanh thành độc được sền sệt. Đôi mắt là lọ đựng.

Lấy đi lục phủ ngũ tạng của anh ngâm vào trong để như trở bàn tay.

Cô không nhìn được bật cười.

Thẩm Hữu Bạch nghĩ, đại khái là chính anh tự đào trái tim ra rồi dâng lên, cô chẳng cần làm gì cả.

Anh dịu dàng hỏi, “Cười cái gì?”

Từ Phẩm Vũ chỉ vào áo khoác trên người mình, “Lừa được một cái áo.”

Trước khi vào trong nhà, cô quay đầu lại nhìn Thẩm Hữu Bạch đã đi chưa. Phất tay với anh, ra hiệu anh mau chóng trở về, hiện giờ đã rất lạnh.

Từ Phẩm Vũ đứng ở huyền quan, nghe thấy tiếng ti vi, cởi áo khoác treo lên giá. Cô đi vào phòng khách, lập tức nhào lên sofa, ôm lấy Trần Thu Nha, “Người đặt hoa là bạn học con, hôm nay bọn họ tổ chức sinh nhật, con ở lại ăn bánh ga tô.”

Trần Thu Nha vỗ lên lưng cô, xoa tay, ý nói nghỉ ngơi sớm đi.

Từ Phẩm Vũ cọ người bà, hỏi, “Chè đậu đỏ đâu?”

Trần Thu Nha liếc cô một cái, tiếp tục ra hiệu, đã ăn bánh ga tô rồi còn muốn ăn chè đậu đỏ, muộn rồi, ăn nhiều sẽ không tốt cho tiêu hóa, đi ngủ đi.

Bắt đầu từ hôm qua, nhiệt độ đã giảm xuống. Bầu trời sáng sớm bị che khuất bởi màu xám xịt.

Đóng cửa nhà. Từ Phấn Vũ lấy ống hút trên thân hộp sữa ra, nhắm vào lỗ tròn, xuyên thấu giấy bạc. Cô giương mắt nhìn Ngụy Dịch Tuần đi tới.

Từ Phấn Vũ cắn ống hút, hỏi: “Khỏi bệnh rồi à?”

Cậu khụt khịt mũi, trả lời, “Gần khỏi rồi.”

Lúc sắp đến cổng chính học viện Đức Trí, các học sinh dần dần nhiều lên. Cô chợt nghĩ tới một chuyện, mặt lộ vẻ lúng túng, “Đợi lúc nữa, bất kể bọn họ có nói gì cậu cũng không thể trách mình, mình cũng là người bị hại.”

Ngụy Dịch Tuần khó hiểu nhìn cô.

Nhưng rất nhanh sau thì cậu đã biết.

Gần đây, nhân vật trở thành đề tài bàn tán trong học viện có thêm Từ Phấn Vũ, sự tích là cô đã chạy tới nhà vệ sinh nam để bày tỏ với hội trưởng hội học sinh.

Mà bấy lâu nay, Ngụy Dịch Tuần bị mọi người ngầm thừa nhận là một đôi với cô. Giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, cậu đã có một trang nổi bật trong tin bất quải.

Không khéo là cậu xin nghỉ đúng lúc xảy ra chuyện, khiến vụ scandal này có thêm tình tiết ngược luyến.

Ngụy Dịch Tuần vì tình mà tổn thương, mắc bệnh.

Giải thích thế nào đây, càng nói càng đen.

Chuông tan học vang lên.

Cậu ra khỏi phòng học, đi về phía Từ Phấn Vũ và Trần Tử Huyền đang tắm nắng ở hành lang.

Ngụy Dịch Tuần nói, “Hiện giờ bọn họ đều nhìn mình bằng ánh mắt thương cảm.”

Từ Phầm Vũ lại nhắc lại, “Không thể trách mình!”

Cậu lại hỏi, “Thế cậu thật sự chạy tới tận wc nam để bày tỏ à?”

Từ Phầm Vũ hỏi ngược lại, “Cậu nhìn mình giống như người sẽ làm chuyện như thế à?”

Ngụy Dịch Tuần liếc mắt, “Cậu muốn nghe lời thật sao?”

Cô giơ tay ngăn cản, “Đừng nói!”

Tổ trưởng tổ Sinh nhô ra khỏi cửa phòng học, đưa một chồng vở, “Vũ, đem chỗ bài tập này tới phòng làm việc.”

“Em đi đây.” Từ Phầm Vũ lập tức trả lời.

Cô ai oán, “Xin thầy đó, thầy chủ nhiệm.” Từ Phầm Vũ vừa đi vừa suy nghĩ. Văn phòng của tổ bộ môn ở tầng 1, nhưng cô vẫn cố đi qua hành lang lớp A. Mỗi lần đều đi con đường này, nhưng hôm nay không được may mắn, cửa nào cũng đóng chặt, không có người.

Từ Phầm Vũ cong môi, nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi văn phòng, cô đóng cửa lại. Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng giảng bài từ xa vọng tới.

Đã gần trưa, ánh mặt trời chói mắt. Cô đi một lúc, đang nghĩ xem có phải lớp A có giờ thể dục không, hay là cô đi sân tập xem.

“Xoàng!”

Đột nhiên có thứ gì đó bay tới, đập vỡ cửa sổ, xệt qua ngay trước mặt Từ Phầm Vũ.

Cô sợ tới mức ngã ngối trên đất.

Mảnh kính vỡ rơi leng keng xuống đất, giống như mưa sao giữa ban ngày. Một quả bóng rổ lăn tới góc tường rồi dội lại.

Ánh sáng xuyên qua hành lang.

Có người nhảy lên trước cửa sổ.

Cô dùng tay che bớt ánh sáng, híp mắt lại, chỉ thấy bóng dáng. Một nam sinh tiến vào, chân đạp lên thủy tinh tạo thành tiếng vỡ vụn.

Hạ Tâm nhìn người ngồi dưới đất, hơi choáng váng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu.

Cậu chỉ vào Từ Phầm Vũ, há miệng, “A, quần lót!”

Cô sửng sốt một chút, một giây sau gấp tức khép đầu gối, kéo váy xuống.

Từ Phầm Vũ vừa định mở miệng trách cậu ta thì một nam sinh khác đã nhảy từ cửa sổ vào, vội vàng nhặt quả bóng lên.

Cậu ta kéo Hạ Tâm, “Chạy mau, đừng có tán gái nữa, giáo viên sắp tới rồi!”

Quả nhiên, bọn họ vừa chạy chưa được mấy giây thì giáo viên đã tới.

Từ Phầm Vũ còn chưa hết kinh sợ, cẩn thận đứng lên giữa một đồng mảnh vụn thủy tinh.

Giáo viên thấy mặt đất tối tả cũng sửng sờ, “Em... luyện công à?”

Cô vội vàng xua tay, “Không phải, không phải là em!”

Giáo viên ra hiệu cho cô đừng sợ, “Được rồi được rồi, biết em không có khả năng phá hoại thế này rồi, đi xử lý vết thương trên mặt đi.”

“Mặt em?”

Từ Phầm Vũ đưa tay lên mặt, chạm vào vết thương thì thấy nhói lên, lập tức rút tay về, ngón tay dính máu.

May mà vết cắt không lớn, chỉ giống như một sợi dây nhỏ.

Ở trong phòng cứu thương, dán miếng băng cá nhân xong liền tới phòng chủ nhiệm.

Lúc cô đi vào, thấy một giáo viên nam đang quát, “Còn nguy hiểm, còn có người thấy đấy...”

Ông ta thấy Từ Phầm Vũ liền nói, “Em tới thật đúng lúc, nhìn xem có phải hai bạn này không?” Theo hướng tay ông chỉ, Từ Phầm Vũ nhìn hai nam sinh đang đứng dựa vào tường.

Một người tỏ vẻ đáng thương nhìn cô.

Một người khác thì không hề hoảng sợ, vẻ mặt còn chút trẻ con, nghiêng đầu nhìn cô. Giáo viên tức giận lắc đầu, “Không cần phải hỏi, hai cậu này đều là lớp K...”

Một cái khác, ngẩng: cũng không hoảng hốt, có chút mặt con nít, nghiêng đại đầu nhìn nàng.

Từ Phầm Vũ nuốt mấy lời muốn nói xuống, đổi thành, “Xin lỗi thầy, vừa rồi em sợ quá nên không thấy rõ là ai.”

Không ai ngờ cô sẽ nói vậy, nhất thời đều yên tĩnh.

Giáo viên chủ nhiệm là một phụ nữ trung niên, có vẻ uy nghiêm hơn giáo viên nam kia. Bà đi ra khỏi bàn làm việc, liếc nhìn hai nam sinh, “Các em không chịu nhận.” Rồi lại nhìn Từ Phầm Vũ, “Em thì không biết.”

Cuối cùng nói, “Vậy thì cả ba người đều đi quét sạch hành lang đi.”

Ra khỏi văn phòng, Hạ Tầm gọi cô lại. Cậu nói, “Cảm ơn.”

Dừng một chút, nó thêm, “Xin lỗi.”

Từ Phầm Vũ mang bộ mặt vô cảm, “Không muốn nói ‘không sao’ có được không?”

Không nghĩ cô lại nói thẳng như vậy, Hạ Tâm ngẩn người, sau đó gật đầu, “Cũng được.”

Cô nói thêm, “Vậy hai cậu ở lại dọn dẹp, tôi đi được chứ?”

“... Cũng được.”

Cuối cùng Từ Phầm Vũ mỉm cười, “Vất vả rồi, tạm biệt.”

Phất tay một cái, thật sự xoay người bỏ đi.

Một trong hai người gây chuyện là Vi Chiêu Minh, đột nhiên cười nói, “Học tử này thật đáng yêu.”

Hạ Tâm nhìn theo phía cô rời đi, im lặng vài giây, sau đó quay đầu nói với Vi Chiêu Minh, rồi vội vàng đuổi theo bóng lưng Từ Phầm Vũ.

“Học tử.”

Từ Phầm Vũ nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên. Thiếu niên chống người trên tay vịn, gương mặt đầy nụ cười, ánh mắt trong suốt, có vẻ trẻ con. Cậu hỏi, “Chị có bạn trai chưa?”

Từ Phầm Vũ ngẩn người, gương mặt lên nói, “Học đệ, không ai bảo với em là trường cấm yêu đương sao?”

Vi Chiêu Minh còn đang đứng chờ người ở hành lang, bên tai còn phảng phất tiếng của Hạ Tâm. Cậu ta nói, “Chị ấy là của tôi.”

Dưới ánh sáng hiện lên những hạt bụi chìm nổi. Vi Chiêu Minh tỉnh táo lại, “Haiz, đi hết cả chỉ còn mình tôi quét sao?”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Vọng tưởng (1)

Từ Phẩm Vũ thích nhìn nước nóng từ từ thẩm ướt lá bạch quả khô. Chiếc lá trong cốc thủy tinh dần cuộn lại, sau đó nhẹ nhàng nổi lên.

Mùi vị hơi cay đắng, không dễ uống cho lắm.

Với gia cảnh của Từ Phẩm Vũ, muốn học tại Đức Trí thì cần tham gia cuộc thi đầu vào. Cô chỉ đi thử một lần nên dù không nhận được giấy trúng tuyển cũng không có vấn đề gì.

Nhưng khi Từ Phẩm Vũ đang học tại một trường bình thường khác hơn 1 tháng, đột nhiên lại nhận được thông báo của Đức Trí.

Nói đúng hơn đó là thư xin lỗi. Trong thư viết do hệ thống của học viện bị lỗi nên thứ hạng của Từ Phẩm Vũ bị thay đổi, sau khi kiểm tra lại thì cô hoàn toàn phù hợp điều kiện để vào học. Nếu cô vẫn còn ý định chuyển tới Đức Trí, để biểu hiện xin lỗi, trường sẽ miễn học phí một kỳ.

Trần Thu Nha hỏi dò ý nguyện của cô. Từ Phẩm Vũ mở to mắt, trả lời, “Đương nhiên đi chứ, miễn học phí đấy.”

Ngày đầu tiên tới Đức Trí là vào buổi chiều. Ánh hoàng hôn ấm áp trải xuống đường lại bị gió thổi lạnh. Mới đến khó tránh được sốt sắng, vội vàng làm thủ tục nhập học.

Từ Phẩm Vũ chỉ nhớ rõ, cô từng đỡ một bạn học vào phòng y tế. Cụ thể là ai, gương mặt như thế nào thì cô không chú ý.

Trần Tử Huyền nhìn có vẻ không thân thiện, nhưng thật ra lại là một nữ sinh đáng yêu. Cô ấy hiểu rõ mọi chuyện ở Đức Trí hơn Từ Phẩm Vũ đôi chút. Ví dụ

như, cô ấy biết giáo thảo trước mắt là lớp trưởng lớp A năm 3. Những thứ không liên quan gì đến học tập, giống như dây leo bao trùm ký ức.

Từ Phầm Vũ không cố ra vẻ “Tôi không hứng thú” nhưng lại trong bụng lại tò mò muốn chết như nhiều nữ sinh khác. Từ Phầm Vũ ghé sát vào cô ấy, sau đó hỏi, “Là ai thế?”

Trần Tử Huyền thích sự thẳng thắn này của Từ Phầm Vũ. Cô ấy lôi kéo cô, “Đi nào, mình dẫn cậu đi xem.”

Đi qua hai tòa nhà. Tuy bố cục giống nhau, nhưng tất cả các khuôn mặt đều xa lạ, cảm giác thật kỳ diệu. Vượt qua thiên sơn vạn thủy để tới, nhưng lớp trưởng giáo thảo kia lại không khiến hai cô kinh diễm.

Từ Phầm Vũ an ủi, “Có lẽ là do nhân cách có sức hút.”

Lúc xuống tầng, Trần Tử Huyền đột nhiên dựa người vào tay vịn cầu thang, nhìn xuống phía dưới, quay đầu lại khẽ nói, “Hội học sinh kìa.”

Từ Phầm Vũ ngẩn người, chạm mặt mấy người đang đi tới, cô lập tức né sang một bên nhường đường.

Người đi cuối cùng, áo sơ mi trắng, da trắng, ánh mắt cụp xuống như thể không muốn để ý tới ai. Trông cậu ta có vẻ gầy gò nhưng lại không giống kiểu bệnh tật mà như là người mẫu trên tạp chí. Đường cong gò má thật đẹp, vị trí yết hầu cũng đẹp.

Có mùi thuốc lá thoang thoảng.

Từ Phầm Vũ chột rụt vai lại.

Có thể là vì động tác này nên cậu ta đột nhiên quay đầu nhìn cô một cái.

Hai mắt nhìn nhau, chỉ là một chút.

Trên bầu trời, tầng mây chột ép thấp, tối sầm trong nháy mắt. Mây tan, trước mắt lại sáng lên.

Sau khi bọn họ đi mất, Trần Tử Huyền rất hưng phấn, “Trời ơi, gương mặt còn đẹp trai hơn cả giáo thảo.”

Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại, một lúc lâu sau mới nói, “À, cũng được.”

Thấy Trần Tử Huyền chạy xuống tầng, cô cũng vội vã đi theo.

Người kia tên là Thẩm Hữu Bạch.

Không hiểu sao anh lại khiến Từ Phầm Vũ nghĩ tới hoa thiên điều. Nghe nói bông hoa đó vốn dĩ là một con chim, nhưng nó đã phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, vì vậy mà bị Thượng Đế trừng phạt, bị nhốt vĩnh viễn trong bông hoa.

Cô cho rằng sẽ không bao giờ có liên quan gì tới Thẩm Hữu Bạch nữa, mãi tới ngày hôm ấy. Khi một nhóm nữ sinh lớp trên chuyển đạo cụ xuống tầng, một đoạn dây đèn màu rơi xuống, Từ Phầm Vũ cúi người nhặt, gọi bọn họ lại. Không ngờ đằng sau còn có người đang bê rương đồ, không để ý tới cô, liền va vào.

Trong lúc hỗn loạn, suýt nữa Từ Phầm Vũ lăn xuống tầng, đồ trang trí rơi khắp mặt đất.

Chị lớp trên lo lắng hỏi, “Bạn có sao không?”

Trên đầu Từ Phầm Vũ còn vương mấy dây đèn nhỏ, sững sốt một chốc rồi nở nụ cười, “Không sao không sao.”

Chỉ là đầu gối bị trầy.

Cô kiên trì tự tới phòng y tế, dù sao ở đây cũng còn nhiều đồ cần phải dọn dẹp. Bác sĩ nam bảo cô ngồi lên giường bệnh, lấy từ ngăn kéo ra một hòm thuốc, để ở mép giường.

Sau đó anh ta ôm bụng, vừa đi vừa nói với cô, “Em tự lấy cồn iot sát trùng đi, tôi vào nhà vệ sinh rồi sẽ quay lại.”

Từ Phầm Vũ im lặng, nhìn chăm chú hòm thuốc, lúng túng một lúc lâu, cô thật sự không biết phải xử lý vết thương thế nào.

Một lúc sau, cửa phòng y tế bị ai đó kéo ra.

Cô mất rất nhiều thời gian mới tìm ra được còng iot, tưởng là bác sĩ trở về, liền vén rèm che giường lên. Hóa ra không phải.

Từ Phầm Vũ thấy người kia đang đứng trước tủ tìm thứ gì đó, không phát hiện ra cô. Rèm cửa phòng cứu thương bị gió thổi bay, che lấp bóng lưng cậu ta.

Từ Phầm Vũ lên tiếng hỏi, “Bạn ơi, bạn đang tìm cái này à?”

Thẩm Hữu Bạch ngẩn người, sau đó quay lại nhìn cô.

Trong chớp mắt, cô chợt nhớ tới câu chuyện về chim thiên đường.

Bởi vì màu lông quá mỹ lệ, mọi người cho rằng nó tới từ Thiên Đường, cho nên gọi nó là chim thiên đường.

Anh liếc nhìn lọ còng iot trong tay Từ Phầm Vũ và hòm thuốc bên cạnh, cả vết thương trên đầu gối cô nữa.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, đi tới gần.

Từ Phầm Vũ thấy thế thì đưa cái lọ trong tay cho anh. Cô cho rằng Thẩm Hữu Bạch cầm xong sẽ đi ngay, không ngờ anh lại kéo một cái ghế ra trước chân cô, “Đến đây.”

Từ Phầm Vũ không hiểu, “Sao cơ?”

Anh giương mắt nhìn cô chăm chú, “Chân.”

Từ Phầm Vũ không cách nào hiểu được lý do, một chân cô duỗi thẳng đặt lên ghế.

Thẩm Hữu Bạch ngồi cạnh cô, mở lọ còng ra, dùng bông thấm ướt rồi chấm lên đầu gối cô.

Hành động này làm cô sợ đến mức không biết phản ứng thế nào, chỉ sững sờ nhìn dáng vẻ cúi đầu của anh.

Đột nhiên anh hỏi, “Bạn có thấy đau không?”

Nghe anh hỏi thế, cô mới cảm thấy vết thương nóng lên, nhoi nhói.

Từ Phầm Vũ nói khẽ, “Có một chút.”

Không biết có phải ảo giác không, cô nói xong thì tay anh càng nhẹ hơn.

Xử lý vết thương giúp cô xong, Thẩm Hữu Bạch đóng hòm thuốc lại, chuẩn bị rời đi.

Từ Phầm Vũ vội vàng nói “Cảm ơn.”

Anh dừng bước, ánh mắt dừng lại một giây trên tóc cô. Cuối cùng, khi Từ Phầm Vũ vẫn còn đang giữ vẻ mặt mơ hồ, anh không nói gì nữa mà đi luôn.

Cô ngồi chờ ra một lúc, đứng lên khỏi giường, cẩn thận đi tới cửa.

Đúng lúc bác sĩ đi vào. Anh ta nhìn chân Từ Phầm Vũ, “Ồ, em đã xử lý xong rồi à, nhớ 2 ngày tới đừng để dính nước.”

Cô gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện, “Thầy ơi, hòm thuốc của thầy, Thẩm... bạn Thẩm Hữu Bạch đã lấy đi rồi.”

“Tôi biết, lớp bọn họ có người bị ngã.”

Từ Phầm Vũ đi tới WC rửa tay.

Cô vắn vỏi nước lại, ngẩng đầu lên. Trong gương, Từ Phầm Vũ thấy trên tóc mình dính một mẩu giấy màu nhỏ. Có lẽ là Thẩm Hữu Bạch đã nhìn thấy, nhưng tại sao cậu ta không lấy xuống giúp cô.

Đúng là một người kì lạ.

Đột nhiên nghĩ tới câu nói của Trần Tử Huyền, ‘còn đẹp trai hơn cả giáo thảo’.

Nếu bây giờ cho Từ Phấm Vũ trả lời, cô sẽ nói, ‘người này ấy à, sao dong chi tục phần có thể so sánh được’.

Một hôm nào đó, khi Từ Phấm Vũ biết lớp bên cạnh có một nữ sinh có số di động của Thẩm Hữu Bạch, cô vừa mới tỉnh ngủ, chim thiên đường phạm vào tội lỗi nên mới phải chịu hình phạt nặng nề kia.

Có lẽ là tội đầu độc lòng người.

Đạo lý của cô rất đơn giản, yêu thích thì sẽ bày tỏ.

Nhưng Từ Phấm Vũ cũng là người rất dễ từ bỏ. Chỉ cần bị từ chối một lần, cô sẽ lập tức bỏ cuộc.

Mà cô lại không muốn từ bỏ việc yêu thích Thẩm Hữu Bạch. Cho nên cô không bày tỏ, như vậy sẽ không bị từ chối.

Chỉ cần như vậy là có thể tiếp tục yêu thích anh.

Thường thường, càng khao khát chờ mong thì càng không có được.

Mà biết rõ không thể có được, lại khẳng khái lưu luyến, đó là vọng tưởng.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không ngủ (1)

Edit: Mộc

Ánh sáng ngoài cửa sổ chói mắt như đầu chiều. Từng luồng sáng xuyên qua tầng mây xám nhạt xuống mặt đất.

Sau khi Từ Phẩm Vũ bị chuông tan học đánh thức, mở mắt đầu tiên liền nhìn thấy bầu trời.

Cô lấy ra một bộ quần áo thể thao, đóng cửa tủ gần như cùng lúc với Trần Tử Huyền.

Hai tiết cuối là thể dục, hai người ôm quần áo đến phòng thay đồ ở cuối hành lang, khóa cửa cẩn thận.

Bỏ bộ quần áo thể thao xuống, Từ Phẩm Vũ bắt đầu cởi áo của mình. Cô tiện tay vứt luôn áo khoác và áo len lên ghế dựa, cởi cúc áo sơ mi ra. Trần Tử Huyền đang kể lại bộ phim truyền hình tối qua một cách sinh động, chui đầu vào áo thể thao xong thì đột nhiên sững sốt.

Cô ấy không kiềm chế được, giơ tay chỉ vào Từ Phẩm Vũ, “Này...”

Từ Phẩm Vũ ngẩn ra, chậm rãi cúi đầu.

Nửa người trên của cô mới mặc áo bra, màu da trắng nõn, từng vết đỏ sậm trên vai và ngực trở nên vô cùng rõ ràng.

Từ Phẩm Vũ lập tức trùm áo thể thao lên.

Trần Tử Huyền nheo mắt, “Đừng nói bị côn trùng cắn đấy, trẻ con mẫu giáo cũng biết cái này gọi là dấu hôn.”

Từ Phấm Vũ nở nụ cười, “Trẻ con bây giờ hiểu biết thật đấy.”

Trần Tử Huyền hừ nhẹ một tiếng, “Không được nói sang chuyện khác.”

Cô ấy nhanh chóng mặc quần vào, nhảy tới cạnh Từ Phấm Vũ, “Nhanh lên, mau nói cho mình biết là ai.”

Từ Phấm Vũ nhìn lại, “Không phải mình đã nói rồi à?”

Trần Tử Huyền giương cằm lên, “Hừ, cậu nói lúc nào chứ.”

Từ Phấm Vũ không cam lòng yếu thế đáp lại, “Rõ ràng nói rồi!”

Thái độ như chém đinh chặt sắt của cô làm Trần Tử Huyền bỗng nhiên nhớ lại, hình như đúng là thế.

Một buổi tối nào đó, Từ Phấm Vũ đã gọi điện cho cô ấy, nói cái gì đó.

Thấy hai mắt Trần Tử Huyền đột nhiên trợn to, cô liền biết cô ấy đã nghĩ ra. Từ Phấm Vũ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ra vẻ ‘cậu xem đi mình đâu có lừa cậu’.

Trần Tử Huyền há miệng một lúc lâu không khép lại, đợi tới khi cô thay xong quần mới tỏ vẻ khó tin, “Sao hai người lại tiến triển thần tốc như vậy?”

Từ Phấm Vũ cầm lấy áo khoác, quay đầu lại nhìn cô ấy, nói thẳng, “Bọn mình đã như thế ngay từ đầu rồi.”

Mấy ngày nay nhiệt độ liên xuống thất thường. Khi người ta cảm thấy trời sẽ không mưa thì mưa lại rơi nhiệt tình, cho nên tiết thể dục phải chuyển vào sân bóng rổ, để giày trượt trên mặt sàn bóng loáng, phát ra tiếng vang cọt kẹt.

Từ Phấm Vũ đã xin phép giáo viên, chỉ làm một vài động tác làm nóng cơ thể, sau đó thành thoi ngồi một bên nhìn mọi người chạy vòng tròn.

Mặc dù kì ‘đèn đỏ’ có rất nhiều khó chịu, nhưng khi tới giờ thể dục thì nó lại vô cùng thuận tiện. Đáng tiếc, cô mừng thầm không bao lâu, giáo viên thể dục liền thông báo rằng tiết này sẽ ném bóng vào rổ, mười quả vào ba là đạt tiêu chuẩn.

Hơn nữa, “Người nào hoàn thành cuối cùng sẽ phải ở lại thu dọn bóng.”

Tiếng nói mạnh mẽ của giáo viên thể dục vang vọng khắp nơi. Trần Tử Huyền vỗ vai cô, hết sức đồng tình, “Khổ cho cậu rồi.”

Từ Phầm Vũ thật sự không có chút tế bào vận động nào. Kỳ nào thi lại cũng đều xin giáo viên nương tay.

Cuối cùng, người ở lại không phải Từ Phầm Vũ thì có thể là ai đây.

Thẩm Hữu Bạch đóng cửa lại, ngoài trừ khu vực giữa sân, xung quanh đều đã tắt đèn.

Anh nhìn thấy thiếu nữ mặc đồ thể thao, ném một quả bóng về phía chiếc rổ. Quả bóng còn chưa bay tới rổ đã chậm rãi rơi xuống đất, bật ra xa.

Từ Phầm Vũ thở dài, xoa lên vai và cánh tay, xoay người liền nhìn thấy anh. Cô đứng dưới ánh đèn, cong môi lên, “Nhặt bóng giúp em đi.”

Vừa đúng lúc trước mặt Thẩm Hữu Bạch có quả bóng, anh cúi người nhặt lên, ném ra. Lập tức quả bóng chui qua rổ.

Từ Phầm Vũ ‘oa’ một tiếng. Nếu như lúc đi thi, có thể mượn kỹ thuật của anh dùng mười phút là tốt rồi.

Anh đi nhặt bóng, Từ Phầm Vũ đẩy xe đứng tới. Thẩm Hữu Bạch quay đầu nói với cô, “Em đừng hoạt động nữa, không phải đang đến kì à?”

Cô lắc đầu, “Không sao đâu, mấy ngày đèn đỏ của em cũng không khó chịu lắm, hơn nữa sắp hết rồi.”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô chăm chú một lúc, giơ tay ném bóng vào xe. Lúc này anh vẫn cài cúc cổ, thắt cà vạt, anh đi vào mấy chỗ tối tăm, gương mặt trắng trẻo lạnh như băng.

Từ Phầm Vũ nghiêng đầu nhìn anh, “Ăn mặc chỉnh tề thế.”

“Buổi chiều có dự giờ.”

Thẩm Hữu Bạch cho quả bóng cuối cùng vào xe, bàn tay thon dài cướp xe đẩy khỏi tay cô, đẩy tới phòng dụng cụ.

Từ Phầm Vũ thất thần trong khoảnh khắc, sau đó đuổi theo anh.

Kéo cửa ra, ánh đèn dần chiều vào. Thẩm Hữu Bạch đẩy xe vào góc. Cô tới rất gần anh.

“Hình như em đã hiểu được, vì sao anh luôn nói muốn làm tình với em.”

Thẩm Hữu Bạch dừng tay, quay đầu nhìn cô.

Dưới ánh sáng yếu ớt, ánh mắt cô như châu báu. Cô khẽ nói, “Vừa này, em cũng muốn làm tình với anh.”

Trên cánh cửa đóng chặt có một ô cửa kính hình chữ nhật. Ánh sáng xuyên qua đó là nguồn sáng duy nhất trong phòng dụng cụ.

Cô quỳ gối trên đệm mềm, Thẩm Hữu Bạch ôm cô, bàn tay ôm eo cô, ép sát vào người anh.

Áo lót bị đẩy lên cao, anh tìm đầu ngực cô, ngậm lấy. Cô hít thở dồn dập, lồng ngực lại ưỡn cao lên, đẩy vào miệng anh.

Cảm nhận được hàm răng của anh nhẹ nhàng cọ sát núm vú, cô túm lấy áo Thẩm Hữu Bạch, gần như muốn xé tan nó.

Anh vén áo Từ Phầm Vũ, không còn gì ngăn cách, mút lấy da thịt cô, lòng bàn tay nằm một bên ngực nhào nặn.

Một tay ôm đầu Thẩm Hữu Bạch, một tay chống lên, cô nhắm mắt lại, cắn môi, từng cơn run rẩy bao phủ toàn thân.

Bàn tay anh bao phủ bầu ngực mềm mại, sau đó buông ra, nắm lấy đầu ngực đã cứng rắn.

“Ừm...” Cô mím môi, bắt đầu không thể chống đỡ nổi cơ thể, ngã lên đệm.

Thẩm Hữu Bạch nhắc chân cô lên, cởi giày ra. Anh lại kéo quần cô xuống, cả quần lót cũng bị lột ra.

Anh dùng đầu gối tách hai chân Từ Phẩm Vũ ra, dưới ánh đèn yếu ớt, khe hở ướt át như thể nhẹ nhàng hô hấp. Hai mảnh hoa môi giống như đóa hoa rực rỡ.

Từ Phẩm Vũ dùng khuỷu tay đẩy anh ra, anh tự lấy dục vọng đang bộc phát của mình, hình như định nhìn hạ thế của cô để tự an ủi.

Cô thẳng người, sau đó cúi người về phía anh.

Trong con người Thẩm Hữu Bạch là bầu ngực xinh đẹp của cô đang buông xuống, lay động.

Ngón tay cô ép lên đầu đục vụng to lớn của anh, mang theo chút dịch thể. Cô đưa tay lên trước mắt, ngón cái và ngón trỏ có một sợi màu trắng dính với nhau, sau đó đứt đoạn.

“Dùng...”

Cô dừng lại, ngón tay ướm át điểm lên môi mình, thành thật hỏi anh, “Được không?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn chăm chăm cô, “Không được!”

Cô ngăn người, nói thêm, “Em chỉ thử một chút, nếu anh thấy khó chịu thì em không làm nữa.”

Mặt anh sầm xuống, “Đây không phải vấn đề khó chịu hay không.” Thẩm Hữu Bạch nắm lấy cổ cô, khẽ nâng lên, “Nhờ đâu anh không nhìn được, em có còn cần cái miêng này nữa không?”

P/S: Tuy bạn Vũ thích bạn Bạch lắm nhưng về cơ bản thì não bạn ấy vẫn bình thường, chắc chắn là bạn ấy vẫn cần giữ cái miệng để còn hôn nên sẽ không có vụ khẩu giao đầu các bạn trẻ ạ, đừng trông đợi gì ở chương sau. Thật ra thì ờ ờ đây, nhìn cả quá trình từ đầu truyện tới giờ là đủ biết não bạn Vũ không bình thường rồi:)))

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Không ngủ (2)

Giữa khung cảnh u ám, Từ Phầm Vũ không thể thấy rõ mọi thứ. Trước kia cô từng suy nghĩ, không biết nữ sinh lý tưởng trong đầu Thẩm Hữu Bạch sẽ như thế nào. Còn bây giờ, cô lại chỉ suy nghĩ xem khi quan hệ, anh thích kiểu gì.

Từ Phầm Vũ hất bàn tay đang nắm cầm mình ra, “Nhưng em muốn thử xem sao.”

Thẩm Hữu Bạch từ chối rõ ràng, “Không được.”

Nhưng cô đâu chịu dễ dàng bỏ qua, “Trong sách đều viết như thế mà.”

Từ Phầm Vũ cuống lên, những lời khó có thể mở miệng mà cũng bị cô thốt ra, “Anh phải nói là ‘bé yêu, mau dùng miệng em ngậm nó’, sau đấy em sẽ nói ‘xin anh đừng như thế, nó quá lớn, em không ngậm được...’”

Tuy cô chỉ đang đọc lại lời thoại trong truyện, nhưng chỉ cần là giọng nói của cô, cho dù chỉ là một âm thanh khi động tình, thì với anh mà nói cũng là vết thương trí mạng.

Huống hồ, cô còn đang thốt ra những từ dâm mỹ.

Thẩm Hữu Bạch nhắm chặt mắt lại, đầu đau muốn chết, cắt đứt lời cô, “Năm xuống, anh không muốn thảo luận chuyện đó với em.”

Cô kiên quyết, “Không năm, trừ khi anh để em thử một chút.”

Từ Phầm Vũ bị anh nhìn chăm chăm đến mức phải cúi đầu xuống, cứ nghĩ là không thể thương lượng gì được nữa. Nhưng cuối cùng, Thẩm Hữu Bạch lại thỏa hiệp.

Cô chớp mắt mấy cái, “Thật à?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch cố định trên mặt cô, “Nhanh lên.”

Từ Phầm Vũ nằm sấp xuống. Đây không phải lần đầu nắm vật kia của anh, nhưng là lần đầu gần tới vậy.

Độ ẩm của nó còn cao hơn lòng bàn tay cô, ngón tay hơi lạnh, hơi thở của cô lại phun lên, anh bị kích thích thở ra một tiếng nặng nề.

Nhìn chăm chăm vật trong tay, đột nhiên Từ Phầm Vũ thấy môi mình rất khô, đầu lưỡi liếm lên môi. Thẩm Hữu Bạch hít thật sâu, sau đó quay đầu đi, nhắm mắt lại.

Khi cô dùng đôi môi mềm mại như lông vũ hôn lên đỉnh đầu vật kia, tay anh nắm chặt lại, móng tay gần như khảm vào lòng bàn tay. Dịch thể màu trắng toát ra từ đầu vật ‘tính khí’, cô vươn đầu lưỡi ra liếm.

(tính khí: ‘cái đó’ của nam giới, do tác giả sẽ dùng từ này nhiều lần nên tớ cứ để nguyên nhé, dịch ra tiếng Việt nghe hơi thô)

Mặn.

Cô làm như thế khiến mạch máu trên nó nổi lên rõ ràng. May mắn là trước khi há mồm ngậm vật kia, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, môi mím chặt. Thái dương anh có một giọt mồ hôi, vì nghiêng chặt hàm dưới nên vang lên tiếng động.

Tuy rằng thật gợi cảm, nhưng anh đang phải nhịn rất khó chịu.

Từ Phầm Vũ sừng sốt một chút, “Có vẻ như anh rất vất vả.”

Anh vẫn nhắm chặt mắt, gian nan mở miệng, “Mặc kệ anh.”

Nghe giọng khàn khàn của Thẩm Hữu Bạch, cô có chút đau lòng.

Mục đích của cô không phải là làm anh khó chịu. Vì thế cô buông tay ra, “Em từ bỏ.”

Giọng hơi lạc đi, Thẩm Hữu Bạch áp người về phía trước, nắm chặt thắt lưng cô, cúi đầu cắn lên vai cô.

Dường như anh đang trả thù cô, lực cắn không nhẹ.

“Đau...” Đau đến làm Từ Phẩm Vũ không nhận được hít sâu một hơi.

Khi buông cô ra, trên vai còn lưu lại vết răng và nước bọt.

Đôi môi đã nóng rực của Thẩm Hữu Bạch hôn lên cổ cô, đầu lưỡi liếm mồ hôi chảy từ sau tai cô. Anh ôm cô rất chặt, bầu ngực bị áp đến biến hình.

Dục vọng cứng rắn hung hăng chà xát nụ hoa của cô, chất lỏng chậm rãi chảy ra từ cửa vào mềm mại làm ướt đỉnh vật kia.

Cô dần chảy nước giàn dụa làm động tác của anh cũng càng trở nên thông thuận.

Bàn tay phủ lên lưng cô chợt đi tới phía trước, sau đó xuống dưới tìm kiếm. Lòng tay bao lấy nơi tư mật của cô, vén lên cánh hoa ướt át không chịu nổi.

Sức nóng đều tập trung ở hạ thể, cô không phân rõ được sự khác nhau giữa khảm lõng nơi riêng tư bằng ngón tay và sự ma sát ở nhụy hoa. Mãi tới khi anh bất chợt kéo tiểu hạch mẫn cảm, lại vuốt ve bên trong.

Cô bị kích thích đến run rẩy, kích động kêu lên: “A... Đừng dùng tay, đừng dùng tay, xin anh...” Cô vừa nói vừa cầm lấy cổ tay Thẩm Hữu Bạch, dẫn tay anh trở lại lưng mình.

Dường như anh muốn dùng ngón tay mình để đếm từng đốt xương của cô.

Cảm xúc mê loạn chồng chất, Từ Phẩm Vũ mím môi, “Ừm...”

Hoa huyết chật hẹp co rúm không ngừng, cánh hoa sưng lên, chảy ra dịch thể nóng ẩm, không nhìn rõ màu sắc, toàn bộ dính lên vật to lớn của anh.

Kết quả của việc quá mức trơn trượt là dục vọng bất ngờ dâng lên trên, nháy mắt chạm vào hai phiến mật môi, xâm nhập cửa khẩu hẹp hòi.

Cô thét chói tai, “A a a, đừng đi vào mà...”

Cô lung tung đẩy vai Thẩm Hữu Bạch, nhưng bản thân lại chẳng còn khí lực để tránh đi.

Anh giữ lấy thắt lưng Từ Phẩm Vũ, nâng lên một chút, dục vọng ngang nhiên rời khỏi, ma sát hoa hạc. Hai tầng kích thích làm bắp đùi cô tê dại, không kìm được run rẩy, cửa huyết môn ra dòng chất lỏng nóng rực.

Thẩm Hữu Bạch đặt cô nằm lên đệm.

Cô giống như bướm bướm bị nước mưa đánh rơi, nằm trên mặt đất thờ dốt.

Bộ ngực trắng nõn, nhũ tiêm hồng hồng đang phập phồng.

Anh nắm chặt tay Từ Phẩm Vũ, đặt lên vật nóng bỏng chưa chịu yên lặng kia, vuốt ve lên xuống.

Ma sát tới khi lòng bàn tay cô tê mủi mới chịu phóng thích.

Từ Phẩm Vũ khôi phục chút sức lực, ngồi dậy mặc đồ lót, kéo lại quần áo. Thẩm Hữu Bạch cài thắt lưng, nhặt quần cô lên, đưa cho cô, “Còn bao lâu nữa?”

Cô ngẩn người, một lúc sau mới hiểu, anh đang hỏi thời gian kinh nguyệt của cô, “Có thể là ngày mai, cũng có thể là hôm sau nữa.”

Giọng anh trầm xuống, “Nói với anh trước, anh sẽ xin phép cho em.”

Từ Phẩm Vũ hoang mang không hiểu nhìn anh, đang định mở miệng thì bên ngoài phòng tập truyền đến tiếng giày chạm lên sàn nhà. Cô lập tức đưa ngón tay lên đặt ở môi, “Suyt!”

Có lẽ là bảo vệ trường.

Loáng thoáng có tiếng bực bội, ‘tách’ một tiếng, đèn bị tắt đi.

Sau khi hết hồi hộp, Từ Phầm Vũ nháy mắt vài cái, vẫn là một mảnh tối đen. Cô cười bất đắc dĩ, “Em không thấy gì cả.”

Hơi thở anh xuất hiện bên tai cô, “Anh ở đây.”

Cả phòng tập tối đen trong mắt Từ Phầm Vũ cũng giống như miếng vải đen che mắt. Thẩm Hữu Bạch nắm tay cô đi về phía trước. Mười ngón giao nhau, khớp xương cứng rắn của anh làm người ta có cảm giác an toàn.

Từ Phầm Vũ đột nhiên nói, “Lúc còn bé, em cho rằng khi tắt đèn không thấy gì là bình thường. Sau này đi trại hè, buổi tối ở trên núi tối như mực, không biết bị ai hôn một cái.” Cô cười cười, “Khi ấy em mới phát hiện, thì ra người khác có thể thấy được.”

Thẩm Hữu Bạch dừng bước, trầm giọng hỏi, “Hôn vào đâu?”

Cô sửng sốt một chút, vừa cười vừa lắc đầu, “Đó đều là chuyện lúc còn nhỏ...”

Còn chưa dứt lời, tay anh đã kéo lấy cô, cúi đầu hôn xuống, tấn công chiếm đoạt khoang miệng ấm áp của cô.

Từ Phầm Vũ nhú mào, đi cà nhắc ôm lấy cổ anh.

Cô giống như đang trấn an một con dã thú tức giận. Anh dần dần quên mất ý định ban đầu, cử động dịu dàng hơn, quấn lấy đầu lưỡi đối phương.

Bốn phía tối tăm tựa như đêm lạnh, cô là ánh lửa duy nhất.

Đồng hồ báo thức vang lên, lập tức bị gạt uỳnh một cái xuống đất. Ánh sáng lạnh lẽo buổi sớm xuyên qua rèm cửa sổ. Từ Phầm Vũ mơ mơ màng màng chui ra khỏi chăn, khí lạnh làm cô nổi da gà, tỉnh táo hơn hẳn.

Cô tới toilet, ngồi xuống bồn cầu, nhìn băng vệ sinh lót trong quần, chỉ còn chút vết máu.

“A...”

Giờ nghỉ trưa, Từ Phầm Vũ mua hai chai nước, đi đến ban công tầng ba, qua đám đông đang nói chuyện. Cô đứng ở chỗ chiếc ghé trống, nhìn trái phải. Thật kì lạ, Trần Tử Huyền đâu rồi? Cô vừa nghĩ vừa mở chai nước, xoay người một cái liền nhìn thấy cô ấy.

Nhưng khi thấy cô ấy đang kéo ai thì cô trợn to mắt, vô ý nuốt một ngụm nước trái cây.

Trần Tử Huyền dắt người kia tới trước mặt cô, “Giới thiệu một chút, đây là bạn trai mình, Hạ Tầm.”

Từ Phầm Vũ bị sặc, ho khù hụ, mắt cũng đỏ lên. Cô đưa tay che miệng, kinh ngạc nhìn thiếu niên kia. Cậu ta cười khẽ, nhẹ nhàng thoải mái như không khí buổi sáng.

Trần Tử Huyền nghiêng đầu nhìn cô, “Ấy, phản ứng lớn như vậy, cậu thầm mến mình hay là thầm mến cậu ta thế?” Cô ấy cười nói, “Chỉ đùa một chút thôi.”, sau đó vỗ mạnh lên vai Hạ Tầm, “Đây là em họ mình.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Không ngủ (3)

Hai tay Từ Phẩm Vũ đặt trên đùi, nước trái cây đã uống hơn nửa. Phía xa là các học sinh khác, tiếng cười đùa, cãi nhau ầm ĩ.

Trong đó cũng bao gồm cả nam sinh tên Hạ Tâm kia. Cách vài chục bước, cậu ta đang trò chuyện với bạn học. Ánh mặt trời nhuộm nâu lên mái tóc cậu ta, cậu ta chợt quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Từ Phẩm Vũ. Cô ngại ngùng quay đi.

Trần Tử Huyền liếc qua liếc lại hai người, cuối cùng nhìn Từ Phẩm Vũ, “Xem vẻ mặt cậu...” Cô ấy dừng lại, ghé sát vào cô, nói khẽ, “Nó thổ lộ với cậu rồi à?”

Từ Phẩm Vũ kích động đứng lên, “Ai chứ!”

Trần Tử Huyền nhìn cô một lúc lâu, cười cười, “Hạ Tâm chứ ai.”

Từ Phẩm Vũ trừng mắt, vẻ mặt như đang nói sao cậu lại biết. Trần Tử Huyền bắt đầu dĩ nhiên vai, “Sao mình không biết được, nó hết tất cả ảnh chụp chung của mình và cậu trong máy tính rồi.” Nói xong, cô ấy ngược lên nhìn bầu trời, tỏ vẻ suy tư, “Hơn nữa, nó thích cậu cũng phải... hơn hai năm rồi.”

Từ Phẩm Vũ nhú mày không tin, “Sao có thể chứ!”

Trần Tử Huyền quay sang nhìn cô, “Trước kia cậu tới nhà mình chơi từng gặp thằng bé mà.” Cô ấy chớp mắt vài cái lại hỏi, “Cậu không nhớ à?”

Ánh mắt ngờ nghệch của Từ Phẩm Vũ đã thay câu trả lời. Trần Tử Huyền chép miệng, “Chắc chắc, đứa bé này thật đáng thương.” Cô lắc đầu đầy thương hại, “May mà mình còn chưa đá kích nó.”

Có lẽ vì sắp bắt đầu mùa đông nên ánh mặt trời buổi chiều không quá nóng. Còn một tiết cuối, Trần Tử Huyền lôi kéo cô trốn học.

Vốn dĩ Từ Phẩm Vũ giờ này đang úp mặt lên bàn mơ mơ màng màng, vậy mà chỉ ngáp một cái đã ngồi trên khán đài ở sân bóng rồi. Trên sân, các nam sinh vừa chạy vừa gọi, tiếng cổ vũ lúc to lúc nhỏ nối tiếp nhau.

Mãi tới khi chuông tan học vang lên, Ngụy Dịch Tuần chẳng mất chút sức lực nào cũng tìm được Từ Phẩm Vũ. Giữa các học sinh đang nhiệt tình hò hét, chỉ có mình cô chống cằm vẻ nhàm chán. Ngụy Dịch Tuần ngồi xuống bên cạnh. Từ Phẩm Vũ liếc cậu một cái, sau đó tiếp tục ngẩn người.

Một người mà trung phong với hậu vệ là cái gì cũng không biết như cô thì xem bóng đá sao được. Trần Tử Huyền đứng giữa đám đông, nhiệt tình cổ vũ Hạ Tâm cổ lên.

Ngụy Dịch Tuần cau mày, “Người kia là ai, sao cậu ấy tích cực thế?”

Từ Phẩm Vũ dường như suy xét một chút mới nói, “Là bạn trai Tiểu Huyền.”

Cô len lén nhìn Ngụy Dịch Tuần, trên mặt cậu thoáng qua rất nhiều biểu cảm, có kinh ngạc, hoảng hốt, cũng có chút ai oán. Từ Phẩm Vũ không nhìn được, cười gian manh, “Lừa cậu thôi.”

Ngụy Dịch Tuần nhanh chóng bình thường lại, “Cậu rảnh quá nhỉ!”

Từ Phẩm Vũ càng cười nhiều hơn, “Rất rảnh.”

Ngụy Dịch Tuần lườm cô một cái, không nói gì nữa.

Giữa bầu không khí sôi động, Từ Phẩm Vũ đếm thầm ba, hai, một.

Không ngoài dự đoán, Ngụy Dịch Tuần mở miệng, “Thế cậu ta là ai?”

Lần này Từ Phẩm Vũ thành thật đáp, “Em họ cậu ấy.”

Còi vang lên, hết giờ.

Cô hơi hối hận vì nói ra quá sớm.

Mọi người lục tục ra khỏi sân bóng. Từ Phầm Vũ cũng đứng lên, phúi mũi, “Mình đi đây.” Cô vỗ vai Nguyễn Dịch Tuần, “Nói với Tiểu Huyền hộ mình nhé.”

Gần đây Từ Phầm Vũ không về nhà cùng bọn họ. Cậu đúng là trì độn, bây giờ nghĩ lại thì có lẽ cô đang yêu đương.

Nhưng đối tượng là ai?

Nguyễn Dịch Tuần chưa kịp hỏi thì cô đã đi xa, mỗi bước đi, làn váy lay động như gợn nước.

Mặt trời đang lặn, giống như không lâu nữa đêm đen sẽ ập xuống.

Hạ Tâm đi tới chỗ Trần Tử Huyền nhưng ánh mắt lại nhìn xung quanh như đang tìm người.

Lúc này cô còn ngồi trên khán đài. Vì khoảng cách quá xa nên cậu chỉ có thể thấy làn da trắng nõn như tuyết của cô. Hạ Tâm hỏi, “Chị ấy đâu?”

Trần Tử Huyền đương nhiên hiểu cậu nói đến ai, có chút chột dạ nói, “Cậu ấy...” Chữ ‘ấy’ kéo dài một lúc mới tiếp tục, “Có chút việc bận.”

Trong phòng tư liệu không có cửa sổ, mùi giấy tàn mát trong không khí. Thẩm Hữu Bạch đóng cửa lại, quay người thì thấy người vừa tới. Anh im lặng một lúc, đôi mắt lạnh lẽo.

Nữ sinh mặc váy đồng phục nhưng trên người chỉ mặc áo trong, có vẻ quá mỏng manh, không thích hợp với nhiệt độ hôm nay.

Thẩm Hữu Bạch lạnh lùng cảnh cáo cô ta, “Đây không phải là chỗ cậu được tùy ý ra vào.”

“Từ Phầm Vũ”

Nghe thấy tên mình, cô liền quay lại. Ở cầu thang chợt xuất hiện Chu Khi Sơn. Cậu ta ném cái gì đó về phía cô.

Cô bắt lấy theo bản năng. Đó là một gói kẹo.

Cậu ta nói, “Hữu Bạch ở phòng tư liệu.”

Từ Phầm Vũ ngấn ra, “Cảm ơn”

“Không cần cảm ơn.” Chu Khi Sơn cười vẫy tay với cô rồi đi mất.

Tuy cảm thấy nụ cười của cậu ta rất kì quái nhưng cô lập tức vứt nó ra sau đầu, không để trong lòng.

Cô xé gói kẹo, nhét một viên vào miệng.

Bàn tay Thẩm Hữu Bạch có khớp xương rõ ràng, mười ngón thon dài. Thái Dao nghĩ đến việc Từ Phầm Vũ có thể nắm chặt bàn tay ấy thì không cam lòng.

Cô ta nhìn anh chăm chăm, tay chậm rãi cởi cúc áo sơ mi, dần dần lộ ra bộ ngực được bao phủ bởi nội y.

Biểu cảm của Thẩm Hữu Bạch cuối cùng cũng thay đổi. Nhưng đó không phải là dáng vẻ dục vọng bị đẩy lên, mà là vẻ không hiểu gì.

Chiếc áo rơi xuống đất. Dù Thái Dao bạo dạn mấy cũng phải đỏ mặt.

“Cô ta có thể ngủ với anh thì em cũng có thể.” Thái Dao vừa nói xong, Từ Phầm Vũ liền đẩy cửa phòng tư liệu. Cuối cùng thì cô đã hiểu tầm quan trọng của việc gõ cửa trước khi vào.

Cô chỉ nhìn thấy Thái Dao từ phía sau, nội y của cô ta là màu tím quyến rũ.

Đồng thời, suy nghĩ của cô cũng bị đình trệ.

Vị kẹo sô cô la trong miệng trong nháy mắt đã thay đổi, không rõ là mùi vị gì.

Thái Dao xoay người, đầu tiên là mở to mắt, sau đó mới nghĩ đến việc bảo vệ bộ ngực.

Lúc cô tiến vào, Thẩm Hữu Bạch giật mình, ánh mắt nhìn thẳng cô một giây.

Từ Phầm Vũ quay đầu bỏ chạy.

Đây chắc chắn là lần chạy nhanh nhất của cô, giá mà có thể tính vào bài kiểm tra thể dục.

Từ Phầm Vũ dừng lại ở một bên cầu thang, sau khi hơi thở dần bình thường, cô mới ló đầu ra, thấy Thẩm Hữu Bạch đang đi tìm mình.

Anh không phát hiện ra cô, lông mày nhíu chặt lại, vẻ nóng ruột.

Từ Phầm Vũ lập tức gọi anh, “Này!”

Thẩm Hữu Bạch nhìn sang, sững sốt một chút rồi lập tức đi xuống cầu thang.

Cô vén tóc dính trên môi, hơi thở vẫn có chút dồn dập. “Thật xấu hổ, em không biết nên nói gì, đành chạy đi.”

Vẻ mặt Thẩm Hữu Bạch giãn ra, ngón tay anh cong lại, muốn búng trán cô. Cô vội giữ cổ tay anh để né tránh.

Từ Phầm Vũ vô cùng không vui, trừng mắt với anh, “Anh mau giải thích đi!”

Thẩm Hữu Bạch bình tĩnh nói, “Tự cô ta cời đấy chứ.”

Thật ra, lúc ấy cô rất hoảng hốt. Cho dù ánh mắt anh nhìn Thái Dao chỉ có sự coi thường.

Cô cũng sợ rằng nhờ đầu anh không đuổi theo. Dù chỉ đảo mắt một cái cô cũng biết ngực Thái Dao rất đẹp. Nghĩ vậy, Từ Phầm Vũ nghiêm túc hỏi anh, “Anh thấy đẹp không? ”

Im lặng một lúc, cuối cùng hiểu ra cô có ý gì, anh trả lời, “Cũng vậy cả”.

Cô cup mắt xuống, cọ chân lên sàn, “Thế em có dễ nhìn không?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch di chuyển. Không thấy anh đáp lại, Từ Phầm Vũ ngẩng đầu lên, phát hiện anh đang nhìn chăm chăm vào ngực mình.

Đột nhiên, Thẩm Hữu Bạch nói nghiêm túc, “Rất đẹp!”

Đẹp đến mức anh chỉ muốn cắn chặt không buông.

Từ Phầm Vũ cảm thấy hai tai nóng như bị thiêu, “Thưởng cho anh viên kẹo.”

Đầu lưỡi cô cuốn lấy viên kẹo chưa tan trong miệng, ôm lấy anh, áp môi mình lên môi anh.

Cô thầm nghĩ đẩy kẹo vào miệng anh rồi sẽ rời đi, nhưng anh lại giữ chặt eo cô, chặt như bị buộc lại.

Đầu lưỡi trực tiếp quấn lấy nhau, mang theo hương vị ngọt ngào của kẹo. Kẹo đã tan hết, vẫn còn nuốt nước bọt của đối phương.

Mãi tới khi khóe miệng cô chảy ra chất lỏng trong suốt.

Gót chân chạm đất, bàn tay Từ Phầm Vũ chống trước ngực anh. Cô cúi đầu, giọng đứt quãng, “Em, ngày mai... chắc là hết.”

Thẩm Hữu Bạch hít thở nặng nề, mím môi lại.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không ngủ (4)

Sau khi thay giày ở huyền quan, cô mở túi ra xem một lần nữa. Hộp thuốc vẫn nằm bên trong.

Tối hôm qua cô gửi tin nhắn cho Ngụy Dịch Tuần, nói sáng sớm hôm nay đừng chờ mình, cô nghỉ học.

Tuy Từ Phẩm Vũ cũng không biết mình đã gửi đơn xin nghỉ học lúc nào, có vẻ như hội trưởng hội học sinh rất dễ dàng lạm dụng chức quyền.

Dưới cây bạch quả, chàng trai đang rút tay vào túi quần, dựa lên chiếc xe máy phân khối lớn không phải Thẩm Hữu Bạch thì là ai.

Trần Thu Nha không biết cô không định đến trường vì Từ Phẩm Vũ vẫn mặc đồng phục. Còn anh thì mặc quần áo bình thường, gọn gàng đơn giản.

Lá bạch quả rụng đầy trên đất. Cửa sổ phòng ngủ của anh vẫn luôn khép kín, cũng không bật đèn.

Thật tối tăm, chỉ có chút ánh sáng mỏng manh. Từ Phẩm Vũ ngồi xuống mép giường, lấy thuốc tránh thai ra, vứt vỏ hộp xuống chân.

Anh đi vào phòng, cầm cốc nước trên tay, không đưa ngay cho cô mà hỏi trước, “Thứ này sẽ ảnh hưởng đến em phải không?”

Thẩm Hữu Bạch nghĩ anh dùng bao cũng được, chẳng qua là thêm một bước mà thôi. Từ Phẩm Vũ lấy một viên thuốc ra, “Thuốc này là bác sĩ kê cho mẹ em để cân bằng nội tiết, không có tác dụng phụ đâu.”

Thấy cô đưa tay thả viên thuốc vào miệng, Thẩm Hữu Bạch liền đưa cốc nước lên.

Sau khi nuốt viên thuốc, cô uống vội mấy ngụm nước, có một giọt nước chảy xuống từ khóe miệng. Ánh mắt anh trở nên nặng nề, đưa tay ra lau vết nước trên cằm cô.

Từ Phầm Vũ ngấn người, đặt cái cốc xuống, vội vàng nói, “Em còn chưa tắm rửa.”

Thẩm Hữu Bạch lập tức gạt đi, “Không cần thiết.”

Từ Phầm Vũ nuốt nước bọt, đứng thẳng lên, kéo khóa váy xuống. Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch nóng bỏng nhìn chiếc váy rơi xuống đất.

Cô cởi quần tất, chiếc tất màu đen kéo thành mảnh dài, rời khỏi chân cô. Cô còn chưa thẳng người lại thì đã bị đẩy lên giường. Tay Thẩm Hữu Bạch chống hai bên người cô, mày hơi nhíu lại, nhìn cô chăm chú một lúc lâu, sau đó lùi nửa người dưới, di chuyển tới giữa bụng cô.

Anh cởi quần lót của Từ Phầm Vũ, vải tơ tằm trượt theo bắp đùi xuống. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên cửa vào, dường như có cả vạn con kiến đang bò qua eo cô.

Từ Phầm Vũ hơi run lên, lớp thịt bên trong không tự chủ co rút lại, kẹp chặt ngón tay anh. Ngón tay khẽ hất từng cánh hoa, lại thêm một ngón tay tách ra chúng.

Mỗi lần quét qua nộn bích, cô đều cảm thấy tê dại.

Hai ngón tay tàn phá bờ bãi, ý đồ mở rộng hoa huyết. Từ Phầm Vũ cảm thấy bụng dưới như thể có một con cá đang vẫy đuôi, giãy dụa muốn nhảy ra.

“Ừm...” Cô khó chịu hất cằm lên, phần da thịt nhạy cảm ở lưng chà nhẹ lên gia giường, có ngọn lửa đang dần thiêu đốt toàn thân.

Nước sương tinh khiết bắt đầu chảy ra.

Thẩm Hữu Bạch nhân lúc cô không phòng bị, lại xâm nhập thêm một ngón tay.

“A...” Từ Phầm Vũ yếu ớt kêu một tiếng, sau đó cắn môi, kìm nén tiếng rên rỉ.

Mãi đến khi nước bị khuấy tràn đầy, anh mới lui ra ngoài. Ngón tay rút khỏi miệng huyết, cô co chân lên theo bản năng.

Hai chân cô bị kéo ra tối đa, cách lớp quần cũng có thể cảm nhận được vật cứng chống vào nơi riêng tư của cô.

Anh mím môi, buông tay kìm cô ra, bắt đầu cởi áo mình. Quần áo vừa cởi ra, hai đôi môi tách nhau trong nháy mắt lại quăn quýt lấy nhau.

Hôn kịch liệt, đầu lưỡi cũng đau nhức.

Thẩm Hữu Bạch sờ lên cúc áo sơ mi của cô, cởi đến một nửa đã vội đẩy áo lót che ngực ra.

Áo lót làm cô khó chịu, liền vòng tay ra sau mở cài áo. Miệng vẫn quăn lấy nhau, cởi hết tất cả đồ trên người cô, anh mới chống tay lên giường, lúc rời khỏi khoang miệng cô còn có sợi tơ tinh tế nối giữa hai người.

Da thịt cô mềm mượt như nhung, ánh mắt mê loạn còn có bóng dáng anh. Thẩm Hữu Bạch nhìn đến mức hoảng hốt, đầu gối quỳ hai bên người cô, bắt đầu cởi quần.

Anh tiếp tục đè xuống, dụng vọng to lớn chặn lên cái miệng nhỏ. Cảm giác ngứa ngáy kì quái xuất hiện ở bụng dưới làm Từ Phầm Vũ khép hai chân lại, như thể vô tình quăn lấy hông anh.

Xâm nhập từ hai mảnh môi, dán vào miệng huyết chặt chẽ, nơi đó bị chống đỡ lớn đến mức khó mà tin nổi.

Từ Phầm Vũ khổ sở hừ nhẹ, tóm lấy cánh tay anh, móng tay khê cào lên làn da anh.

Mới tiến vào một phần ba, nội bích tinh xảo đột nhiên hút lấy anh. Thật ấm áp, khoái cảm xông đến làm anh nín thở.

Phía trước chạm vào một chỗ vừa dai vừa mềm mại, anh liền xuyên qua, lập tức cảm nhận được cô cứng đờ người. Cho dù có chất dịch trơn nhưng vẫn chặt đến mức anh không thể đẩy sâu hơn được, phải ngừng lại.

Bị dị vật xuyên qua khiến Từ Phầm Vũ cắn môi đến mức đỏ như hải đường, đôi mắt khép chặt như thể đang trải qua ác mộng.

Cảm giác nhói đau ở cánh tay truyền đến, Thẩm Hữu Bạch nhíu mày, thở gấp hỏi cô, “Em có ổn không?”

Từ Phầm Vũ hé mắt ra, đôi mắt lấp lánh nước.

Cô lắc đầu, “Không biết, bị xé rách rồi.”

Thẩm Hữu Bạch bỗng nhiên cúi người hôn lên mắt cô, dịu dàng nói, “Thả lỏng, anh còn chưa vào hết.”

Hai vai tuyết trắng tinh tể run rẩy, “Ừm, chậm một chút...”

Tiếng đồng hồ vang lên bên tai, anh chợt cảm thấy ý thức như bay xa ngàn dặm, chỉ có dòng máu nóng bỏng đang dâng lên, anh giữ chặt hông cô, đâm sâu vào.

Từ Phầm Vũ quay đầu rên lên một tiếng, buông cánh tay anh ra, nắm chặt ga trải giường.

Cô mềm như không xương, tiếng than nhẹ như móc câu gấn vào trái tim anh, làm anh không dám cử động mạnh.

Bị vỗ về từ từ, cảm giác trướng đau dần bị thay thế bởi khoái cảm.

Ga trải giường bị cô túm làm thành gợn sóng, giống như thủy triều không ngừng vỗ lên bãi cát, lui xuống, lại ào lên.

Từ Phầm Vũ nhìn anh, đường cong mạnh mẽ ở vai, bụng rắn chắc. Hô hấp nóng rực của anh lẫn với hơi thở cô.

Trong lúc vô tình chạm vào nơi nào đó khiến cô bị kích thích đuối thẳng chân.

Từng làn sóng khuây khỏa phun trào, leo lên não, cuối cùng biến thành tiếng ngâm nga.

Rên rỉ của cô lọt vào tai anh.

Chính là độc dược.

Anh dừng lại, cắn chặt hàm răng.

Nhìn chăm chú vào mặt cô, ngực, bầu vú, tất cả đều biến thành màu hồng.

Lý trí hiếm hoi còn sót lại trong Thẩm Hữu Bạch khiến anh rút khỏi cơ thể cô.

Dục vọng làm nơi ấy đầy chất lỏng lầy lội, miệng huyết đỏ sẫm vẫn đang nhếch lên, nhất thời chưa trở về nguyên dạng.

Cảm giác sau khi bị phồng lên rồi biến mất thật trống vắng. Từ Phẩm Vũ khàn giọng, ánh mắt mê ly hỏi, “Anh đi đâu...”

Yết hầu Thẩm Hữu Bạch khẽ trượt, giọng anh khàn đặc, “Chăm dứt ở đây, không tiếp tục nữa.”

Còn làm nữa, sẽ giết chết cô.

Từ Phẩm Vũ ôm chặt lấy cánh tay anh, “Đừng đi.”

Lòng bàn tay anh nóng bỏng người, định đẩy cô ra.

Cô nhú màu, nói, “Làm tình với em.”

Đầu anh tê dại một lúc, nắm lấy hai chân cô, lập tức đâm vào.

Vai cô va phải mặt giường, trong nháy mắt, hạ thể bị anh tiến vào hoàn toàn. Cô cong eo lên, xương chậu như bị va nát.

Vật cứng di chuyển làm bầu ngực cô lay động theo.

Tiếng thở dốc ồ ồ của anh chui vào lỗ tai cô. Cô không biết bị đâm đến đâu, mỗi lần tiến vào như muốn chọc thủng cô “A... chậm một chút...Quá nhanh... A...”

Ánh mắt Từ Phẩm Vũ bị phủ một màn sương, tóc anh ướt nhẹp, hốc mắt đen u ám hầu như không nhìn thấy con người.

Cô phát hiện mình rên rỉ sẽ làm Thẩm Hữu Bạch càng thêm mất khống chế, đành mím chặt môi lại.

Ngăn chặn bản thân phát tiết, cảm xúc không biết phải giải tỏa ở đâu, kìm trong thân thể như đốt lửa.

Miệng huyết bị luật động ra vào đã dính sệt, kéo ra, lại nhét vào. Cảm giác đau đớn từ từ tản ra.

Sau pháo hoa rực rỡ là bóng tối vô tận, cùng với mùi khói bụi của xác pháo bị đốt cháy.

Dường như vực sâu đang đuổi ra vô số đôi tay kéo cô xuống, cô không đạp chân ra được, bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Nửa người dưới bị lôi kéo ma sát mặt giường, bụng dưới co giật, huyết không ngừng phun ra chất lỏng.

“A...” Cô không chịu được, nghẹn ngào rên rỉ.

Pha lẫn với tiếng nước và mùi tình dục nồng nặc.

Phải nuốt hết linh hồn.

Sự ban ân ấy khiến Thẩm Hữu Bạch sa vào vòng xoáy tình dục, quên đi hiện thực tồn tại. Mỗi dây thần kinh của anh đang đang tham dự trận cuồng hoan long trọng này.

Nhưng Từ Phầm Vũ lại sắp nếm trải thế nào là gieo gió gặt bão. Mới lần đầu tiên, cô không thể chịu đựng nổi loại kích thích gần như tử vong này.

Tiếng rên rỉ biến thành gào khóc, “A... không được... Mau dừng lại... xin anh...”

Không những chẳng có tác dụng gì, còn chẳng thể thoát ra được.

Thẩm Hữu Bạch giữ lấy cổ tay cô, ép lên phía trên đầu.

Cô liều mạng lắc đầu, tóc dính lộn xộn trên gương mặt ướt đẫm, nước mắt hòa lẫn với mồ hôi.

Kêu càng thêm thảm, khóc càng đáng thương, tốc độ ra vào trong huyết càng nhanh. Một vòng tuần hoàn ác tính.

Co rúm gập gáp nặng nề, chất dịch nóng bỏng bắn vào trong thân thể cô, nóng đến mức cô như bị thiêu cháy.

Nhưng anh không hề muốn dừng lại, kinh mạch trướng đầy dục vọng, vẫn mất khống chế va chạm.

Chất dịch trắng trộn lẫn với chất lỏng của cô, chảy ra từ chỗ hai người kết hợp, dính dính như keo dán.

Dục vọng như lửa nóng, cướp đoạt hết thủy lý trí của anh.

Từ Phầm Vũ đã khóc đến mức cổ họng khản đặc, ngay cả tiếng nghẹn ngào cũng biến thành mơ hồ, chỉ còn tiếng thở dốc là rõ ràng.

Đầu cô nâng lên một chút rồi lại nặng nề rơi xuống giường, tóc dài rối loạn như tơ. Nước bọt sặc trong cổ họng, vừa thở hỗn hển vừa ho.

Cô hoảng hốt cảm thấy sức mạnh to lớn kia sắp xé cô thành hai nửa.

Không phải Thẩm Hữu Bạch muốn giữ lấy cô, anh muốn hủy diệt cô hoàn toàn.

Đau đớn cùng sợ hãi dĩ nhiên lại tạo ra quý dị khoái cảm.

Theo từng cơn co giật, cô cảm giác được một luồng nhiệt phá tan cách trở, từ trong hoa huyết phun ra.

Cô mất khống chế.

Anh cúi xuống, đầu lưỡi liếm lên nhũ hoa của cô.

Đột nhiên anh rút lưỡi lại, không phải hôn, là gặm nhấm.

Hàm răng giống như lưỡi dao sắc bén, cắn phá làn da cô. Cô rít lên đau đớn.

Tơ máu uốn lượn, từ bầu ngực đến lưng, ngấm vào ga trải giường.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tham lam (1)

Dường như có con chim nhỏ đang mổ lên ngực cô.

Vật cứng nóng rực lại đỉnh nhập vào trong, quấy đảo hỗn loạn, tiếng nước dâm mỹ vang lên, bụng dưới của cô đã trương đến không chịu nổi. Anh di chuyển từ cổ lên môi cô. Đút tất cả hỗn hợp nước bọt và máu trong miệng mình cho cô.

Cô không còn sức đáp trả, ý thức mơ hồ, chỉ có thể nuốt xuống.

Mùi vị như rỉ sắt.

Cổ họng anh rên lên một tiếng, sau đó mạnh mẽ xông vào.

Bị lấp kín miệng, Từ Phẩm Vũ nghẹn ngào run rẩy, cảm giác những chất lỏng kia dâng lên tận thực quản.

Anh chống tay lên, rời khỏi môi cô.

Cũng rời khỏi cơ thể cô.

Thẩm Hữu Bạch kéo tấm chăn sạch ở cuối giường, kéo tới trên ngực cô, ấn vào vết thương, nắm lấy tay cô rồi phủ lên.

Cô khóc đến nỗi như cạn cả nước mắt, nghẹn ngào co rúm vai lại, hai bên gò má dính tóc, ướt nhẹp như dầm mưa.

Ánh cầm quần lên, lập tức ra khỏi phòng.

Từ Phẩm Vũ mệt mỏi nằm trên giường, thỉnh thoảng cúi lại cử động làm miệng huyết dính sền sệt co rút lại, chất lỏng hỗn loạn chảy ra ngoài.

Trong không khí vương vất thứ mùi vừa dơ bẩn lại vừa kiều diễm.

Dường như có thể nghe rõ cả âm thanh tích tắc của đồng hồ treo tường.

Thẩm Hữu Bạch nhanh chóng trở về, đặt hòm đựng đồ cứu thương lên giường.

Rất nhanh, Thẩm Hữu Bạch lại trở về, đem cấp cứu hòm đặt lên giường. Anh kéo tay cô ra, kéo luôn cả chiếc chăn đã bị in một dấu đỏ sẫm hình tròn.

Từ Phầm Vũ hơi tỉnh táo lại, nhưng nửa người dưới đau nhức không thể di chuyển được. Cô giơ tay lên lau mặt, không có cách nào khống chế được phản ứng sinh lý, lồng ngực khẽ run lên.

Vết thương không sâu, chỉ là một dấu răng, lau khô xong chỉ còn chảy ra một chút máu.

Tầm bông lạnh lẽo chạm lên da dẻ làm cô nhói đau. Thẩm Hữu Bạch xử lý vết thương, tóc đen ướt đầm dính trên trán. Động tác của anh tỉ mỉ nhưng biểu cảm lại rất bình thường, bình thường đến mức không thấy có chút hổ thẹn cắn rứt nào.

Từ Phầm Vũ hơi giận, tuy đúng là cô mở miệng muốn anh làm, không để anh đi, nhưng cô đâu biết hậu quả như thế. Cô nắm tay thành nắm, giơ lên đánh vào vai anh.

“Đừng nhúc nhích.” Thẩm Hữu Bạch tóm lấy tay cô, ép xuống mặt giường.

Từ Phầm Vũ bất mãn trừng anh, “Vì sao lại cắn em, sao lại cắn em?” Giọng cô như bị nghẹt mũi, lúc trước khóc quá nhiều làm cổ họng khản đặc.

Thẩm Hữu Bạch nhìn vào mắt cô, bàn tay dừng trên khuôn mặt cô, ngón tay khẽ vuốt qua phía dưới mắt trái, có một vết thương rất nhỏ ở đấy.

“Bởi vì muốn tạo ra dấu ấn...” Mặt cô cảm thấy hơi ngứa. “...Sâu sắc hơn cái này.”

Ánh mắt của anh như có muốn vằn dây mây đan xen chẳng chặt, muốn giam cầm cô.

Từ Phầm Vũ sững sờ, bỗng nhiên nghĩ tới phản ứng của anh ở phòng thể dục lúc cô kể bị người ta hôn trộm. Cả vẻ mặt anh khi cô giải thích lai lịch vết thương này.

Cô biết rõ, nhưng lại không thể hiểu được.

Từ Phầm Vũ nuốt nước bọt cho cổ họng dễ chịu hơn, “Nếu em nắm tay người khác, anh cũng chặt đứt tay em luôn à?”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người bơi thuốc xong lại quay sang nhìn cô, sau đó nở nụ cười. Cô nghĩ có lẽ mình tưởng tượng quá nhiều rồi, không ngờ anh lại nói, “Cũng chưa chắc.”

Từ Phầm Vũ tỏ vẻ kinh ngạc, có chút hoảng hốt nói nửa đùa nửa thật, “Vậy thì nếu lên giường với người khác chắc là em bị tội chết luôn quá.”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Còn xem tình trạng.”

“Cái này... còn xem tình trạng à?”

Ví dụ như, “Có bắn vào trong em hay không.”

Đầu cô trống rỗng, đợi anh nói câu tiếp theo. Giọng anh nặng nề, “Phẫu thuật có thể cắt bỏ tử cung.”

Từ Phầm Vũ như ngừng thở trong vài giây.

Mãi tới khi Thẩm Hữu Bạch khép hờ cửa phòng lại, cô mới tỉnh táo, sững sờ nhìn anh. Từ Phầm Vũ hỏi, “Hiện giờ em trốn có còn kịp không?”

Đáp lại cô, Thẩm Hữu Bạch kéo bỏ cái chăn đang bọc cô, cúi người ôm cô vào phòng tắm.

Cô ngồi trên thành bồn tắm, dựa lưng vào tường. Thẩm Hữu Bạch cầm vòi sen, mở nước, thử nhiệt độ.

Góc chần chạm xuống bồn, đang từ từ thấm nước, cô không để ý tới mà chỉ chú ý vào vết cào trên cánh tay anh.

Từ Phầm Vũ cúi đầu nhìn tay mình, có vết máu khô ngấm vào kẽ móng tay.

Thấm Hữu Bạch vén chần che hạ thân cô lên, nói, “Mở chân ra.”

Cô không nhìn nữa, tách đầu gối mình ra. Giữa hai chân, da dẻ ửng hồng như bị bỏng. Chất dịch lây lội dính đầy làm màu sắc như quả lựu bị tách ra.

Nước ấm đột nhiên phun tới khiến cô vô ý rụt người lại, một chút dịch trắng chảy ra.

Thấm Hữu Bạch ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chậm rãi chen vào, cô mím môi, cong eo lại.

Nhiệt độ trên người cô vừa mới giảm xuống lại bị tăng lên, mẫn cảm đến mức cảm giác được anh vào sâu bao nhiêu.

Cho dù từng bị vật to lớn kia xuyên qua, nhưng hai ngón tay anh vẫn nhẹ nhàng sợ làm hỏng bên trong cô, chỉ hơi tách ra để những chất lỏng hỗn loạn kia chảy xuống.

Chần ướt nặng nề trượt xuống, lộ ra vai của cô.

Hơi nước dâng lên.

Thấm Hữu Bạch dừng lại, vuốt tóc trên trán ra sau đầu, nặng nề hít một hơi, cụp mắt xuống.

Anh nhanh chóng giúp cô tắm rửa, sau đó tắt nước, bước ra ngoài bồn tắm, ôm lấy cô.

Từ Phầm Vũ bọc chần ngồi dưới đất, ga giường quả thật đã ô uế đến mức không thể nhìn thẳng, cô cũng không dám ngồi lên.

Thấm Hữu Bạch đứng trước tủ quần áo, ống quần cũng bị ướt, rút ra một chiếc áo xám, đưa cho cô, “Em thay trước đi, anh đi tắm.”

Cô mặc áo, bò lên cuối giường, lấy quần lót mặc vào.

Không lâu sau, Thẩm Hữu Bạch tắm xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Anh phủ khăn mặt lên đầu, xoa xoa vài cái, hỏi, “Em muốn ăn gì?”

Từ Phẩm Vũ vội vàng nhìn đi chỗ khác, vịn giường đứng lên, “Gì cũng được, em không kén ăn.”

Bất kể trông anh thế nào đều có sức hấp dẫn mê người. Cô ồ một tiếng, bổ sung, “Nhưng mà em bị dị ứng với vài loại hải sản.”

Thẩm Hữu Bạch có chút kinh ngạc. Cô nháy mắt vài cái, khó hiểu hỏi, “Sao à?”

Anh lắc đầu, “Không có gì, nhà anh cũng có người bị dị ứng hải sản.”

Từ Phẩm Vũ tò mò nhìn anh, “Trùng hợp thật, còn anh thì sao?”

Một lúc lâu sau, Thẩm Hữu Bạch mới trả lời, “Anh không biết.”

Trên bàn phòng khách đã để sẵn cơm hộp. Từ Phẩm Vũ chăm chú nhìn màn hình máy tính, cầm ống hút, khuấy vài cái làm đá lạnh lạo xạo trong cốc.

Bộ phim viễn tưởng đang đến phần gay cấn, Thẩm Hữu Bạch lại nhìn về phía cốc nước trên tay cô. Giọt nước lạnh tụ dưới đáy cốc rơi xuống.

Cô không mặc quần, nước trượt dọc xuống theo bắp đùi.

Từ Phẩm Vũ đang xem phim thì một cánh tay vòng từ sau lưng đến ôm hông cô.

Anh châm thuốc, trong không khí từ từ tràn ngập mùi khói thuốc.

Khói xám mỏng manh dần tản ra. Từ Phẩm Vũ do dự một chút, nói, “Sau này, có thể dịu dàng hơn không?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, “Em muốn nói gì?”

“Đương nhiên là...”

Tóc của cô chỉ buộc tùy tiện, cổ trắng nõn còn lưu lại dấu vết yêu đương đỏ ửng. Giọng cô nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, “Là khi làm chuyện đó.”

Thẩm Hữu Bạch rít vài hơi thuốc, sau một lúc mới nói, “Hết sức cố gắng.”

Cô nhú mào, vừa định mở miệng thì anh đã nói tiếp, “Nhưng anh là đàn ông, nhu cầu tình dục rất nặng.”

Bàn tay còn cầm điếu thuốc của Thẩm Hữu Bạch chạm lên gò má cô, vén vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai, “Nếu em không muốn gặp nguy hiểm thì đừng dụ dỗ anh, vì anh không thể biết chừng mực được đâu.”

Từ Phầm Vũ im lặng một lúc, quay đầu lại nhìn anh với vẻ mờ mịt, “Như thế nào thì xem là dụ dỗ?”

Như thế nào ư?

Đôi mắt này, giọng nói này, đôi chân trần trụi, vòng eo mềm mại.

Cô mặc áo của anh, bộ ngực hơi nhô lên.

Thẩm Hữu Bạch không trả lời, chỉ có ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, đột nhiên anh nâng cằm cô lên, hôn xuống.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tham lam (2)

Khói dày đặc, vị thuốc đắng ngắt.

Đồng thời, khát vọng cũng mê người không thể chống cự.

Từ Phầm Vũ ngược đầu lên, dây dưa với anh. Giống như một con mèo nhỏ cần vuốt ve, tất cả cơ thể đều dựa vào anh.

Thẩm Hữu Bạch buông cầm cô ra, đi tới hông cô, xiết chặt cô hơn.

Mỗi khi đầu lưỡi anh thăm dò sâu một chút thì lại lùi ra ngay, cảm giác ngứa ngáy từ khoang miệng tràn tới yết hầu, tới ngực, rồi đảo trong bụng dưới.

Cánh tay mềm mại của cô quàng lấy gáy anh.

Cảm giác nóng bỏng sát vào ngón tay, Thẩm Hữu Bạch tùy tiện bỏ điếu thuốc ra, dụi tắt. Bàn tay rảnh rồi đi tới giữa hai chân cô.

Từ Phầm Vũ không thể thoát được nụ hôn, theo bản năng kẹp chặt chân lại. Ngón tay thon dài dán lên da thịt, tiến lên trên, cách một lớp quần lót mỏng manh, vuốt nhẹ. Cô ngứa ngáy muốn kéo nó ra, liền kẹp chân chặt hơn nữa.

Bàn tay khác của Thẩm Hữu Bạch rời khỏi hông cô, đẩy bắp đùi cô ra, cảm nhận được mạch máu của cô đang nảy lên.

Ngón tay lạnh lẽo chui vào quần lót, chạm lên miệng huyết, quét qua âm thần ấm áp, tê dại làm cô rụt cổ lại.

Ngón tay vuốt thành vòng tròn trên tiểu huyệt, từng chút dẫn vật phòng tuyến thần kinh của cô. Nhiệt độ từ từ tăng lên, giống như thở ra cũng có thể bỏng. [...] Từ Phầm Vũ lôi kéo cổ áo anh, thân thể dường như sắp tan ra. Cô há miệng,

không khí chui vào cổ họng, dưới bụng như thể tìm được khe nứt, nguồn nhiệt nóng bỏng trào ra ngoài.

Cô cắn môi, tay nắm áo anh khẽ run lên, suýt nữa không nhịn được thốt ra tiếng rên rỉ. Từ Phẩm Vũ vội vàng nhìn anh, “Hiện giờ không được...”

“... Còn hơi đau.”

Cổ cô ửng đỏ, Thẩm Hữu Bạch nhìn chăm chú một lúc, sau đó cúi đầu liếm láp tỉ mỉ.

Từ Phẩm Vũ rụt vai, nói khẽ, “Ngứa lắm!”

Thẩm Hữu Bạch ôm cô, nghiêng người cầm lấy hộp thuốc lá, đập ra một điếu. Quần lót bị anh kéo, Từ Phẩm Vũ ngẩn người, định đỡ tay anh, ngược lại bị anh kiềm chế. “Đừng nhúc nhích!”. Thẩm Hữu Bạch nói xong, ngón tay tách âm thần, dùng điếu thuốc quẹt một vòng ở miệng huyết.

Anh ngậm điếu thuốc ướm lên môi, châm lửa. Ánh lửa vụt tắt, một làn khói đăng bay ra, làm tâm tư Từ Phẩm Vũ rối loạn.

Cổ áo Thẩm Hữu Bạch bị cô túm hờ ra xương quai xanh, phía trên là yếm hầu. Càng nhìn càng gợi cảm.

Từ Phẩm Vũ không dám nhìn lên trên nữa, sợ hãi mình sẽ bị mê hoặc, lại thốt ra câu gì đó. Cô trở mình ôm chặt anh, mặt vùi vào ngực anh.

Thẩm Hữu Bạch vừa hút thuốc vừa vuốt ve sống lưng cô.

Ngày hôm sau, Từ Phẩm Vũ đứng trước gương, miếng gạc trên ngực thay bằng băng dán hình vuông. Cô cài cúc áo đồng phục, lại khoác thêm một chiếc áo lông. Sau khi nghiêng đầu sang một bên, thấy hai dấu hôn ở vị trí hơi cao trên cổ, cô rầu rĩ suy nghĩ một chút, đành cài cả cúc áo cổ, xoa tóc vuốt lên đăng trước mới có thể tạm che được.

Buổi chiều, ánh mặt trời đã dịu hơn. Từ Phẩm Vũ cầm chai nước khoáng đã uống một nửa, đứng ngoài rào chắn xem đám người chơi bóng rổ.

Người kia chỉ mặc sơ mi, tay áo xắn lên, mồ hôi ướt đầm vai, thở dốc làm lồng ngực phập phồng. Anh nhảy lên ném ném bóng vào rổ, bàn tay với những khớp xương rõ ràng, tóc rối bị vuốt ngược ra sau, lộ ra hàng lông mi cứng rắn.

Cô nhìn Thẩm Hữu Bạch, đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn ôm chặt hông anh, thậm chí muốn nhìn vẻ mặt kiêu chể của anh. Trong lúc Từ Phẩm Vũ đang thất thần, bên cạnh cô truyền tới tiếng bàn luận khe khẽ, dường như đang nói về cô, “Này, chính là cậu ta...”

Đại khái là nữ sinh kia chỉ che miệng theo thói quen mà thôi, bởi vì nói to đến nỗi Từ Phẩm Vũ nghe hết không lọt chữ nào.

“Cậu ta đã đuổi theo học trưởng Thẩm Hữu Bạch tới tận nhà vệ sinh nam để bày tỏ đấy.”

Vốn dĩ cô không định để ý bọn họ, nhưng tiếng cười trộm của hai người đó làm Từ Phẩm Vũ hết sức khó chịu.

Ngay lúc cô định xoay người thì ai đó đè lên vai cô. Là Trương Dương ở Tuần san Bát quái, không biết cậu ta xuất hiện từ đâu, cánh tay khoác lên vai Từ Phẩm Vũ.

Cậu ta nói với hai nữ sinh, “Các em à, nói chuyện gì mà vui vẻ thế, anh cũng tham gia được không?”

Hai nữ sinh xì một tiếng, ánh mắt nhìn cậu ta như nhìn lưu manh.

Thẩm Hữu Bạch xoay người, quả bóng đúng lúc rơi vào tay anh. Trong khi cô đang trừng mắt với Trương Dương, định đẩy tay cậu ta ra thì thứ gì đó bay về phía bọn họ, chớp mắt đã ở ngay trước mặt.

Rầm—

Bóng rổ nện lên lưới sắt, làm cả khung lưới rung lên, mấy người đứng sau sợ đến nỗi lùi lại mấy bước. Bàn tay Trương Dương vốn đang khoác lên vai cô chuyển thành vỗ lên ngực cậu ta.

Quả bóng bay tới từ phía Thẩm Hữu Bạch.

Mọi người còn chưa tỉnh táo lại thì Từ Phấm Vũ đã tiến lên, nhét chai nước suối vào tay anh. Cô hoang mang hỏi, “Anh muốn uống nước à?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch nhìn Trương Dương làm cô sợ hãi.

Mấy nữ sinh lúc này cười trộm cô, thấy Từ Phấm Vũ đưa cho anh chai nước đang uống dở thì che miệng cười khúc khích. Thẩm Hữu Bạch cầm chai nước, mở nắp ra, ngửa đầu uống, ai cũng kinh ngạc đến quên cả chớp mắt.

Tần Nhiên, đối tượng hoàn toàn không hiểu nổi bầu không khí xung quanh chạy tới nhặt bóng, tiện thể gọi Thẩm Hữu Bạch một tiếng.

Thấy vậy, Từ Phấm Vũ nói, “Em về lớp đây, tan học gặp nhé.”

Cô quay người, thấy Trương Dương còn đang đứng sững sờ tại chỗ thì nghĩ thầm, tên ngớ ngẩn này còn không bỏ chạy sao.

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch đảo qua làn váy bị gió khẽ vén lên của cô, cả mái tóc dài rũ xuống eo nhỏ.

Anh đổ hết chỗ nước khoáng còn lại, tiện tay ném cái chai vào thùng rác.

Sau khi tan học.

Từ Phấm Vũ tới phòng nghỉ tìm anh, cũng không biết làm sao lại trở thành như bây giờ. Lưng cô đè lên tường, ôm cổ Thẩm Hữu Bạch, chân cô không đứng thẳng được, hoàn toàn dựa vào tay anh đang đỡ hông cô, tay còn lại nhắc chân cô lên.

“A...A...” Vật cực nóng tiến hết vào trong cơ thể cô, sau đó lui ra, rồi lại tiến vào, đánh nát ý thức.

Cảm giác đau đớn chưa từng xuất hiện, trái lại giống như bị đốt lửa. Lửa thiêu đốt đến mức đầu óc không còn tỉnh táo.

Thẩm Hữu Bạch thở hỗn hển, “Từ Phầm Vũ...” Giọng anh khản đặc, “... Nhìn anh!”

Cô đang trong trạng thái ý loạn tình mê nhưng vẫn mở mắt ra.

Rèm cửa sổ khép kín, bên trong tối tăm. Đôi mắt Thẩm Hữu Bạch như có thứ ánh sáng âm u nào đó, giống như đục vọng nuốt chửng con mồi, lại như vết thương nhói đau nơi lồng ngực.

“A...” Cô kêu lên một tiếng, lập tức cắn răng lại. Dịch thể nóng bỏng bao vây lấy vật kia của anh, hành lang vốn chật chội bỗng trở nên thông thuận hơn.

Sung sướng tràn ra tựa như nhạc giao hưởng, lúc trầm thấp lúc dồn dập.

“Ừ...chậm một chút... A...” Tiếng cầu xin và rên rỉ của cô trộn lẫn với âm thanh chuyển động của anh, nóng bỏng, mê say.

Kích tình đến tận cùng.

Một lần lại một lần va chạm, vành tai trắng nõn của cô đã hồng đến nhỏ máu.

Tóc cô rũ xuống, như quán lấy thần kinh anh, khó có thể kháng cự.

Chiếc xe hơi màu đen chạy khỏi học viện Đức Trí đã hơn 10 phút. Chu Khi Sơn chợt phát hiện ra không thấy di động đâu. Cậu ta cẩn thận nghĩ lại liên nhớ ra.

Di động bị quên ở phòng nghỉ bắt đầu rung lên nhưng không ai thèm để ý. Chu Khi Sơn trả điện thoại lại cho lái xe, nói thêm “Quay về trường đi.”

Tới khi đứng trước cửa phòng nghỉ hội học sinh, cậu ta không khỏi sửng sốt. Tiếng thở dốc tuy không rõ ràng, nhưng tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu thế này, vừa nghe đã biết đang làm gì.

Cậu ta mở miệng, “Này này...”

Chu Khi Sơn tỉnh táo lại, nói với người ở bên trong, “Trong trường học thần thánh mà làm loại chuyện không trong sáng như này, thật quá đáng mà!”

Giọng nói truyền từ ngoài vào làm Từ Phẩm Vũ kinh ngạc, phản ứng sinh lí làm bụng cô co thắt, kẹp chặt dục vọng của anh.

Thẩm Hữu Bạch vẫn không ngừng va chạm, đột nhiên cô trở nên chặt chẽ làm anh ra vào khó khăn hơn, anh thẳng lưng đâm vào, kích thích gần như phá hủy lí trí của cô.

Trước khi tiếng rên rỉ thốt ra, bàn tay trên lưng cô đột nhiên chuyển đến che kín miệng cô. Làn da cô nóng bỏng, bàn tay anh lạnh lẽo đúng lúc có thể giảm nhiệt cho cô.

Chu Khi Sơn dán người lên cửa, không nhịn được chỉ trích, “Thẩm Hữu Bạch, chúng ta có phải anh em không, bịt miệng không cho người ta nghe tiếng là sao hả!”

Càng lúc càng không nghe rõ, cậu ta hận không thể đào một lỗ để nhét tai vào, “Cậu có bản lĩnh làm thì phải có bản lĩnh làm cô ấy kêu lên chứ!”

Tiếng bịt miệng cũng không có, yên tĩnh một lúc lâu. Cậu ta nghi ngờ định ghé tai vào lần nữa thì cửa đột nhiên mở ra, suýt nữa làm cậu ta ngã bổ xuống, may mà kịp vịn lấy khung cửa.

Cậu ta nhìn Thẩm Hữu Bạch, quần áo đã mặc nhưng không cài thắt lưng, anh khoanh tay trước ngực nhìn cậu ta. Chu Khi Sơn chột lúng túng, “Ấy thật là ngại quá, mình để quên điện thoại.”

Vừa dứt lại, cửa đóng sầm một, Chu Khi Sơn cảm thấy như vừa bị đập vào mặt. Không lâu say, cửa mở ra, Thẩm Hữu Bạch ném di động của cậu ta ra.

Chu Khi Sơn nhanh tay tiếp được, kết quả cửa lại sầm một đóng vào làm chiếc điện thoại đã nằm trong tay lại run lên rơi xuống đất.

Thẩm Hữu Bạch đóng cửa xong, thấy cô vốn dĩ dựa vào tường nhưng đã hết sức nên gần như trượt xuống đất, anh liền vòng tay qua nách nâng cô lên.

Từ Phầm Vũ như mất hết xương cốt, mềm nhũn không đứng nổi, đành dựa hết vào anh.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Đến nhà anh, anh sẽ rửa sạch cho em.”

Cô lắc đầu, chớp mũi cọ lên ngực anh, “Muộn quá rồi, để tự em...”

Bầu trời có một nửa xanh đen, một nửa rực hồng. Bóng cây lắc lư.

Từ Phầm Vũ ra đến ngoài dãy lớp học mới nhớ ra còn để túi ở phòng nghỉ. Thẩm Hữu Bạch buông cô ra, “Đứng đây chờ anh.”

Sau khi anh đi, Từ Phầm Vũ nhìn cửa thang, nhận ra có người tới gần, theo bản năng quay đầu lại. Cô ngược lên, chợt thấy gương mặt một người đàn ông.

Ông ta nở nụ cười, “Chào cháu, cháu có biết hội học sinh ở tầng mấy không?”

Người đàn ông này có vẻ đã hơn ba mươi, vẻ ngoài không tầm thường, khi còn trẻ nhất định làm rất nhiều cô gái mê đắm. Không hiểu sao Từ Phầm Vũ lại cảm thấy ông ta có gì đó rất quen thuộc.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tham lam (3)

Làn da Từ Phầm Vũ trắng nõn như thảm tuyết không thấy điểm cuối. Cô mở to mắt, trong con ngươi là màu hoàng hôn rực rỡ.

“Chú à, chú tìm hội học sinh làm gì thế?”

Ông ta im lặng một chút, hỏi ngược lại, “Cháu là người của hội học sinh à?”

Từ Phầm Vũ lắc đầu, “Không phải.” Nhưng lập tức cô vừa cười vừa nhẹ giọng trả lời, “Có điều bạn trai cháu thì đúng là người của hội học sinh.”

Thẩm Văn Tụng nhíu mày, “Bạn trai?”

Từ Phầm Vũ loáng thoáng nghe được tiếng bước chân truyền đến, quay đầu lại, “A, chắc là anh ấy đang xuống.”

Theo ánh mắt cô, Thẩm Văn Tụng nhìn thấy bóng người đang đi từ cầu thang xuống, ông “Ồ” một tiếng.

Cô thấy Thẩm Hữu Bạch xuất hiện, giương mắt đảo qua đảo lại giữa hai người họ. Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch dừng lại ở người đàn ông phía sau Từ Phầm Vũ. Vẻ mặt anh trở nên lạnh lùng, trên tay còn cầm túi của cô.

Anh đứng trước mặt Thẩm Văn Tụng, hỏi, “Sao lại đến đây?”

Từ Phầm Vũ sửng sốt một chút, đang định hỏi hai người biết nhau sao thì Thẩm Hữu Bạch đã giải đáp, “Ông ấy là ba anh.”

Từ Phầm Vũ ngạc nhiên, thốt lên, “Ba?”

Thẩm Văn Tụng thốt ra một tiếng trầm thấp như đáp lại cô, giọng còn mang ý cười.

Cô nhất thời ngẩn người nhìn Thẩm Văn Tụng, thật sự không nhận ra được người đàn ông này đã lớn tuổi như vậy.

Tuy gương mặt có nét tang thương nhưng đường nét thanh tú đúng là rất giống với Thẩm Hữu Bạch. Từ Phẩm Vũ vội vàng căng thẳng nói, “Cháu chào chú, vừa nãy là cháu nói đùa với chú thôi.”

Không hiểu câu của cô có ý gì, Thẩm Hữu Bạch nhú mày. Thẩm Văn Tụng chỉ cười, quay người chuẩn bị đi, nói, “Để ba đưa hai đứa...”

“Không cần đâu.” Thẩm Hữu Bạch nhanh chóng nói tiếp.

Anh nắm tay Từ Phẩm Vũ, đi ngang qua Thẩm Văn Tụng, nói, “Con đưa cô ấy về, ba về nhà chờ con đi.”

Khi Thẩm Hữu Bạch kéo nữ sinh còn đang sững sờ bỏ đi, nhìn theo bóng lưng dần xa mất của bọn họ, Thẩm Văn Tụng bất đắc dĩ cười khẽ. Không phải là ông đã đợi ở nhà cả nửa ngày mà không thấy ai nên mới đến trường sao.

Dưới bầu trời đêm lạnh lạnh là ánh đèn của thành thị tịch liêu.

Thẩm Hữu Bạch bước vào cửa, ánh mắt nhìn vào đôi giày da tinh tế đặt ở huyền quan. Trên giày không dính một hạt bụi.

Trong phòng, ánh đèn đã bật sáng.

Thẩm Văn Tụng vắt chéo chân ngồi trên ghế salon, tiếng lật báo sột soạt vang lên. Hơi thở của ông đã thêm vài phần trầm ổn nặng nề, ít đi cảm giác thoải mái bất kham của mấy năm trước.

Tiếng kim loại chạm vào thủy tinh vang lên, là Thẩm Hữu Bạch ném chìa khóa lên bàn nước.

Thẩm Văn Tụng gấp tờ báo lại, đặt sang bên cạnh, lạnh nhạt nói, “Bạn gái con rất đáng yêu.”

Không ngờ ông lại nói vậy, Thẩm Hữu Bạch ngẩn ra trong một giây, sau đó ngồi xuống hỏi ông, “Ba có chuyện gì không?” Thái độ bình tĩnh, càng tỏ rõ sự xa cách.

Con trai nói chuyện với mình bằng thái độ ấy, Thẩm Văn Tụng cũng không thấy khó chịu, hoặc là có thể nói bọn họ đã quen với bầu không khí như vậy.

Không biết là trở nên như thế từ khi nào, cho dù từng có cảm tình thì cũng đã hao mòn không còn.

Ông lấy một xấp giấy tờ ra đặt lên bàn, trên tập giấy còn một chiếc bút máy.

Tập giấy đẩy đến trước mặt Thẩm Hữu Bạch, “Ba đã làm giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần cho con, con kí tên đi.”

Thẩm Hữu Bạch nhìn ông, thoáng chần chừ vài giây, cuối cùng cầm bút lên. Nhìn ngòi bút trượt trên giấy, Thẩm Văn Tụng nghĩ tới điều gì đó, ông lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa cho anh.

“Khi nào con muốn tự quản lý tài sản của mình thì tìm người này là được.”

Một cái tên xa lạ, bên cạnh viết luật sư.

Thẩm Hữu Bạch nhìn lướt qua danh thiếp, sau đó cài nắp bút, đẩy tài liệu lại chỗ cũ, không nói một câu nào.

Cất cẩn thận giấy tờ, Thẩm Văn Tụng nhìn vẻ im lặng trước sau như một của anh, cũng không định ở thêm.

Khi ông đi tới huyện quan, bàn tay đầy dấu vết sương gió cầm lên tay nắm cửa, “À phải rồi...” Thẩm Văn Tụng quay người sang, cố gắng nói với giọng nhẹ nhàng, “Cuối tuần ba có việc, chúc con sớm một chút, sinh nhật vui vẻ.”

Cửa đóng lại, Thẩm Hữu Bạch đứng ở huyện quan, không biết suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc, anh mới tắt đèn đi, dường như bầu trời màu đen lại bao trùm ánh mắt. Trong không gian trống vắng, tách một tiếng, ánh lửa yếu ớt chiếu lấp lờ lên gương mặt anh.

Rất nhanh, chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ, cùng làn khói thuốc trong suốt.

Thẩm Văn Tụng cầm tài liệu đưa cho trợ lý chờ ở cạnh cửa xe. Trước khi bước lên xe, ông quay đầu lại nhìn tòa nhà kia, buông một tiếng thở dài, khom lưng tiến vào xe.

Vốn dĩ số cổ phần này là quà sinh nhật ông tặng Thẩm Hữu Bạch, dù không nói ra.

Sáng sớm thứ bảy, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ phòng tắm. Bàn tay anh hứng lấy dòng nước, từng dòng từng dòng trượt xuống khỏi ngón tay. Thẩm Hữu Bạch rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng tắm liền nghe tiếng chuông cửa leng keng liên tục.

Anh nhú mày lại, đi ra mở cửa.

Một đám người hô to với anh, “Surprise!”, vẻ mặt Thẩm Hữu Bạch có chút ghét bỏ. Đương nhiên cũng chẳng ai thêm để ý tâm trạng anh, từng người mang đồ uống đi vào, không chút khách khí xâm nhập nhà anh.

Thẩm Hữu Bạch nhìn thấy người đi vào cuối cùng, liền đưa tay đỡ lấy hộp bánh gato cô đang nâng.

Từ Phầm Vũ cười nói, “Hôm qua Chu Khi Sơn nói cùng tới nhà anh.”

Anh mím môi, vẻ mặt không lấy gì làm sung sướng.

Sau hai mươi phút.

Từ Phầm Vũ thấy phòng khách sạch sẽ đã trở nên hỗn loạn, rõ ràng là ban ngày mà lại biến thành khung cảnh quán ăn đêm. Lúc này cô mới hiểu Thẩm Hữu Bạch lắc đầu lúc ở cửa là có ý gì.

Trần Tử Huyền, cái người tối hôm qua còn nói mình và Thẩm Hữu Bạch không quen, tối tiệc sinh nhật sẽ không hay lắm hiện giờ đang cầm bình rượu nhảy nhót trên ghế salon. Tiếng nhạc làm cả sàn nhà cũng đang rung lên.

Cô đến cạnh Thẩm Hữu Bạch, lớn tiếng hỏi, “Liệu có bị hàng xóm sang trách móc không?”

Sau đó thất lưng liền bị cánh tay anh ôm lấy, cả người nhào vào lòng anh. Thẩm Hữu Bạch nghiêng đầu, kề sát lỗ tai cô, “Em nói gì thế, anh không nghe thấy.”

Nhìn vành tai mỏng manh và sống mũi cao thẳng của anh, Từ Phàm Vũ ngẩn người. Cô nhón chân lên, nói vào tai Thẩm Hữu Bạch, “Ga giường đã thay chưa, em muốn nằm lên.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tham lam (4)

Edit: Mộc

Anh hơi quay đầu lại, hơi thở phun lên mũi Từ Phẩm Vũ, “Không nằm được, ngồi đi.”

Khoảng cách với mặt anh quá gần, cô rụt cổ một cái, bàn tay sau lưng lại xiết chặt hơn. Từ Phẩm Vũ còn chưa hiểu ngồi là có ý gì thì đã bị anh nắm vai, xoay người đi về phòng.

Cô đột nhiên hiểu ra, ý anh là tư thế.

Hai tay Tần Nhiên cầm bình rượu, nhìn trái nhìn phải, “Ô, thọ tinh đâu rồi?”

Trần Tử Huyền đứng trên ghế sa lông, ở chỗ cao nên liếc mắt một cái là phát hiện ra mục tiêu, hét âm lên, “Này, các người đi đâu thế?”

Chu Khi Sơn vươn mình qua sô pha, chặn bọn họ lại, “Ban ngày tuyên dân sẽ hại đến sức khỏe, chúng ta chơi mấy trò tích cực hơn đi.”

Kết quả cái gọi là trò chơi tích cực hóa ra toàn vì uống rượu. Bọn họ mở mấy chai rượu tây, chất lỏng đỏ ra lấp lánh hòa với nước trái cây.

Từ Phẩm Vũ không rõ trữ lượng của mình như thế nào, nhưng vận may chơi trò chơi thì đúng là quá nát.

Cô cầm cái ly lên, rượu ngọt cay, trượt xuống thực quản sau đó mùi lại xông thẳng lên đỉnh đầu.

Không nhớ rõ đã chơi mấy vòng, cô không phân biệt được đâu là thắng đâu là thua, chất cồn trong người đã đốt ra lửa, thân thể nhẹ nhàng bỗng bồng bênh như

lông chim.

Bên tai vang lên tiếng nhạc hỗn loạn, còn có Tần Nhiên say như chết đã nằm xuống sô pha, xung quanh vang lên một trận cười ầm ĩ.

Từ Phầm Vũ thấy váng đầu vô cùng, đột nhiên bàn chân cô bay lên không, bị người nào đó ôm kiểu công chúa.

Cách đám tạp âm xa một chút, tai như ù đi. Có ly nước dán lên bờ môi.

Từ Phầm Vũ bản năng muốn chống cự, môi mấp máy, mơ hồ nói gì đó.

Cổ tay bị bàn tay ấm áp nắm lấy, âm thanh lạnh lẽo trầm thấp vang lên bên tai, “Ngoan, không phải rượu đâu, uống đi.”

Giọng nói này còn mê hoặc hơn cả rượu, Từ Phầm Vũ thuận theo uống một hớp.

Cảm giác cay đắng xâm lấn yết hầu, làm cô cau mày nghiêng đầu sang chỗ khác, “Thật là đắng.”

Từ Phầm Vũ nắm lấy tay anh, ngăn lại cốc nước bên môi, quay đầu đi.

Giờ khắc này, đầu óc cô hoàn toàn hỗn độn, ký ức quay ngược lại lúc anh ném hoa hồng vào thùng rác trong nháy mắt, dường như cô có thể cảm thấy được, bản thân mình đang rơi xuống vực sâu.

Hiện tại, cô nhìn khuôn mặt người trước mắt, sáng tối đan xen, cực kì giống Thẩm Hữu Bạch.

Thậm chí, còn đẹp hơn cả anh.

Cô nở nụ cười, “Anh hôn em đi, hôn một cái em sẽ uống một ngụm, thế có được không?”

Anh sững sốt một chút, trong ánh sáng yếu ớt, đôi mắt Từ Phầm Vũ bị nhuộm hồng, giống như ngọn đèn bão trên mặt sông.

Mà anh là người đi thuyền, trong màn đêm, ngọn đèn là phương hướng duy nhất.

Thẩm Hữu Bạch buông tay xuống, hành động rất nhẹ nhưng tiếng cốc nước rơi vào bồn rửa lại phát ra tiếng vang lớn.

Thuốc giải rượu màu nâu chảy vào lỗ thoát nước. Bàn tay anh trói lấy Từ Phầm Vũ, cúi đầu hôn cô.

Không chịu được đầu lười miêu tả đôi môi, cô hơi hé miệng, để cái lưỡi mềm mại tiến quân thần tốc. Lòng bàn chân cô trở nên nhẹ bằng, cô túm lấy tay Thẩm Hữu Bạch, không tự chủ được lùi dần về sau, mãi cho tới khi đến bên giường.

Chút ý thức cuối cùng của Từ Phầm Vũ là hơi thở dồn dập nóng bỏng.

Rời đi bờ môi cô, Thẩm Hữu Bạch đúng lúc ôm lấy cơ thể đang tuột xuống của cô.

Khi Từ Phầm Vũ từ từ tỉnh táo lại, mở mắt ra, không biết bây giờ là mấy giờ, nhưng ánh sáng không rõ ràng như trước khi cô ngủ, hình như đã đến buổi tối.

Khuỷu tay cong lên, chạm tới thân thể ở cạnh mình.

Vào lúc này cô mới cảm giác được ấm áp sau lưng.

Thẩm Hữu Bạch dựa vào tường, ngón tay cầm điều thuốc, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Khói thuốc muôn hình vạn trạng.

Đầu cô nhói đau, Từ Phầm Vũ lập tức nhắm mắt lại, ngả người về phía anh. Thẩm Hữu Bạch giơ tay lên, vút điều thuốc lên trên bàn, kéo cô vào lồng ngực.

Cô ngồi trước hông anh, Từ Phầm Vũ hít một hơi, ngón tay lạnh lạnh trượt qua gáy, vén tóc cô sang một bên.

Đôi môi mềm mại chạm lên da thịt ở cổ cô, bàn tay thon dài đi vào trong vạt áo lông, so với nhiệt độ ấm áp ở bên trong thì giống như một khối băng đang vuốt ve cô.

Một bầu ngực bị nắm chặt, vai Từ Phầm Vũ run lên, quay đầu lại, “Này!”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng về phía trước, khuôn mặt ghé sát tai cô, “Xuyt!”

Anh cup mắt, đôi môi khê cong lên.

Trong lúc Từ Phầm Vũ không chú ý, cúc quần cô đã bị cởi ra. Mãi tới khi tay anh luồn vào trong quần lót, tiếng nhạc chậm chậm ở phòng khách nhắc nhở Từ Phầm Vũ còn một đám người đang bên ngoài, cô liền giãy dụa uốn người, nhưng lại bị anh giữ chặt.

Bàn tay nắm bầu ngực siết chặt hơn, cô cảm thấy có chất lỏng ấm áp đang chảy ra. Đầu ngón tay anh dấn lên thứ chất lỏng trơn trượt ấy, xoa lên cánh hoa bên ngoài, dần dần tiến vào lối đi chật hẹp.

Dị vật lạnh lẽo chen vào thân thể làm cảm giác bủn rủn lan tới tận bàn chân, sắp nhấn chìm cô.

Từ Phầm Vũ thả lỏng, mặc anh đẩy ngón tay vào sâu bên trong, khuấy đảo thân thể cô. Thẩm Hữu Bạch căn nhẹ vành tai cô, “Sao không giãy dụa nữa?”.

“Hết cách rồi, ai bảo hôm nay là sinh nhật anh chứ!” Từ Phầm Vũ vừa thở hổn hển vừa nói.

Anh nhướn mi, nở nụ cười, cúi đầu xuống liếm láp cổ cô, sợi tóc quệt qua gò má làm cô ngứa ngáy.

Tào Vân Văn không ngờ rằng mình chỉ tới nhà bếp tìm nước uống cũng có thể thấy cảnh tượng như thế này.

Toàn bộ Đức Trí đều biết nữ sinh chạy tới tỏ tình với hội trưởng ở wc nam, hiện giờ nữ sinh đó đang ở trong góc bị hội trưởng xâm phạm.

Cánh tay anh ở trong quần áo cô, làm lộ ra phần da thịt bên hông. Có lẽ là tiếng nhạc quá to nên bọn họ không nghe thấy tiếng bước chân.

Tào Vân Văn sửng sốt đến quên mất việc mình đang lấy nước vào cốc. Nước đầy tràn ra ngoài làm cô giật mình kêu lên.

Từ Phầm Vũ sợ hết hồn, chọc cùi chỏ vào bụng dưới của người phía sau. May mà người nhìn thấy là nữ sinh.

Tào Vân Văn vội vàng đỡ lấy cốc nước, mắt không biết phải nhìn đi đâu, hoảng hốt nói, “Mọi người, mọi người chuẩn bị cắt bánh gato rồi!”.

Nói xong, cô ấy vội vàng chạy mất, ngay cả nước cũng quên uống.

Trần Mặc cẩn thận từng chút một bê bánh gato đi vào bếp, lúc này Từ Phầm Vũ vừa chỉnh xong quần áo. Đèn đã tắt hết, chỉ có ánh nến chói mắt trên bánh gato, không ai chú ý đến bọn họ khác thường, ngoại trừ Tào Vân Văn với hai gò má như thiêu bỏng.

Rõ ràng là Thẩm Hữu Bạch chẳng mấy hứng thú với sinh nhật. Trong mắt anh, đại khái chỉ có làm tình với Từ Phầm Vũ mới là chuyện thú vị.

Chờ anh thối tắt nến, ánh đèn bật sáng, mọi người bắn pháo giấy trong tay. Những mảnh giấy màu lập lòe tung bay.

Giữa tiếng hoan hô, Chu Khi Sơn cầm một hộp quà tặng, “Sinh nhật là phải có quà.”

Tần Nhiên mới tỉnh rượu, đôi mắt còn mờ lung, “Woa, cậu còn chuẩn bị quà cơ á!” Chu Khi Sơn cười không nói.

Thẩm Hữu Bạch cũng có chút tò mò nhận lấy hộp quà, sau đó mở ra.

Đáy hộp phủ kín lông chim, trên đó là dây thừng, còng tay, nhét miệng, vòng cổ, thuốc bôi trơn. Cuối cùng, Thẩm Hữu Bạch còn lấy ra một cái “vật kia” giả màu hồng.

Mọi người chưa kịp tỉnh táo lại thì Thẩm Hữu Bạch chợt nghiêng đầu, ngón cái quẹt vào công tắc. Vật kia bắt đầu rung lên.

Chu Khi Sơn vỗ tay cười to, “Mình có đáng khen không?”

Từ Phầm Vũ nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, bốc một nắm bóng lên, ném về phía cậu ta. Cuối cùng biến thành một trận hỗn chiến.

Thẩm Hữu Bạch nhếch miệng, nhìn bọn họ ném nhau bằng đồ ăn vặt, lắc đầu thờ dài.

Từ Phầm Vũ từ bỏ trận chiến, đi tới trước mặt anh. Anh tựa vào quầy bar, nhặt giấy dính trên bánh gato xuống.

Đầu ngón tay Thẩm Hữu Bạch dính bơ bị cô nắm lấy, đặt lên môi mình. Cô thè lưỡi ra, liếm hết phần bơ.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, giọng trầm xuống, “Từ Phầm Vũ, em lại đây.”

“Để làm gì?” Từ Phầm Vũ buông tay anh ra nhưng lại bị anh tóm lấy, kéo về phía mình. Anh ép cô vào quầy bar, “Sao em lại cho rằng có thể dụ dỗ anh mà không mất mát gì hả?”

Từ Phầm Vũ vừa cười vừa cố tránh thoát, “Em không nghĩ vậy đâu.” Chạy trốn không có kết quả, cô hất cằm, nghiêng đầu ghé sát tai anh, “Đêm nay em không về nhà.”

Trận chiến ngoài phòng khách đang rất kịch liệt, không biết Chu Khi Sơn đạp phải thứ gì mà trượt chân ở huyền quan. Cậu ta đang ôm đầu gối rên rỉ thì cửa ra vào chợt mở ra. Chu Khi Sơn ngửa đầu nhìn từ đôi giày cao gót lên trên.

Sau khi mở cửa, Giản Nguyệt sững sốt vài giây, còn tưởng mình đi nhầm nhà.

Đương nhiên Chu Khi Sơn nhận ra người phụ nữ này, bà ta có rất nhiều tên gọi. Ví dụ như cổ đông của Tề Đông Thực Nghiệp, người của Giản gia, nữ chủ nhân của Thẩm Thị.

Còn là...mẹ của Thẩm Hữu Bạch.

Chu Khi Sơn há miệng, “Cháu...chào cô.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 34-1: Nguy cơ

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ bị anh ôm chặt, đang cố cạy cánh tay anh. Có điều vì vừa cười vừa giãy dúi nên không còn chút sức nào, chỉ giống như đang đùa giỡn.

Chu Khi Sơn đột nhiên đi tới, tay làm động tác ngừng lại, “Hữu Bạch...”

Bọn họ liền ngừng đùa nhau, Từ Phầm Vũ ngạc nhiên quay đầu lại.

“Mẹ cậu đến rồi.” Chu Khi Sơn nói tiếp. Lời còn chưa dứt thì một phụ nữ đi tới. Bà ta khoác một chiếc áo màu màu rêu, đôi mắt dài quyến rũ, tai đeo khuyên tai bằng mã não.

Ánh đèn u ám, không gian chật hẹp, bà ta nhìn con trai mình đang thân mật với một cô gái thì chỉ tò mò không biết là kiểu người nào lại có thể hấp dẫn được Thẩm Hữu Bạch. Ngoài ra chẳng còn suy nghĩ gì.

Chu Khi Sơn bật đèn trong bếp lên. Ánh mắt bà rơi trên gương mặt Từ Phầm Vũ, không thể kìm nén được kinh ngạc.

Lúc này, vì câu nói của Chu Khi Sơn mà Từ Phầm Vũ còn đang ngẩn người. Tới khi cô nhận ra tình hình hiện tại thì vội tránh khỏi vòng tay Thẩm Hữu Bạch, rụt rè lên tiếng, “Cháu chào cô.”

Thấy Giản Nguyệt tròn to mắt nhìn mình, vẻ mặt không thể tin nổi thì cô hơi hoảng, ngoan ngoãn giới thiệu, “Cháu là Từ Phầm Vũ.”

Thẩm Hữu Bạch cũng không hiểu phản ứng của mẹ mình, anh hơi nhú mào. Ang nắm tay Từ Phầm Vũ, đang định lên tiếng thì Giản Nguyệt đã bình tĩnh lại, đôi môi tô son cong lên, cười tao nhã, “Chào cháu!”

Nụ cười có chút gượng gạo đã tiết lộ tâm trạng của bà ta. Giản Nguyệt nhìn đám thanh niên trở nên câu nệ do sự xuất hiện của mình, “Các cháu đừng đứng đây mãi thế, cứ đi chơi đi, không phải để ý cô đâu.”

Bà quay đầu lại, nhìn bàn tay Thấm Hữu Bạch đang nắm tay Từ Phấn Vũ, sau đó lập tức quay đi. Giản Nguyệt nói với anh, “Hữu Bạch, con qua đây một chút.”

Trước khi đi với Thấm Hữu Bạch, bà cười ôn hòa với Từ Phấn Vũ. Nhưng Từ Phấn Vũ lại cảm thấy nụ cười này rất kì lạ.

Giản Nguyệt đi vào phòng sách, tiện tay bật một chiếc đèn. Ánh đèn mờ nhạt khắc hình bóng bà lên cửa kính. Ngoài cửa sổ, đường phố vắng lặng, mây đen dày đặc che hết ánh trăng. Hơi thở của bà phả lên thủy tinh, tụ thành một đám sương trắng.

Giản Nguyệt nhắm mắt lại, đã qua đi rất nhiều năm, vậy mà dường như bà lại trở về thời điểm lần thứ hai nhìn thấy Trần Thu Nha.

Bao nhiêu năm nay Thấm Văn Tụng vẫn luôn tìm cô ta.

Tình cảm mãnh liệt đã không còn, chỉ còn sự không cam lòng, không chấp nhận từ bỏ, mà như thế thì không đủ để phát hiện ra Giản Nguyệt đã mua chuộc đám người điều tra của ông ta.

Khi cầm địa chỉ trên tay, tìm tới tiệm bán hoa, bà đã sửng sốt rất lâu. Không thể ngờ rằng, người mà Thấm Văn Tụng khổ sở tìm kiếm bấy lâu không phải xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Cùng trong một thành phố, lại như ở hai thế giới.

Chuông gió leng keng vang lên. Giản Nguyệt đặt túi tổ yến xuống, quay đầu nhìn người phụ nữ đi ra từ sau bức tường hoa. Người đó vẫn giống như cũ, một đóa hoa sơn chi giản dị.

Sau phút kinh ngạc ban đầu, có lẽ Trần Thu Nha đã lường trước sẽ có ngày bị tìm thấy nên chỉ hờ hững đi tới.

Giản Nguyệt đột nhiên chột dạ, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, cầm lấy khung ảnh đặt trên giá, lúng túng cười hỏi, “Đây là... con gái cô à?”

Trong những tấm ảnh thám tử gửi về, Giản Nguyệt đã thấy cô bé này nhiều lần. Trần Thu Nha nhìn bà ta, gật đầu. Về mặt Giản Nguyệt thay đổi trong chớp mắt, đặt bức ảnh xuống, cup mắt, “Thật xinh đẹp!”

Bà ta im lặng một lúc, sau đó nhìn thẳng Trần Thu Nha, “Tôi xin lỗi về những chuyện đã qua, tuy rằng tôi biết nói xin lỗi cũng chẳng bù đắp được gì.”

Trần Thu Nha xua tay cắt đứt, lắc đầu. Giản Nguyệt nhìn cô ta đi tới bàn, lấy giấy bút, nhanh chóng viết mấy chữ rồi đưa tới.

Nét chữ thanh tú mà kiên định.

‘Bắt đầu từ ngày quyết định ở đây, tôi đã buông bỏ rồi, không hận cô, càng không còn yêu anh ta.

Nếu như cô còn thấy hổ thẹn với tôi thì mong cô không nói cho anh ta biết sự tồn tại của tôi, đừng quấy rầy cuộc sống của tôi.

Sau này tôi thật sự không muốn liên quan gì đến các người.’

Cái gọi là vận mệnh, Giản Nguyệt chưa từng nghi ngờ.

Khi thấy ngón tay Thẩm Hữu Bạch dịu dàng cuốn lấy tóc của một cô gái, bà ta lại không thể không sợ hãi.

Tiếng đóng cửa vang lên, bà xoay người lại nói với con trai, “Con và Từ Phầm Vũ...” Dừng một chút, hỏi, “Chưa từng vượt quá giới hạn chứ?”

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, còn chưa đáp lại thì bà đã nói trước, “Mẹ hi vọng là chưa.”

Anh không hiểu ý của Giản Nguyệt, nhưng dù sao Giản Nguyệt cũng là mẹ anh, hiểu được từng biểu cảm của anh, dù là nhỏ nhất.

Bà thở dài một hơi, “Hai đứa không thể ở cạnh nhau được.”

Thẩm Hữu Bạch không có dấu hiệu tức giận muốn cãi lại. Anh luôn bình tĩnh vượt xa lứa tuổi của mình, có thể là hoàn cảnh trưởng thành đã khiến anh biết kiềm chế.

Anh chỉ hỏi đơn giản, “Lý do là gì?”

Giản Nguyệt nhìn đôi mắt vắng lặng của con trai, quá giống Thẩm Văn Tụng, giống đến nỗi đôi khi làm người ta sợ hãi.

Bà cố ý tránh đi mấu chốt, chỉ nói, “Con gái xinh đẹp còn rất nhiều, không thiếu những người gia thế tương xứng với Thẩm gia...”

Nghe câu này, Thẩm Hữu Bạch nhú mày, lập tức xoay người muốn đi ra ngoài.

Khi tay anh sắp chạm tới tay nắm cửa, Giản Nguyệt đành nói thẳng, “Nếu con bé là em gái con thì sao?”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 34-2: Nguy cơ 2

Edit: Mộc

Thẩm Hữu Bạch dừng tay, chậm rãi quay người lại, cảm thấy thật nực cười. Anh lạnh lùng “a” một tiếng, “Hoang đường!”

Giản Nguyệt cũng hi vọng đây là một lời nói dối hoang đường, “Mẹ Từ Phẩm Vũ là người phụ nữ mà năm đó Thẩm Văn Tụng yêu.” Bà nói tiếp, “Con biết vì sao mẹ muốn hãm hại cô ta không? Bởi vì khi đó cô ta mang thai rồi.”

Thẩm Hữu Bạch sửng sốt.

“Mà trong bụng mẹ cũng đã có con được 6 tháng. Mẹ biết chắc rằng Thẩm Văn Tụng sẽ làm bất cứ chuyện gì vì cô ta. Cho nên mẹ rất sợ, đã kể chuyện đó cho ông nội con.”

Nghĩ đến bố chồng, Giản Nguyệt cười trào phúng, “Chắc con cũng hiểu rõ, người như ông nội con...”

Không thể chấp nhận một hạt cát.

Thẩm Hữu Bạch dần trở nên âm đạm.

Bà nói thẳng, “Mẹ chỉ biết cô ta bị câm, sau đó bỏ đi. Không biết cô ta có giữ được đứa bé không, mẹ không dám đoán, cũng không dám nghĩ đến.”

Giản Nguyệt lắc đầu tự giễu, “Có lẽ là báo ứng, lúc sinh con, mẹ bị khó sinh.”

Câu nói đã hết một lúc lâu, vẫn không có tiếng đáp trả.

Bà nhìn Thẩm Hữu Bạch đứng trong góc, tóc trên trán che trước mắt, không rõ vẻ mặt anh. Giản Nguyệt quay đầu đi không nhìn nữa, “Bất kể Từ Phẩm Vũ có phải là con cháu Thẩm gia hay không, một khi Thẩm Văn Tụng biết...”

Hoàn toàn không tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì.

Bà mệt mỏi nhắm mắt lại, “Cho nên, xin con thông cảm cho mẹ, cũng vì chính bản thân con. Đừng tiếp tục dính dáng với con bé nữa, như thế mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Nói xong, Giản Nguyệt kéo áo khoác, giày cao gót đi tới cạnh anh lại dừng lại. Bà cười khẽ, “Hình như cứ sinh nhật con là lại nói cho con những chuyện thế này, mẹ thật sự không xứng làm mẹ.”

Giản Nguyệt ra khỏi phòng sách, anh vẫn đứng im, ngoại trừ hít thở thì không có hành động nào.

Từ Phẩm Vũ ngồi ở phòng khách, thấy Giản Nguyệt thì vội vàng đứng lên, nhưng không thấy Thẩm Hữu Bạch.

Giản Nguyệt chỉ mỉm cười với cô, sau đó nhanh chóng rời đi, có chút hoảng hốt.

Nụ cười của bà rất phức tạp, giống như ẩn chứa qua nhiều tâm tình, Từ Phẩm Vũ không thể hiểu rõ.

Chu Khi Sơn vỗ tay, “Đi thôi, tất cả về nhà tắm rửa rồi đi ngủ.” Cậu ta quay sang hỏi Từ Phẩm Vũ, “Cậu thì sao?”

“Mình...” Cô vừa mới mở miệng thì Chu Khi Sơn đã cười đầy thâm ý, “À, biết rồi.”

Từ Phẩm Vũ đứng ở cửa tạm biệt bọn họ, tiếng đồ bị vờ vang lên làm cô giật mình.

Từng tiếng từng tiếng nối tiếp nhau như thể muốn phá hủy cả ngôi nhà. Tiếng động hình như phát ra từ phòng sách.

Chu Khi Sơn cũng ngẩn người, “Cậu cẩn thận một chút.”

Từ Phầm Vũ đứng ở cửa phòng, bên trong đã im lặng một lúc. Cô mở cửa, ánh sáng từ ngoài quét vào bóng tối trong phòng.

Mảnh vỡ đầy đất khiến Từ Phầm Vũ cũng hít một hơi lạnh. Cô đi vào, mũi chân đá phải một cái trụ đèn còn sót lại.

Thẩm Hữu Bạch chán nản nằm trên sofa, trong tay cầm bật lửa, tắt bật liên tục. Từ Phầm Vũ đến gần mới thấy anh ngửa đầu, ánh mắt nhìn chăm chú lên trần nhà, con người thâm trầm không thấy đáy.

Ngoài cửa có tiếng gió rít, trời bắt đầu đổ mưa. Không hiểu sao cô lại thấy run cả người.

Từ Phầm Vũ do dự một chút, khẽ thăm dò, “Bọn họ đi rồi.”

Mí mắt anh khẽ nhúc nhích nhưng không có bất kỳ phản ứng nào. Giống như người trong tranh. Từ Phầm Vũ lo lắng hỏi, “Anh sao thế?”

Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nói “Muộn lắm rồi, em về đi!”

Cô sững sốt một lúc lâu, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đêm đen nặng nề, vô số lá cây bị gió thổi rơi xuống. Cô hạ giọng, “Cho em mượn một cái ô.”

Thẩm Hữu Bạch như tỉnh táo lại, day day thái dương, đứng lên, “Để anh đưa em về.”

Từ Phầm Vũ không nhìn anh, cảm xúc ấm ức tích lũy dần, đi tới trước cửa cô chợt dừng lại, xoay người nhìn anh. “Vì mẹ anh không đồng ý chúng ta ở cạnh nhau nên anh thấy khó xử phải không?”

Vẻ mặt anh sầm xuống chứng tỏ cô đoán đúng. Từ Phầm Vũ giả vờ không sao cả, “Được thôi, chỉ cần anh nói ‘đúng’.” Cô khẳng định, “Em chắc chắn sau này sẽ không dây dưa gì với anh nữa.”

Cô thầm nghĩ, là Thấm Hữu Bạch không thể buông tay cô.

Anh nhìn Từ Phầm Vũ, “Đúng.”

Cô ngạc nhiên há miệng, ngực giống như bị người ta ta đục thủng một cái hang, gió lạnh thổi vào, lạnh đến đau xót.

Cổ họng cô khô khốc, Từ Phầm Vũ mím môi, “Được rồi, không cần tiễn.”

Viễn mắt nóng lên, cô cuống quýt cúi đầu, giọng có chút run rẩy, “Sinh nhật vui vẻ, tạm biệt.”

Lời còn chưa dứt nhưng cô chỉ hận không thể lập tức chạy đi. Chưa có giây phút nào cô lại muốn thoát khỏi anh như lúc này.

Vừa mới xoay người, một bàn tay đã lướt qua mặt cô, đập phịch lên cửa, cô sợ hãi rụt đầu xuống, vài giọt nước mắt rơi xuống.

Ánh sáng bị chặn lại bên ngoài cửa, cô đối mặt với ván cửa đen kịt.

“Đúng là anh thấy rất khó xử, nhưng nếu em định chia tay anh như thế.”

Thấm Hữu Bạch cúi người, từng chữ nặng nề từ đầu cô đi tới bên tai. “Anh cũng chắc chắn, tuyệt đối sẽ hủy hoại em không còn gì.”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nguy cơ (2) (tt)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ có thể cảm giác được hơi thở của anh, gần vô cùng, thiêu đốt vánh tai.

Tâm trạng khó chịu một giây trước không vì lời nói của anh mà biến mất, cô không thể làm gì khác ngoài cúi đầu, đôi tay che mặt.

Trong khung cảnh hôn ám, bờ vai cô khẽ run lên, tiếng nước nở không thể kìm nén được. Thẩm Hữu Bạch không ngờ đến phản ứng của cô, sừng sốt trong giây lát. Từ Phầm Vũ vừa khóc vừa nói, “Sao anh không nói hết một lần...”

Giọng cô nghẹn ngào không rõ, “...Anh cố ý làm em sợ phải không.”

Thẩm Hữu Bạch mở miệng muốn nói nhưng rồi lại im lặng. Anh nghiêng đầu, vể mặt ủ dột, ngón tay day lông mày.

Từ Phầm Vũ dùng mu bàn tay lau mặt, càng nghĩ càng tức giận, “Rõ ràng là em đã nói sẽ không về nhà...” Cô dừng một chút, vừa giận vừa ảm ức, “Đã ám chỉ là trời mưa, vậy mà anh còn bảo em đi.”

Thẩm Hữu Bạch nở nụ cười, lập tức ôm chặt cô, không nhịn được hôn lên thái dương cô, “Nếu em ở lại, sợ là ngày mai sẽ không đi được.”

Người trong ngực im lặng, sau đó đột nhiên tránh khỏi tay anh. Cô xoay người lại, trừng mắt, “Có làm hay không!”

Nhìn đôi mắt ửng đỏ long lanh nước của cô, Thẩm Hữu Bạch ngẩn người. Anh cụp mắt xuống, nắm lấy hai bàn tay cô. Một nụ hôn rơi lên những ngón tay lạnh lẽo của cô, anh nói, “Làm, đừng khóc.”

Từ Phầm Vũ sững sờ, cảm thấy trái tim như được vỗ về.

Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại vuốt ve gò má cô, nói thêm, “Tiết kiệm chút nước mắt này đi, lúc nữa sẽ dùng đến.”

Cô đã biết là không nên nghe nốt vế còn lại mà.

Thẩm Hữu Bạch bật đèn tường hành lang.

Vụn đồ ăn, bóng bay vỡ, vỏ chai rượu, ruy băng...đầy trên đất.

Từ Phầm Vũ do dự hỏi, “Thực sự phải ở đây sao?”

Đôi mắt anh sâu thẳm, nhìn cô thay cho câu trả lời.

Cô đứng trước bức tranh lông chim màu đen, lúc Thẩm Hữu Bạch cởi quần cô, thật sự không có chút dáng vẻ ham muốn nào. Đường như anh đang nâng niu một tác phẩm nghệ thuật quý giá, thái độ thành kính cẩn trọng.

Từ Phầm Vũ xoay người, quay lưng lại với anh, đôi tay đặt lên tường. Thẩm Hữu Bạch đẩy áo lông của cô lên, cúi người hôn lên sống lưng cô. Bàn tay trượt dọc theo vòng eo đến nơi bí mật.

Ngón tay anh xâm nhập vào khe hở, trượt vào vùng thịt mềm mại, chờ tới khi cô thích ứng được, một ngón tay nữa xuất hiện, quấy thành cảm xúc ướt át.

Anh thẳng lưng, đem dục vọng đã sớm dâng trào để tại nơi cửa vào mỏng manh. Đẩy vào gian nan chật chội, tầng tầng mềm mại bao quanh, con đường chật hẹp làm anh tiến lùi đều khó. Thẩm Hữu Bạch dịu dàng an ủi cô, “Thả lỏng, anh không vào được.”

Từ Phầm Vũ nhú mào, khóc nức nở, “Ai biết thả lỏng thế nào...”

Anh suy nghĩ một chút, “Vậy em đứng vững.”

Ngón cái đẩy ra miệng huyết, chậm rãi tăng thêm cường độ xâm nhập. Cô không nhịn được cắn môi, tiếng rên rỉ tràn ra. Thẩm Hữu Bạch thẳng lưng, nội bích chật hẹp không thể hoạt động được bình thường, chỉ có thể cố sức tiến công.

Bên trong chặt đến nghẹt thở làm lồng ngực anh phập phồng thở dốc. Từ Phầm Vũ cũng không dễ chịu gì, cảm thấy như có một cây gậy sắt nóng bỏng không ngừng tiến vào thân thể cô.

Cô áp mặt lên tường, ngón tay cuộn lại, móng tay cào xuống một vết sơn nhỏ.

Sau nhiều lần tiến tới lui lại, con đường dần mở rộng ra, phối hợp để anh tận tình xâm chiếm. Huyết bích không thể khống chế nổi, gần như điên cuồng hút lấy anh, khoái cảm thối nát chiếm giữ tâm thần anh.

Tốc độ nhanh dần, va chạm liên tục. Cô lắc đầu, tóc dài lay động trong không khí, “A... A... Chậm một chút...”

Mùi rượu chưa tan hết hòa lẫn với hơi thở dồn dập, tiếng nước, tiếng da thịt va chạm.

Thành trì rực lửa, thiêu đốt ý thức.

Mỗi lần rút ra bên trong cô lại bị kích thích mãnh liệt, xoắn chặt lấy anh làm trán Thẩm Hữu Bạch toát mồ hôi.

Tay anh vuốt ve eo cô, vuốt đến bụng dưới, giọng trầm khàn, “Em ra đi, không cần nhịn.”

Bên ngoài bị đè ép, bên trong bị tấn công mãnh liệt, cô dường như bị trói chặt, buộc phải rên lên.

Thẩm Hữu Bạch cảm nhận được một luồng chất lỏng ấm áp trào ra, cuộn cuộn không ngừng như muốn đẩy anh ra ngoài.

Cao trào sau, cạn kiệt sức lực.

Nhưng cử động của anh lại chẳng hề suy giảm, trái lại nhờ có dịch trơn nóng mà càng mãnh liệt hơn. Cánh tay Từ Phầm Vũ run lên cầm cập, “Chờ một chút... A... Em...a...”

Hai chân bủn rủn, thân thể cô giống như bị buộc một khối trì ngàn cân, đang dần kéo cô trượt xuống.

Khi hông cô dựa sát vào bụng anh, gần như sắp ngồi hẳn lên đùi anh thì một cú đâm mạnh vào bên trong làm cô nhào tới trước, đôi tay lại đặt lên tường. Bàn tay anh đè lấy hông cô, ép cô đón anh xông vào, rút ra, lại tiến sâu hơn, nặng nề cuồng nhiệt dẫn tới khoái cảm mãnh liệt.

Từ Phẩm Vũ không kìm chế được kêu lên, “A...Anh dừng...”

Thống khổ và sung sướng đan xen dung hợp lại cùng nhau.

Bị lăn qua lăn lại quá lâu, nửa người trên của cô cũng bắt đầu xụi xuống.

Lúc này, hai bàn tay từ phía sau nắm chặt lấy bầu ngực cô, đỡ cô lên, áp cô vào vòng ôm của mình.

Đầu gối cô quỳ xuống đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhưng lòng bàn tay nóng bỏng vẫn bao vây bộ ngực mềm mại của cô. Tùy ý nhào nặn, dục vọng sừng to thúc vào cô, dường như ngọn lửa bất diệt.

Tiếng thở dốc của anh vang lên ngay bên tai cô. Nhịp tim cô tựa như làn sóng vỗ vào đá ngầm, càng dâng trào càng khát vọng.

Đột nhiên, bầu ngực mất đi an ủi, cô còn chưa kịp rầu rĩ, hai tay Thẩm Hữu Bạch đã mò lên bấp đùi cô. Mũi chân cô bị nhấc lên, hai chân bị tách ra lớn nhất, miệng huyết từ từ bị tấn công, còn một đoạn nóng rực ở bên ngoài.

Tư thế này có thể sẽ xuyên qua cô.

Từ Phẩm Vũ liều mạng lắc đầu, “Không... Không thể đi vào nữa...”

Sức mạnh đáng sợ như đâm xuyên cô trong chớp mắt. Cô há miệng lại không phát ra được âm thanh nào, không khí ma sát yết hầu, cổ họng ngứa ngáy khó chịu.

Thẩm Hữu Bạch đỡ cô lên, lùi ra khỏi hoa kính, dịch lỏng từ từ chảy xuống. Cảm giác căng đầy vừa giảm bớt, chưa kịp thở phào thì anh lại nắm lấy bắp đùi cô, đâm đến tận cùng.

“A!” Cô rên rỉ như muốn rách yếm hầu.

Theo động tác của Thẩm Hữu Bạch, phía dưới của cô bị mở rộng hết sức để chống đỡ, tiếp nhận vật to dài của anh, bị ép buộc tràn đầy.

Nơi giao hợp của hai người chảy xuống chất lỏng trong suốt.

Cho dù bị tình dục phủ kín đầu như sương mù, nhưng hình ảnh ấy cô cũng không dám nhìn. Từ Phẩm Vũ ngửa đầu, ánh mắt mơ hồ, tầng tầng lớp lớp vòng sáng hiện ra trước mắt cô.

Bức tranh kia. Chiếc lông chim màu đen dường như sắp bay tới trên người cô.

Thẩm Hữu Bạch thở dốc, từ bên tai đi tới môi cô. Làn da cô tựa như tơ lụa ngâm trong nước. Nước bọt chưa kịp nuốt tràn ra khóe miệng cô, anh dùng đầu lưỡi liếm láp sạch sẽ.

Sau khi vui sướng triền miên dần lắng xuống, cô nằm trong ngực anh, mệt đến nỗi một ngón tay cũng không cử động nổi. Từ Phẩm Vũ nhắm mắt lại, cổ họng khàn khàn, “...Thật đói.”

Thẩm Hữu Bạch ngấn người, sau đó mỉm cười.

Tuy Từ Phẩm Vũ đói bụng thật nhưng cũng chỉ nói vậy, không ngờ khi ra khỏi phòng tắm đã ngửi thấy mùi đồ ăn. Mùi thức ăn thơm phức làm chân cô quên cả bủn rủn, đi thẳng đến phòng bếp.

Anh quay lưng lại Từ Phẩm Vũ, đứng trước bếp nấu, mặc áo phong trắng, quần dài rộng rãi, bờ vai rộng nổi rõ lên lớp áo.

Cô thất thần vài giây, mở to mắt nhìn, sau đó liền đi tới gần. Hơi nóng bốc lên từ nước mì.

Anh chăm chú nhìn nồi mì, tóc còn ướt nước, dán sát vào da thịt trắng nõn. Ánh đèn ấm áp chiếu lên gò má anh. Không hiểu sao cô lại giật mình. Lúc anh múc một thìa canh lên nếm thử, Từ Phầm Vũ như bị ma quỷ ám ảnh, hỏi anh, “Ăn xong làm nữa không?”

Thẩm Hữu Bạch bị bất ngờ sắc một cái, “Khụ khụ...”

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nguy cơ (4)

Edit: Mộc

Gửi bạn Antoe và một số bạn khác tớ không nhớ tên, mặc dù tớ đã viết hẳn lên trang của bạn nhưng bạn không thèm trả lời lại nên tớ viết lại ở trên nhà tớ lần nữa, nếu bạn vẫn vào nhà tớ để tự ý copy truyện thì chắc bạn sẽ đọc được. Tớ không đồng ý việc bạn tự ý lấy truyện tớ edit đi đăng lên trang của bạn, lại còn không ghi nguồn. Vui lòng không làm thế nữa.

Nước trong nồi đang sôi lên, phát ra tiếng ùng ục.

Từ Phầm Vũ ngậy ra một lúc, khi tỉnh táo lại thì vội vàng xua tay, lắp bắp, “Không, không phải, ý của em là...”

Mu bàn tay anh che miệng, lấy mấy tờ giấy lau xong thì ném vào thùng rác dưới chân.

Không biết phải làm sao để bỏ qua chuyện này, Từ Phầm Vũ chỉ còn cách giả vờ kinh ngạc, gượng gạo chuyển sang chuyện khác, “Oa, anh lợi hại thật đấy, anh còn biết nấu mì nữa!”

Thẩm Hữu Bạch quay đầu nhìn cô, vì vừa tắm xong nên gò má cô còn ửng hồng vì hơi nước hâm nóng.

Hai người nhìn nhau mấy giây, sau đó cô vội né tránh anh, đi ra sau lưng để anh không thấy mình.

Thẩm Hữu Bạch nhếch môi, lắc đầu một cái, không ngờ cô lại ôm vòng lấy anh từ phía sau, mặt dán sát vào lưng anh, cọ cọ mấy cái.

Người anh run lên. Từ Phấm Vũ chôn mặt vào lưng anh, hít sâu, tất cả đều là mùi sữa tắm. Cô nói khẽ, “Vậy thì để lúc nữa.”

Cô nghe thấy tiếng tắt bếp, cánh tay bỗng nhiên bị anh tóm lấy. Tay Thấm Hữu Bạch đặt lên lưng cô, đẩy cô phía trước, áp vào lồng ngực anh.

Anh ngậm lấy môi cô, mút nhẹ, đầu lưỡi liếm mở hàm răng đang khép kín. Người anh nóng rực, nụ hôn lại dịu dàng.

Trong đầu Từ Phấm Vũ như có vô số sợi lông màu trắng, chầm chậm rơi xuống, chồng chất lên chiếc giường ấm áp. Là anh đã phạm quy.

Sau nụ hôn sâu, hai chân cô chợt bủn rủn, “Ăn xong lại... Hiện giờ em không còn chút sức nào.”

Thấm Hữu Bạch hôn trán cô, thấp giọng nói, “Vậy thì không làm.”

Hai giờ sáng.

Từ Phấm Vũ nhìn chăm chú vào con số đồng hồ trên tủ đầu giường, không biết có phải vì ăn nhiều quá không mà đã nằm xuống mười mấy phút nhưng vẫn không buồn ngủ chút nào.

Phòng ngủ tối thui, ngoại trừ ánh sáng màu lam phát ra từ đồng hồ, cô không thấy thứ gì khác. Tiếng mưa rơi trở nên đặc biệt rõ ràng, vang vọng khắp phòng.

Thấm Hữu Bạch nằm sau lưng cô, một tay vòng lấy hông cô, tiếng sầm ầm ầm thỉnh thoảng lại che lấp hơi thở anh.

Từ Phấm Vũ hỏi khẽ, “Anh ngủ rồi à?”

Sau tai cô vang lên giọng nói trầm trầm, “Sao?”

Cô trở mình, đối mặt với anh nhưng lại không nhìn rõ. Chỉ có hơi thở phun trên mặt cô là chứng minh được hai người đang rất gần nhau. Tiếng sấm đi đùng lại vang lên, cô nhích về phía nguồn nhiệt ấm áp kia. Một lúc sau, Từ Phấm Vũ

mím môi rồi chột mở miệng, “Vì sao mẹ anh không thích cho chúng ta ở bên nhau?” Cô tỏ vẻ hờn dỗi, “Phải có một nguyên nhân nào đó chứ, cô ấy không thích em sao?”

Một lúc sau anh mới trả lời, “Có lẽ vậy.”

Nghe thế, cô nói nhỏ, “Thì ra em là người không được người khác thích”

Đợi rất lâu vẫn không thấy anh trả lời, Từ Phầm Vũ ngửa đầu, mở to hai mắt, “Anh lại còn ngậm thừa nhận nữa.”

Cô nhất thời nổi lên lòng đũa cọt, đưa tay muốn véo eo anh. Nhưng đụng tới cơ bụng, cách một lớp áo không sao véo được, liền chui vào trong áo, sờ mó mãi cũng chẳng tìm được chỗ thịt mềm nào để véo.

Một giây sau, ngón tay lạnh lẽo của Thẩm Hữu Bạch kiềm chế vai cô, “Đừng nhúc nhích!” Giọng anh trầm khàn, ánh sáng bên ngoài chột vụt qua rèm cửa sổ. Trong lúc luồng sáng chớp qua, một đôi mắt lạnh lùng, con người sáng rực, nhìn cô chăm chú.

Từ Phầm Vũ chột run lên, “Em không ngủ được...”

Cô nắm lấy tay Thẩm Hữu Bạch, trượt xuống dọc theo vai cô, mơn trớn xương sườn, rốn, cuối cùng đến quần lót. Âm thanh của cô giống như một hàm răng, nhẹ nhàng cắn anh một cái, cô nói, “Anh thử xem”

Ngón tay anh trượt trước khe hở non mềm, chậm rãi xen vào cho tới khi không thể tiến sâu hơn, anh chuyển động bàn tay, khiến ngón tay sục sạo mọi chỗ. Từng nụ hôn in dấu lên chiếc cổ trần và bờ vai cô, cách lớp áo, anh ngậm lấy nhũ hoa. Từ Phầm Vũ hắt cằm lên, hít một hơi sâu, cảm giác ngứa ngáy kì lạ, cả người dường như đang âm thầm tan ra.

Ngón tay anh rút ra một chút, rồi lại đẩy mạnh vào, khuấy động qua lại. Nơi đó mềm mại như nước.

Chờ cảm giác truyền tới từng ngõ ngách trong thân thể, anh rút tay ra, xoay người, cánh tay chống hai bên vai cô. Cô nằm dưới thân anh, không nhìn rõ biểu

cảm trên gương mặt cô, nhưng chắc chắn là mờ mịt động tình.

Hạt giống dục vọng đen tối của Thẩm Hữu Bạch bị câu lên, dường như trong một đêm đã mọc lên từ đất, nháy mắt nở hoa rực rỡ.

Có thể là vì đã làm một lúc nên anh tiến vào dễ dàng hơn.

“A...” Cô nắm chặt ga trải giường, cảm giác bên trong bài xích dị vật chỉ kéo dài một chút, rất nhanh sau đó, cảm giác trướng đầy từ từ mang đến sung sướng.

Cảm nhận được miệng huyết bị tách ra đến hết cỡ, anh tiến vào rút ra nhẹ nhàng, sau đó lại đẩy vào toàn bộ, làm cô nghẹn ngào rên rỉ, không không kiềm chế được cong eo lên nghênh hợp. Xương sống mỗi nhừ, nhưng mỗi lần anh đẩy vào sẽ mài ép đến đau đỏ ửng ắt mở miệng huyết, khiến cô co giật một chút, sau đó lại vươn eo đến.

Anh cúi đầu cắn mạnh lên nhũ hoa. Đau đớn cùng nóng bỏng, ngứa ngáy khiến Từ Phẩm Vũ tê dại, không tỉnh táo kêu rên.

Cảm giác tội ác giống như con kiến, lần bò xung quanh trái tim Thẩm Hữu Bạch. Hơi thở anh nóng như lửa, đi tới tai cô, “Không nên rời khỏi anh!” Là uy hiếp, lại mơ hồ có ý cầu xin.

Từ Phẩm Vũ từ hỗn loạn tỉnh táo lại, chưa kịp nói gì đã rên rỉ thành tiếng. Thân thể cô như có một khối đã mềm bóng loáng, trượt theo mạch máu, lên lên xuống xuống. Xác thịt giao hòa, âm thanh khiến cho người ta trầm luân. Bên dưới chần như có ngọn lửa u ám, bí mật thiêu đốt.

Bên ngoài, mưa rơi như một dây chuyền trên chân bị đứt, từng viên từng viên rơi trên mặt đất.

Chưa tới một tuần sau, toàn bộ Đức Trí đều biết Thẩm Hữu Bạch lớp A, tức hội trưởng hội học sinh, đang qua lại với một nữ sinh ở lớp K. Thế là, Từ Phẩm Vũ thắng không ít tiền đặt cược với lớp bên.

Trần Tử Huyền nói với cô, “Đây chính là từ nô lệ xoay mình thành hoàng hậu.”

Tuy ví dụ như thế không thỏa đáng cho lắm, nhưng Từ Phầm Vũ vẫn nhớ lời hẹn lúc trước, mời cô ấy đi ăn. Nhưng khi hai người chuẩn bị trốn tiết tự học, lén lút chạy ra ngoài thì Lâm Hoành chợt xuất hiện ở cửa sau lớp học. Anh nhìn hai nữ sinh đang cong người, tư thế rõ ràng định trốn tránh, tức giận hỏi, “Đi đâu hả?”

Hai người đồng thời mở miệng, “Đi vệ sinh!” “Đi lấy bài tập!”

Sau đó, Từ Phầm Vũ bình tĩnh giải thích, “Bạn ấy đi vệ sinh, em đi lấy bài tập.”

Lâm Hoành nở nụ cười, chỉ vào Trần Tử Huyền, nói “Em đi vệ sinh đi.” Sau đó nhìn Từ Phầm Vũ, “Em không cần lấy bài tập nữa, có người nhà chờ em ở cổng trường đấy.”

Từ Phầm Vũ sững sốt, “Ai vậy ạ?”

Lâm Hoành lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng chỉ tới thông báo mà thôi.

Từ Phầm Vũ ra ngoài cổng trường, nhìn thấy một chiếc xe 4 chỗ màu đen, cửa sổ xe đang sau từ từ hạ xuống. Khi Từ Phầm Vũ còn đang kinh ngạc, người phụ nữ xinh đẹp tao nhã kia đã cười với cô.

Giản Nguyệt dẫn cô tới tiệm cà phê không xa Đức Trí lắm, khoảng thời gian này người tới đây rất ít.

Ngoài mấy bàn là các đôi yêu nhau thì Từ Phầm Vũ im lặng ngồi nghiêm chỉnh, còn đang do dự xem có nên lén lút nhắn tin cho Thẩm Hữu Bạch hay không thì Giản Nguyệt đã mở lời, “Chỉ là tùy tiện tìm cháu thôi, mong cháu không nói với Hữu Bạch.”

Từ Phầm Vũ nhìn bà ta, gật đầu. Giản Nguyệt cười, “Cháu đừng sốt ruột, cô không có ác ý gì cả.”

Dừng một chút, bà ta nói tiếp, “Thật ra, từ rất lâu trước đây cô đã biết mẹ cháu.”

Từ Phầm Vũ kinh ngạc, Giản Nguyệt cup mắt, dường như đang hồi tưởng lại, “Mẹ cháu hát rất hay, nhưng đáng tiếc...”

Có thể nhận ra, bà ta thật sự thấy tiếc nuối.

P/S: Hoàn cảnh của mẹ Từ Phầm Vũ đáng thương kinh khủng, còn Giản Nguyệt và ông nội THB làm mấy việc bất nhân như thế với mẹ TPV mà ko bị quả báo, thấy đời bất công vãi. Kể ra thì hôn nhân như nấm mồ của GN cũng coi như quả báo cho bà ta, còn ông nội THB thì nhìn con trai mình vật vờ khổ sở cả đời, có điều tở thấy ko đáng, cực kì ko đáng cho mẹ TPV. Những gì đám người giàu kia phải chịu là do họ gieo gió gặt bão, nhưng như thế chẳng thấm vào đâu so với mẹ TPV, người hoàn toàn chẳng có lỗi lầm gì mà bị đẩy vào đường cùng.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nguy cơ (4) (TT)

Edit: Mộc

Đèn xanh sáng lên, không có đám người nối liền không dứt, cũng chẳng có chiếc xe nào đi qua. Mặt đường yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng đập phá, gõ tường xây nhà. Có tiếng nhạc êm dịu, cách đây không xa, một đôi tình nhân trẻ tuổi đang ôm nhau, chia sẻ những tin tức trên điện thoại.

Hiện tại còn đang là giờ học, nhưng lại có một cô gái mặc đồng phục nữ sinh ngồi trong tiệm cà phê. Trước mặt cô, tách cà phê nóng không hề được động tới.

Giản Nguyệt nhìn cô, “Có chuyện này, cô muốn hỏi cháu trước.”

Nhìn vẻ mặt không hiểu của cô, Giản Nguyệt lại không nói ngay. Từ Phầm Vũ nhớ tới giáo viên dạy diễn thuyết từng nói, khi dừng lại càng lâu, thì có nghĩa là câu tiếp theo càng quan trọng.

Một lúc lâu sau, Giản Nguyệt mới hỏi, “Vì sao cháu lại mang họ Từ?”

Từ Phầm Vũ sửng sốt một chút, cười gượng gạo, “Cô hỏi chuyện này thật kì lạ, sao lại vì sao? Cha cháu họ Từ, đương nhiên cháu cũng họ Từ.” Khi trả lời, ánh mắt cô phập phù không yên như đang chống cự điều gì.

Giản Nguyệt lại hỏi, “VẬY...” Giọng bà ta trở nên cẩn trọng, “Cha cháu bây giờ có sống cùng mẹ con cháu không?”

Từ Phầm Vũ nhìn chăm chú vào bàn tay mình, mím chặt môi, trầm mặc một lúc rồi lắc đầu. Giản Nguyệt nhận ra dường như cô không hề muốn nhắc tới việc này.

Đôi tay bà ta không thô ráp như những phụ nữ trung niên khác mà nhẵn nhụi bóng loáng. Móng tay đều tô đỏ chót, bà ta cầm cái thìa lên, khuấy nhẹ lớp cà phê nâu đen. Giản Nguyệt thả chiếc thìa ra, nói, “Cô thật sự có việc cần thương lượng với cháu.”

Nghe được câu này, Từ Phầm Vũ lại nhìn bà ta.

“Cháu còn ít tuổi, những gì cô sắp nói, chắc cháu sẽ cảm thấy cuộc đời không công bằng.” Giản Nguyệt cười khẽ, “Nếu như Hữu Bạch là đứa trẻ sinh ra trong một gia đình bình thường, có thể tìm được bạn gái xinh đẹp trong sáng như cháu, cô sẽ rất vui mừng.” Nụ cười biến mất trên gương mặt Giản Nguyệt, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc, “Nhưng nó sinh ra ở Thấm gia, tương lai sẽ qua lại rồi kết hôn với cô gái như thế nào không phải là chuyện nó có thể tự quyết định. Điểm này nó biết rõ, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn hiểu rõ.”

Thấm Văn Tụng sao có thể cam lòng khuất phục Thấm gia, nhưng cuối cùng cũng đành chấp nhận lựa chọn kết hôn với Giản Nguyệt, trở thành vật hy sinh của mối thông gia thương mại.

Dù vậy, bi kịch vẫn cứ phát sinh. May mắn là cho tới lúc này, Thấm Hữu Bạch vẫn luôn nghe lời, đồng thời cũng xa cách cha mẹ.

Anh trưởng thành nhanh đến đáng sợ, không có thời kì phản nghịch, dường như chỉ trong một đêm đã trở nên bình tĩnh lại quái gở.

Giản Nguyệt thường mơ tới tay dắt một đứa bé đến tầng cao, tận mắt nhìn nó nhảy xuống. Thăng bé nằm trên mặt đất, máu thịt be bét, màu đỏ của máu thật đẹp, lan tràn ra như tấm lụa tơ yêu diễm.

Sau khi tỉnh dậy, bà ta luôn run rẩy không ngừng.

Giản Nguyệt nhú chặt mày, “Cho nên bây giờ nếu nó quyết định chọn cháu, có nghĩa là nó từ bỏ hôn sự giữa Thấm gia với gia tộc khác. Nó đi cùng cháu thì sẽ không có bất cứ thứ gì.”

Từ Phầm Vũ ngẩn ra, nhìn thẳng vào bà ta. Giọng Giản Nguyệt trở nên khẩn thiết, “Chỉ cần cháu rời xa Hữu Bạch, cô sẽ cho cháu đi học đại học tốt nhất,

thậm chí có thể ra nước ngoài, dù gặp vấn đề gì cô cũng sẽ giải quyết cho cháu.”

Bà biết Thấm Hữu Bạch nghe lời, mặc kệ bọn họ chi phối đều là vì hờ hững. Hoàn toàn không để trong lòng thì sẽ không phản kháng. Người như vậy, đáng sợ nhất không phải là để nó gặp được thứ mà nó thèm khát, mà là để nó nắm được thứ đó trong tay.

Nếu Từ Phấm Vũ là một cành hồng, sợ rằng cho dù đâm rách cổ tay, trở thành tàn tật thì nó vẫn sẽ giữ chặt không buông.

Chỉ có hoa hồng lựa chọn héo tàn, mọi thứ mới có thể kết thúc.

Khi bà ta nói những lời này, Từ Phấm Vũ đều im lặng. Giản Nguyệt thở dài, “Cháu là đứa trẻ hiểu chuyện, cô hi vọng cháu sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

Đến giờ tan học, bầu trời nặng nề như sắp sụp xuống. Dấu hiệu của mùa đông, ngày ngắn đêm dài.

Trần Từ Huyền liếc mắt một cái, từ lúc về lớp tới giờ, Từ Phấm Vũ vẫn gục xuống bàn, chôn mặt lên tay ngủ. Cô ấy suy nghĩ một chút, quyết định không gọi cô dậy.

Từ Phấm Vũ vẫn tỉnh táo, còn cảm thấy hơi lạnh nhưng lại lười dậy đóng cửa sổ. Bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện ấm mẽ, sau khi bọn họ đi hết, chỉ còn lại không gian trống vắng.

Điện thoại di động trong ngăn bàn vang lên rất lâu, cô không buồn để ý đến. Người đã đi hết, phòng học yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng gió gõ nhẹ lên khung cửa.

Thấm Hữu Bạch đi tới cửa lớp K, nhìn vào trong, thấy Từ Phấm Vũ gục trên bàn.

Anh nhú mày lại. Phòng học trống rỗng im lặng làm Từ Phấm Vũ thiếp đi một lúc. Tiếng cửa ma sát làm cô tỉnh dậy, ngẩng đầu lên nhìn. Là Thấm Hữu Bạch đang kéo cửa sổ, chốt chặt lại. Anh mặc áo khoác dạ màu xanh đen. Từ Phấm Vũ liếc một cái rồi lại chôn mặt xuống, nhỏ giọng, “Lúc chiều mẹ anh có

tới tìm em.” Cô không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Thẩm Hữu Bạch, chỉ nghe thấy tiếng bước chân tới gần mình.

Từ Phầm Vũ nhếch miệng, “Cô ấy khuyên em nên chia tay với anh, là vì tốt cho anh. Nhưng em luôn thấy có gì đó không đúng mà không nghĩ ra được.” Cô nghiêng đầu theo dõi Thẩm Hữu Bạch, hỏi, “Có phải em nghĩ quá nhiều rồi không?”

Đôi mắt cô càng trong sạch thì ánh mắt anh càng u ám. Thẩm Hữu Bạch hỏi, “Mẹ em có từng nhắc tới một người tên là Thẩm Văn Tụng không?” Từ Phầm Vũ nhíu mày suy nghĩ, sau đó chợt nhớ ra một chuyện, rồi lại càng thấy khó hiểu hơn, “Nhưng đó không phải là cha anh...”

Cha của anh.

“Có thể chúng ta có liên hệ máu mủ với nhau.” Thái độ của Thẩm Hữu Bạch bình thản như thể đang nói chuyện thời tiết khiến cho đại não Từ Phầm Vũ phải tuần hoàn tự động mấy lần mới hiểu rõ mọi chuyện. Cô thẳng lưng, trợn to mắt, “Anh và em...là anh em?”

Khi cô dường như vẫn không thể tin nổi thì Thẩm Hữu Bạch lại vô cùng hồ hững. Hình như đối với anh mà nói, chuyện này còn chẳng quan trọng bằng tối nay nhiệt độ hạ xuống. Giọng cô run rẩy, “Vì sao anh lại tỏ ra không quan tâm gì?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch trở nên âm u, Từ Phầm Vũ thấy anh di chuyển thì cúi đầu kêu lên, “Đừng tới đây?”

Tiếng kêu the thé của cô vang lên hòa với tiếng máy bay âm ỉ xẹt qua bầu trời. Từ Phầm Vũ ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt ảm đạm, “...Thật buồn nôn.”

Một giây sau, Thẩm Hữu Bạch đột nhiên đạp đổ ghế cô đang ngồi. Bỗng nhiên bị mất điểm tựa làm Từ Phầm Vũ đổ xuống, lại bị Thẩm Hữu Bạch túm lấy cổ áo, xách cô cách mặt đất gần nửa mét.

Ầm một tiếng, cái ghế va xuống đất. Cô kinh hoàng ôm chặt lấy tay anh như đang bám lấy nhánh cỏ cứu mạng. Thẩm Hữu Bạch cúi người, khớp xương tay

nắm cổ áo cô trở nên trắng bệch, “Không phải thấy kinh tởm sao, kinh tởm thì buông ra!”

Từ Phầm Vũ bị dọa đến sững sốt, tỉnh táo lại mới khóc nức nở xin tha thứ, “Xin lỗi, em sai rồi, em không dám đùa với anh nữa.”

Anh kéo cô lên, Từ Phầm Vũ theo đà lao vào lòng anh, ôm chặt lấy hông anh.

Từ lúc đầu Thẩm Hữu Bạch đã cảm thấy cô không thể phản ứng như vậy. Chỉ là cô nói thật chói tai. Từ Phầm Vũ dán sát vào ngực anh, hơi thở có mùi thuốc lá nhàn nhạt, thẹn quá thành giận nói, “Nếu em bị ngã hồng đầu thì anh có đền được không!”

Thẩm Hữu Bạch lại nói, “Nếu em biến thành người thực vật anh sẽ thấy thoải mái hơn.”

Từ Phầm Vũ nhất thời giận dữ, đẩy anh ra, còn chưa kịp mở miệng đã bị anh ôm chặt vào lòng. Cô giẫy dụa vài lần rồi đành từ bỏ. Chóp mũi lướt qua áo anh, cuối cùng tựa cằm lên ngực anh, ngẩng đầu nhìn Thẩm Hữu Bạch, “Mẹ em chưa từng sinh con, em được mẹ nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi.”

Thẩm Hữu Bạch khẽ run, không sợ hãi, cũng không mừng rỡ. Dù có liên hệ máu mủ anh cũng chẳng để ý, vậy nên càng không để ý chuyện Từ Phầm Vũ có chấp nhận hay không.

Kẻ bệnh trạng cực đoan như anh, hoặc là cô cứu vớt anh, hoặc là bị anh dẫn văt.

Khó khăn lắm mới thấy anh hoảng hốt một lần, Từ Phầm Vũ đưa tay lên sờ tai anh, lăm bầm, “Nhưng mà cứ coi như chúng ta là anh em, kể cả cùng nhau lớn lên, sớm muộn gì...” Ánh mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, “...cũng sẽ loạn luân.”

Từ Phầm Vũ đang cười, dường như người được mùi vị thân thể cô, anh trở nên nôn nóng. Thẩm Hữu Bạch nắm lấy cằm cô, cảnh cáo, “Em bớt gây chuyện đi.” Sau đó hôn xuống. Nụ hôn nóng bỏng ướt át làm cô phải nhón chân lên

ngheh đón anh. Nước bọt hòa lẫn nhau như mê được, cô uống đến chóng mặt, anh ôm cô ngồi lên mặt bàn.

Vấn đề là, sao tay anh lại chạm tới quần cô chứ.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Vọng tưởng (2)

Edit: Mộc

Năm ấy, Từ Phẩm Vũ tám tuổi, giống như tất cả trẻ con ở cái tuổi này, vô cùng thích thú được tới công viên. Khi mẹ cô mặc cho cô chiếc váy mới tinh, chải đầu buộc tóc, trông cô xinh xắn như mặt trời nhỏ. Từ Phẩm Vũ chỉ muốn thật mau ra ngoài đi công viên với cha, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt đau khổ của mẹ.

Trời vào đông, sắc trời xám xịt như khối thép, cây cối chỉ toàn cành khô. Khắp công viên là tiếng cười nói, chú hề mũi hồng với gương mặt đầy màu sắc.

Bàn tay đang kéo Từ Phẩm Vũ đột nhiên buông ra, cô nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn. Cha đưa bóng bay cho cô, ngồi xổm xuống xoa đầu cô, nói, “Vũ Mao ngoan, đứng ở đây đợi cha, đừng đi đâu nhé.”

Khi ông xoay người đi, không hiểu sao Từ Phẩm Vũ lại kéo lấy góc áo ông. Nhưng sau đó liền buông ra. Vải áo trượt ra khỏi đầu ngón tay, khoảnh khắc ấy dài như cả mùa đông. Cô nặng nề gật đầu, “Vâng, cha nhanh một chút nhé!”

Không biết đã bao lâu, Từ Phẩm Vũ cọ cọ giày lên đất, bỗng nhiên nhìn thấy một đứa bé trai ngồi trên ghế dài cách đây không xa. Có vẻ cùng tuổi với cô, ăn mặc chỉnh tề, làn da trắng mềm như một cái bánh. Từ Phẩm Vũ chạy tới ngồi xuống cạnh cậu, nhưng chỉ ngồi nhìn. Bé trai cảm nhận được ánh mắt của cô, lông mày liền nhíu lại, cũng không thèm để ý đến cô.

Từ Phẩm Vũ nghiêng đầu nhìn cậu, “Bạn cũng đang đợi cha mẹ à?”

Không trả lời.

Từ Phẩm Vũ vẫn không từ bỏ, lại hỏi tiếp, “Bạn tên là gì?”

Cậu bé vẫn im lặng, tuy nhiên Từ Phẩm Vũ không thất vọng, trái lại còn không ngần ngại cười với cậu ta, “Chúng ta cùng thi xem cha ai tới trước được không?”

Từ Phẩm Vũ vui vẻ lắc lư hai chân, dưới đôi tất trắng là đôi giày màu đỏ. Cậu bé chỉ nhìn mặt đất, không mở miệng nói câu nào. Mãi tới khi một người đàn ông trung niên bình tĩnh tới trước mặt hỏi cậu, “Cậu chủ, bây giờ đi được chưa?”

Cậu bé gật đầu, đứng dậy. Từ Phẩm Vũ sửng sốt, à lên một tiếng. Cậu bé quay đầu lại, ánh mắt hai người gặp nhau. Cô nở nụ cười, đưa sợi dây buộc bóng bay cho cậu, “Bạn thắng rồi, cho bạn bóng bay này.”

Cậu nhìn Từ Phẩm Vũ chăm chú vài giây, mãi sau mới giơ tay lên cầm.

Sau khi cậu đi, cô ngáp một cái, xoa xoa bụng, hơi đói rồi. Cô bắt đầu nghĩ xem sẽ ăn cơm cà ri hay cơm bọc trứng chiên, nên chọn bánh pudding vị gì. Cuối cùng, cô trở nên sợ hãi, gào khóc.

Công viên đã đóng cửa, vòng quay ngựa gỗ tắt hết đèn, chú hề cũng trở về nhà. Chỉ có đu quay khổng lồ vẫn cô tịch chuyển động.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ dẫn cô bé đến trại trẻ mồ côi, các anh tìm thêm thông tin đi.” Cảnh sát đặt điện thoại xuống. Anh ta nhìn Từ Phẩm Vũ đang ngồi nức nở trong góc, tay nắm góc váy, hai mắt đỏ rực. Người cảnh sát thở dài, trường hợp này chắc chắn là cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ con cái.

Chú cảnh sát bảo Từ Phẩm Vũ hãy ngoan ngoãn chờ ở trại trẻ mồ côi, mấy ngày nữa cha mẹ sẽ đến đón cô về nhà. Từ Phẩm Vũ rất ngoan, không khóc không gây chuyện, nhưng thời gian cứ trôi đi mà vẫn không có ai đến tìm cô bé. Đứa trẻ khác nói với cô, “Thấy không, cha mẹ mày không cần mày nữa.” Đó là lần đầu tiên cô lấy miếng xếp hình bằng gỗ đập vào đầu đứa trẻ khác, sau đó ngồi bệt xuống đất gào khóc.

Từ Phẩm Vũ không thể hiểu được, vì sao cha mẹ đẻ muốn vứt bỏ cô. Cô tự cho rằng tất cả là tại mình, tại mình không chịu ngoan ngoãn chờ tại chỗ, còn đưa bóng bay cho đứa trẻ khác. Vì thế mà cha cô tức giận, không tới đón cô.

Nhưng bây giờ cô không thể chờ ở chỗ cũ được nữa, cha sẽ không thể tìm được cô. Từ Phầm Vũ tìm mọi cách trốn khỏi trại trẻ mồ côi nhưng lần nào cũng bị chú tập tễnh gác cửa lôi về, cô sẽ bị nhốt trong phòng mấy ngày để phạt cho nhớ đời. Có điều Từ Phầm Vũ là đứa trẻ cứng mềm đều không ăn thua, dù bị phạt không cho ăn cơm nếu trốn đi nhưng cô vẫn không chịu từ bỏ.

Những đứa trẻ ở trại đều nói cô thật may mắn, rất nhiều đứa đã mười hai mười ba tuổi mà cũng không tìm được ai nhận nuôi, đành chấp nhận lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Nhưng cô mới tới ba tháng thì đã có người muốn nhận.

Từ Phầm Vũ vẫn nhớ rõ, hôm ấy trời lạnh đến nỗi răng va vào nhau lập cập, cô khoác một chiếc áo bông, lại lần nữa bị chú què chân vác trên vai. Cô vừa khóc vừa liều mạng nện lên lưng chú ấy. Đột nhiên một người đàn ông xuất hiện, bảo chú què thả cô xuống. Rồi lại có một người phụ nữ rất đẹp, trông thật dịu dàng. Người phụ nữ tháo găng tay, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Từ Phầm Vũ. Sau đó, bà ấy lấy giấy bút từ túi áo ra, viết xuống một dòng chữ, đưa cho cô xem.

Lúc ấy Từ Phầm Vũ còn chưa biết đọc thành thạo, đương nhiên không hiểu gì, cầm tờ giấy trên tay mà đầu óc thì mờ mịt.

Có lẽ Trần Thu Nha cũng đoán ra được, mỉm cười cầm lại tờ giấy, nắm lấy cổ tay bé nhỏ của cô, đeo găng của bà ấy cho cô. Từ Phầm Vũ nhìn đôi găng to đùng đeo vào tay mình, sững sốt một chút. Càng thấy ấm áp thì lại càng muốn khóc hơn.

Cô bị nhốt vào phòng kín không lâu lắm, chú què chân liền đến kéo cô tới phòng của viện trưởng. Lúc đi tới cửa, giọng nói của viện trưởng rất to vọng đến. Từ Phầm Vũ nghe thấy ông ta nói, “Cha con bé bài bạc nên nợ người ta rất nhiều tiền, hiện tại hai vợ chồng đã trốn biệt tăm rồi, có lẽ thấy mang đứa trẻ con theo không tiện...”

Chú què chân gõ cửa, đẩy Từ Phầm Vũ vào. Cô có chút sững sờ, cố gắng hiểu những gì họ đang nói. Lúc đầu là muốn nhận nuôi cô. Cô nhìn người phụ nữ kia cười với mình, mím chặt môi. Từ Phầm Vũ không kiềm chế được nữa, cời đôi găng tay ra ném lên đất, kêu ầm lên, “Tôi không cần một người cam làm mẹ!” Dứt lời, cô xoay người bỏ chạy.

Viện trưởng bình tĩnh lại, vội vàng nói, “Thật xin lỗi, đứa bé này rất khó bảo. Nếu không thì hai người đổi một đứa bé khác đi. Trong trại trẻ còn rất nhiều bé khác ngoan hơn.”

Lý Đồng quay lại hỏi ý Trần Thu Nha, “Anh cũng cảm thấy nên đổi một bé khác.” Trần Thu Nha cup mắt xuống, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, khoa tay muốn nói rằng ‘em thật sự thích đứa trẻ này, năm ấy bác sĩ nói với em đứa con mà em đã mất cũng là con gái, có lẽ con em cũng đáng yêu như cô bé này.’

Nhờ sự kiên trì của Trần Thu Nha, Từ Phấn Vũ và bà dần trở nên thân thiết, thời điểm thích hợp thì làm thủ tục nhận nuôi. Bà tới trại trẻ mồ côi nhiều lần, đưa Từ Phấn Vũ đi thủy cung, mua quần áo, mua đồ chơi, hận không thể đem mọi thứ tốt nhất đến cho cô. Nhưng Từ Phấn Vũ vẫn luôn buồn bã không lên tiếng, trong lòng hết sức mâu thuẫn. Lý Đồng là anh họ bên nội của Trần Thu Nha, cũng là người giúp bà thoát khỏi quá khứ đau khổ kia, có thể sống yên bình ở thành phố này. Lý Đồng rất không thích Từ Phấn Vũ, dù sao cũng chẳng ai thích đứa trẻ không hiểu chuyện như vậy. Cho nên khi Trần Thu Nha lột một con tôm cho vào bát Từ Phấn Vũ, bị Từ Phấn Vũ gắp ra ngoài, nói “Cháu không ăn cái này!”

Lý Đồng đập đũa xuống, bực bội nói, “Ăn đi!”

Trần Thu Nha vừa định khuyên nhủ thì Từ Phấn Vũ meo mào như sắp khóc, gắp con tôm lên, cho vào miệng. Bà thật sự thương yêu đứa bé này, cho dù vẻ mặt cứng rắn nhưng trong lòng lại mềm mại như lông vũ.

Bọn họ không biết Từ Phấn Vũ bị dị ứng hải sản, buổi tối ăn cơm xong, cô liền lập tức ngất xỉu trong xe. Khi đưa đến bệnh viện đã sốt cao, nhiệt độ tăng cả buổi tối.

Cả người cô đều ngứa ngáy, vừa ngủ vừa muốn gãi thì bị Trần Thu Nha đè tay lại. Lý Đồng hối hận nhìn đứa bé một lúc rồi đi ra ngoài hút thuốc. Ông nghĩ thầm, đứa bé này đúng là cứng đầu, biết bản thân bị dị ứng nhưng lại không chịu giải thích. Có chút khó chịu, nói không nên lời.

Khi Từ Phấm Vũ tỉnh dậy đã là chiều ngày hôm sau. Cô nghiêng đầu, nhìn người phụ nữ ngủ gật bên mép giường mình, vẫn đang nắm chặt tay mình. Đột nhiên cô thấy cay cay sống mũi.

Trần Thu Nha luôn ngủ rất nông, nghe thấy tiếng động trên giường liền lập tức tỉnh dậy. Bà sờ lên trán Từ Phấm Vũ, vẻ mặt như đang hỏi cô có còn khó chịu hay không. Từ Phấm Vũ khịt khịt mũi, giọng khàn khàn, “Cháu không muốn đổi tên.”

Trần Thu Nha sửng sốt một lúc, sau đó hiểu rõ ý của cô, đôi mắt từ từ ướm át. Bà mỉm cười, gật đầu.

Nước mắt lặng lẽ rơi lên gối, Từ Phấm Vũ nghẹn ngào khóc, “Còn nữa, cô không được bỏ rơi cháu!”

Trần Thu Nha lau nước mắt, lấy giấy bút, viết một loạt chữ, nhét vào tay Từ Phấm Vũ. Mãi sau này, khi Từ Phấm Vũ đã đi học mới đọc được hết những gì Trần Thu Nha viết: “Mẹ hứa với con, chúng ta sẽ mãi mãi sống bên nhau.”

Mùa xuân đến.

Lý Đồng phải ra nước ngoài công tác, ông sắp xếp Trần Thu Nha và Từ Phấm Vũ chuyển tới một thành phố khác. Trần Thu Nha có chút lo lắng nhưng Lý Đồng lại nói, “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, đã nhiều năm trôi qua rồi. Thay vì trốn đến một nơi xa lắc lơ nào đó thì cứ sống gần hẵn đi, hẵn nhất định sẽ không ngờ được.”

Đầu óc Từ Phấm Vũ mơ hồ, chỉ biết là sắp phải dọn nhà rồi. Lúc mới chuyển tới thành phố phồn hoa này, cô cảm thấy chỗ ở của mình nhỏ đến đáng sợ. Trần Thu Nha chỉ dẫn cô đến trường hai lần, cũng may là đoạn đường không xa nên Từ Phấm Vũ có thể nhớ được.

Mỗi khi tan trường, rất nhiều phụ huynh đứng ngoài cửa đón con, còn Từ Phấm Vũ luôn một mình đeo cặp sách về nhà.

Hôm ấy, cô cảm thấy có người đi sau mình, thế là cô cố bước nhanh hơn, người phía sau cũng tăng tốc theo. Từ Phấm Vũ hốt hoảng, quay đầu nhìn lại. Là

một cậu bé. Cậu ta chạy tới trước mặt cô, “Này, cậu mới chuyển đến phải không?”

Từ Phầm Vũ nhìn cậu ta, không lên tiếng.

“Mình là Ngụy Dịch Tuần, mình sống ở đằng kia.” Cậu vừa nói vừa chỉ tay. Thấy cô không trả lời, Ngụy Dịch Tuần liền nói tiếp, “Cậu không nói tên cho mình à, thế là không lịch sự.”

Cô nhếch môi, “Từ Phầm Vũ.”

Nói xong, Ngụy Dịch Tuần đưa tay ra trước mặt cô. Từ Phầm Vũ sững sốt, “Làm gì thế?” Ngụy Dịch Tuần cười, “Đập tay nhau chứ gì nữa!”

Từ Phầm Vũ lườm cậu ta một cái, cất bước đi về phía trước. Ngụy Dịch Tuần chạy theo bên cạnh, “Này, sau này chúng ta cùng về nhà được không, đi một mình thì hơi sợ đấy.”

Cô nói thầm trong lòng, quý nhất gan.

Năm ấy Từ Phầm Vũ mười tuổi, lần đầu tiên cô đánh nhau với bạn học. Trần Thu Nha bị mời đến phòng làm việc của hiệu trưởng, nhìn thấy cô đứng dựa vào tường, tóc tai bù xù, cánh tay bị thương đã được bôi thuốc, khuôn mặt quay về một phía, rất bướng bỉnh.

Cô đánh nhau với hai nam sinh khác, điều này làm Trần Thu Nha kinh ngạc. Từ Phầm Vũ không chịu nói nguyên nhân. Mẹ của nam sinh kia cũng đến, luôn mồm mắng mỏ cô. Trần Thu Nha rất không thoải mái nhưng lại không biết phản bác thế nào. Giáo viên và hiệu trưởng đều muốn hòa giải, bảo Từ Phầm Vũ xin lỗi, nhưng cô lại rất bướng bỉnh, không thềm nhìn bọn họ.

Ngụy Dịch Tuần núp ở bên ngoài phòng hiệu trưởng, quyết định lấy hết dũng khí mở miệng nói, “Thầy ơi, em nghe được, là hai bạn kia không đúng trước...”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, cậu ta liền căng thẳng rụt người lại, nhưng vẫn cố nói vọng vào, “Hai bạn ấy cười nhạo cô là người câm nên Vũ Mao

mới đánh nhau với bọn họ.”

Ai nấy đều sững sốt. Hai nam sinh kia bị mẹ mình hỏi liên tục thì chỉ bật khóc. Từ Phẩm Vũ liền lườm bọn họ một cái. Trần Thu Nha thấy vẻ mặt của cô thì mỉm cười, sau đó lấy giấy bút viết một đoạn, ‘coi tôi không sai nên con bé không cần xin lỗi. Là tôi đã không dạy con cách thức chính xác để giải quyết sự việc. Do vậy tôi xin lỗi hai vị, tôi sẽ dạy con sau này cần thông dong đối mặt với sự chửi bới.’”

Một trong hai người mẹ bực tức, “Này, cô có ý gì?” Giáo viên vội vã can ngăn nên người kia đành thôi. Trần Thu Nha không để ý đến bọn họ, viết tiếp lên giấy, đưa cho Từ Phẩm Vũ, ‘Về nhà mẹ nấu chè đậu đỏ cho con nhé?’”

Từ Phẩm Vũ cầm tờ giấy, gật đầu.

Cho dù luôn phải về nhà một mình, cô chưa từng oán giận Trần Thu Nha. Có lẽ bởi vì cô cảm thấy chỉ cần mỗi ngày mẹ nấu cho mình thật nhiều đồ ăn ngon thì đã rất hạnh phúc rồi. Trần Thu Nha dắt Từ Phẩm Vũ ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Ngoài cửa, Ngụy Dịch Tuần cười tươi rói, đưa tay về phía cô. Lần này Từ Phẩm Vũ nhanh chóng đập tay với cậu ta.

Từ khi Từ Phẩm Vũ chuyển tới Đức Trí, cô và Ngụy Dịch Tuần vẫn luôn cùng nhau về nhà.

Âm thanh từ trạm tàu điện ngầm, hai người vừa đi xuống bậc thang vừa cảm thấy gió lạnh phất qua. Ngụy Dịch Tuần nghĩ tới chuyện gì đó liền nói, “Khi còn bé cậu tương đối cao lãnh, sao lớn lên lại lệt lệt thế?”

Từ Phẩm Vũ liếc cậu ta một cái, nói, “Mình cao lãnh lúc nào, là do mình không thèm để ý đến cậu.”

Ngụy Dịch Tuần tỏ vẻ ghét bỏ nhìn cô, “À, phải ứng phó mình nhiều năm như vậy thật là khổ cực cho cậu.”

Giờ tan tầm, tàu điện ngầm chen chúc người với người. Khi cô và Nguyễn Dịch Tuần đang trôi dạt nhau, bóng người chiếu lên cửa kính lướt qua Từ Phấn Vũ. Cô giật mình nhìn sang. Giữa đám đông, anh chỉ im lặng đứng đó cũng làm Từ Phấn Vũ không thể rời mắt. Không có vẻ non nớt của thiếu niên, anh có một mùi vị rất đặc biệt, giống như tuyết rơi giữa mùa hè.

Nguyễn Dịch Tuần lấy điện thoại ra, đột nhiên nhìn màn hình rồi thốt lên câu chữ thề, Từ Phấn Vũ ngạc nhiên hỏi, “Sao thế?”

“Mình quay lại trường một tí, cậu về trước đi.” Nguyễn Dịch Tuần vừa nói vừa bước đi.

Cô phất tay lại, “Bye bye, ngày mai gặp!”

Đoàn tàu dần vào trạm, đám đông như thủy triều tuôn đến. Ban đầu Từ Phấn Vũ cố ý tiến tới gần người kia, nhưng sau đó là do cô bị người ta chen chúc đẩy tới thật. Bị mất thăng bằng, cô vịn vào người bên cạnh. Từ Phấn Vũ ngẩng đầu lên, vội vàng buông tay ra, “A, thật xin lỗi.” Thẩm Hữu Bạch chỉ nhìn cô một cái, không trả lời.

Chưa bao giờ cô thấy biết ơn đoàn tàu đông đúc này, đây đúng là lần đầu tiên. Trước mắt cô là cửa sổ màu đen, bọn họ rất gần nhau, gần đến nỗi bà vai cô sắp chạm tới cánh tay anh.

Thời khắc này, cô không thể nào suy đoán được vì sao Thẩm Hữu Bạch lại lên chuyến tàu này. Từ Phấn Vũ cúi đầu, nhìn chăm chăm giày của cô và anh. Nếu như ước nguyện trở thành sự thật, cô hi vọng đoàn tàu có thể đi với tốc độ mười giây một centimet.

Thẩm Hữu Bạch cụp mắt xuống. Bởi vì trời nóng nên cô buộc hết tóc lên, lộ ra cái gáy trắng nõn, tai, xương quai xanh. Đồng phục mùa hè của học sinh mỏng đến mức có thể nhìn xuyên qua.

Khi còn nhỏ, Từ Phấn Vũ hi vọng có được một gia đình hạnh phúc. Sau đó cô có thật.

Hiện tại cô vọng tưởng có được Thẩm Hữu Bạch.

Nhưng mà có được như thế nào đây?

Vọng tưởng sinh ra ở nơi bé nhỏ trong lòng, sinh trưởng mạnh mẽ giữa bóng tối. Cuối cùng khô héo giữa những lúc thờ dốc vui sướng.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ác hóa (1)

Edit: Mộc

Trên bảng đen là hình vẽ bản đồ thế giới. Ánh mặt trời đang dần tắt, không thể nhìn rõ được những nét chữ nguệch ngoạc trên tường. Ngoại trừ miệng còn lưu lại nhiệt độ từ nụ hôn kia, Từ Phẩm Vũ dường như đã mất hết ký ức của một giây trước, trước mắt cô là một dãy bàn học.

Nhìn ra bên ngoài là hành lang u tối vắng vẻ. Giày rơi xuống đất, cô cúi đầu xuống. Tất đã bị cởi bỏ, cô ngồi trên bàn học, váy gạt lên tận eo.

Khuôn mặt anh biến mất giữa hai chân cô, ngón tay đẩy bắp đùi ra. Hơi thở ấm áp phun ở miệng huyết, sau đó là môi chạm đến âm thần, cô khẽ run rẩy. Cảm nhận được sức hút ở nơi đó, một tầng mỏng manh nước sương xuất hiện, từ từ bị che kín.

Là đầu lưỡi, nó đảo qua mọi góc, rồi tiến sâu vào.

Cô đột nhiên hít một hơi mạnh, nửa người trên trở nên tê dại, dựa ra sau, cắn vào mu bàn tay của mình.

Giống như một con cá nhỏ đang mắc cạn, cô ngửa ngáy, mũi chân muốn tìm cách gãi ngứa nhưng lại chỉ có thể vẽ những vòng tròn trong không khí.

Anh giữ chặt bắp đùi Từ Phẩm Vũ, gương mặt dán sát lại như hôn sâu. Đầu lưỡi anh khám phá nội bích mãnh cảm của cô, liếm láp từ tổn bên trong.

Không giống như khoái cảm mãnh liệt mọi khi, mà ý thức của cô dường như bị lãng trí từng chút từng chút một.

Nhìn thấy phần bị mô mềm bao trùm đã sưng đỏ trời lên, anh liếm lên nó, từ nơi đầu lưỡi chạm vào cũng có thể cảm giác được cô đang run rẩy.

Eo Từ Phầm Vũ lập tức co rút lại, lâm vào tình thế không biết nên làm gì. Sau đó, anh nhẹ nhàng mút hôn hồng hạch, lại dùng răng cắn nhẹ một cái.

Trong một khoảnh khắc, dòng điện chảy khắp toàn thân cô, theo bản năng, cô giãy dụa nhưng bị Thẩm Hữu Bạch giữ chặt thân dưới.

Chất dịch sền sệt chảy ra từ miệng huyết, cô nằm trên bàn, không ngừng thờ dốc.

Trên đầu là cửa sổ phòng học đã khép kín, bên ngoài cửa sổ là hoàng hôn, những màu sắc phức tạp thu hút vông mạc.

Đáng tiếc, khi còn chưa nghĩ ra nên dùng từ gì để hình dung màu sắc của bầu trời lúc này, cô đã bị Thẩm Hữu Bạch ôm lấy, xoay người, áp lên bàn học. Cô dùng khuỷu tay chống mặt bàn, mũi chân khó khăn đặt lên đất, vội vàng nghiêng đầu qua chỗ khác, “Chờ một chút, anh định làm gì...”

Đáp lại cô là tiếng thào thắt lưng, trong phòng học vắng lặng càng trở nên rõ ràng. Một tay anh giữ lấy lưng cô, thêm chút lực nữa cô liền dán ngực xuống mặt bàn. Cô sợ hãi, “Đừng, anh đừng cởi quần...”

Thẩm Hữu Bạch hỏi một cách hết sức chính đáng, “Không thì làm thế nào?”

Từ Phầm Vũ nhất thời nghẹn lời, hỏi vậy cũng có vẻ hợp lý. Chờ tới khi vật kia tiến vào miệng huyết nửa tắc, cánh cửa mềm mại không chịu được sự xâm lấn của anh. Cảm giác bị căng ra khiến Từ Phầm Vũ tỉnh táo, rõ ràng là anh đang cố bẫy cô.

Không phải là làm thế nào, mà là sao có thể làm ở đây được.

Thẩm Hữu Bạch chậm rãi đẩy dục vọng dưới hàng lần lượt tiến vào, hoa huyết hé miệng hút một cái, khó khăn nuốt lấy nó từng chút.

Khuỷu tay chống người của Từ Phầm Vũ khẽ run rẩy, cô mím chặt đôi môi.

Cuối tuần trước, trong nhà Thẩm Hữu Bạch, từ bồn tắm đến sofa, lại tới nhà bếp, bàn ăn. Không thể đếm được là mấy vòng, cô đã sức cùng lực kiệt, thân kinh tê liệt đến mức thân thể không còn cảm giác. Mấy ngày trôi qua, Thẩm Hữu Bạch không đòi hỏi cô, nhiều nhất chỉ chà đạp ngực cô mà thôi. Vậy nên có vẻ như hôm nay nụ hoa đã khôi phục lại như ban đầu, miễn cảm đến mức hoảng hốt.

Đồ vật nóng bỏng kia chậm rãi tiến vào thân thể, hai tay vô lực hạ xuống, ngực cô bị ép sát lên mặt bàn, “Ừm.”

Dường như một thanh kiếm nhọn đâm thẳng đến cuối lối vào. Anh từ tốn di chuyển, chậm chạp tiến vào rút ra. Bên trong hành lang, từng tầng thịt mềm thư giãn mở ra, chất lỏng sền sệt bọc lấy vật kia, anh cảm thấy như đâm vào bọt biển ấm nóng.

Cô thở dốc ngán ngùi, làn sương trắng hà ra từ miệng, tan biến trong không khí lạnh lẽo.

Một lần đâm sâu làm cô hất cằm lên, nhìn thấy những chạc cây lộn xộn ngoài cửa sổ, có thể thấy phía xa là bóng cây nặng nề, đèn đường nghiêng nghiêng. Từ Phàm Vũ cố nén tiếng rên rỉ, nắm chặt ống tay anh, “Nếu có người phát hiện... Em sẽ bị đuổi học...”

“Cứ đuổi đi, anh sẽ nuôi em.” Giọng anh không chút để ý.

Cô hơi sững sốt, suýt nữa thì kêu thành tiếng, may mà kịp kìm lại. Thẩm Hữu Bạch giữ hông cô, tiến thật sâu tới nơi mềm mại nhất, cảm nhận được cô không thể tự chủ được hút lấy anh. Mỗi khi anh rút ra thì thịt non bên trong cũng bị kéo ra cùng, cô còn chưa kịp cảm thấy đau đớn thì đã bị đẩy mạnh về chỗ cũ.

Tuy áo cô ngăn cản xương ngực trực tiếp ma sát lên mặt bàn nhưng bắp đùi bị đụng vào cạnh bàn vẫn thấy đau. Giọng Từ Phàm Vũ run rẩy, “Như vậy... Rất khó chịu...” Vừa dứt lời, cô cảm giác được đồ vật trong thân thể đang lùi lại, một luồng nhiệt ấm áp cũng chuyển động theo.

Anh rời ra ngoài, lạnh lẽo lập tức tập kích miệng huyệt. Thẩm Hữu Bạch ôm cô trở người lại, làm cho cô thẳng lưng, ngồi trên mặt bàn. Theo bản năng, cô đưa

tay ôm lấy cổ anh, anh nhấc hai chân cô lên, vòng quanh hông mình. Đồng thời, dục vọng cũng đối diện với miệng huyết, trong nháy mắt, lập tức đâm vào. Cô ngửa cổ hết mức về phía sau, tóc dài vung lên trong không khí.

Dị vật chôn vùi trong thân thể làm bụng dưới cô hơi nhô lên, dường như châm lên một ngọn đuốc. Từ thế này thì váy có thể che được hai người đang dính sát vào nhau, nơi giao hợp dính đầy dịch sền sệt.

Cô giữ lấy bàn tay đang sờ lên hông mình, thân thể lắc lư lay động. Sờ mi bị lôi ra khỏi chân váy, bàn tay lạnh lẽo tiến vào làm cô nổi da gà. Đầu ngón tay Thẩm Hữu Bạch sờ dọc cột sống cô, từng đốt từng đốt, so với phía dưới đang cử động đầy nóng bỏng thì bên trên lại rất chậm rãi.

Anh khẽ nói, “Xương nổi rõ như vậy...” Anh cắn lên môi cô, hỏi, “Những thứ em ăn đi đâu hết rồi.”

Cô có thể nhắm mắt để tránh thoát gương mặt anh, nhưng lại không thể giả điếc. Âm thanh của anh không trầm thấp đơn giản, cũng không non nớt như thiếu niên, mà là ở giữa cả hai, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Mỗi khi Thẩm Hữu Bạch nói một chữ, bụng dưới của cô đều khẽ co rút. Chóp mũi Thẩm Hữu Bạch cọ lên vành tai cô, “Sao không nói gì?”

Từ Phàm Vũ co bụng, lắc đầu liên tục như muốn trốn thoát hơi thở của anh, cố nhịn rên rỉ nói, “Vào lúc thế này... ai còn trả lời được chứ...”

Anh cười khẽ, làm cô lóa mắt. Vì sao bây giờ không phải là đêm tối, như vậy sẽ không nhìn rõ gương mặt anh, không bị mê hoặc.

Thẩm Hữu Bạch cúi đầu, cắn nhẹ gáy cô. Mạch máu nóng bỏng, da thịt nhẵn nhụi.

Vừa vỗ về dịu dàng, vừa xâm chiếm thô bạo.

Anh chỉ cười thất lửng, chưa hề cười hắc hắc, cho nên bên dưới cô chạm hắc vào quần anh, bắp đùi cũng bị cọ đến nóng lên.

Cô bị anh nâng mông để nghênh hợp, hoàn toàn không thể nắm giữ được tần suất và chiều sâu, yết hầu như bị quẹt một que diêm, sắp bốc cháy... “A...”

Dịch nhầy do ma sát ào ạt chảy, âm thanh hỗn tạp của xác thịt, của kim loại, biến thành âm thanh thối nát khiến người ta mơ màng muốn say.

Giữa lúc đầu óc còn hơi chút tỉnh táo, cô mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân. Từ Phầm Vũ cả kinh, muốn nhắc nhở anh, lại không kiềm chế được rên rỉ, “A... A.a.. Có người...”

Tiếp theo, cả người cô bị ôm lên, bên dưới vẫn còn dính chặt với nhau. Ánh mắt quay một vòng. Từ Phầm Vũ nhìn chăm chú lên trần nhà. Cửa sổ không kéo rèm, bóng tối u ám lạnh lẽo dần in dấu lên bàn ghế đang che đậy hai người. Thẩm Hữu Bạch thả cô nằm lên nệm, dưới háng cử động nhẹ, chậm chạp ma sát, bên trong trơn nhuyễn không ngừng rỉ ra chất lỏng.

Thấy cô dường như khó có thể kiềm chế được cao trào, anh liền giơ tay, che được đôi môi khiến người ta chỉ muốn nuốt xuống kia. Sau những lần tấn công liên tiếp của anh, thỉnh thoảng lại tiến vào hoàn toàn, Từ Phầm Vũ bắt đầu cao trào. May mà anh che miệng nên tiếng rên rỉ mới không lộ ra.

Cô cảm thấy bên trong đã sắp khô kiệt, nhưng tiếng nước vang lên bên tai, cũng cảm giác dính dớp bên dưới, lại nói cho cô biết bản thân mình đang vô cùng nghênh đón bữa tiệc thân thể này. Mỗi lần bị tấn công vào nơi mẫn cảm, cô không nhịn được co giật, nội bích cũng sẽ co lại. Những nếp nhăn bên trong giữ chặt lấy anh, mang đến cho anh khoái cảm nghệt thờ.

Sau đó, vật kia càng rung động mãnh liệt hơn. Thẩm Hữu Bạch che được đôi môi cô, nhưng ánh mắt lấp lánh của cô thì không. Tóc dài tản ra xung quanh, bên trên vẫn là đồng phục nhưng bên dưới lớp váy thì lộn xộn không chịu nổi.

Trong đêm mùa đông, tiếng nước nở gầy rồi màng nhĩ anh. Tất cả cảm kích đều kích thích mọi cảm quan, tràn ngập từng lỗ chân lông trên thân thể, khiến anh càng cử động nhanh hơn.

Sâu trong âm huyết đột nhiên tuôn ra chất lỏng ẩm áp, dường như gặm nhấm thân kinh của anh, thú tính bị trói buộc muốn thoát khỏi gông xiềng.

Nó muốn cắt xé làn da, máu thịt, đôi mắt, cả hoa huyết của cô.

Anh nắm lấy bắp đùi Từ Phẩm Vũ, mỗi lần đâm vào đều phải đến nơi sâu nhất, tiếng nước ngày càng mạnh hơn, chất lỏng trắng mịn rỉ ra từ kẽ hở giữa hai người.

“A...” Cô mơ hồ rên rỉ, thân thể co giật mấy lần, lại mềm xuống.

Thẩm Hữu Bạch chuyển động kịch liệt, cô cứ run rẩy như vậy rồi lại đầu hàng. Vui sướng đến tận cùng tất nhiên sẽ kèm theo đau khổ, nhưng lại không thể nào tách ra, khiến Từ Phẩm Vũ nghẹn ngào bật khóc, nước mắt từng giọt từng giọt cọ rửa lòng bàn tay anh.

P/S: Chương này H nặng quá trời. Tớ bản khoản mãi không biết có nên đặt pass để hạn chế lượt đọc không. Mà nghĩ lại thì hồi đầu nó cũng H đây mình vẫn mở, nếu khóa thì phải khóa hơn nửa mất:)))

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ác hoá (2)

Edit: Mộc

Mấy hôm nay nhiệt độ giảm xuống, bình minh tới muộn, sáng sớm còn có thể thấy một vài vì sao trên bầu trời. Hơi thở biến thành sương mỏng khiến người ta không còn nhớ chút nào tới mùa hạ nóng bức.

Đạo này Từ Phẩm Vũ không còn hay chạy tới khu lớp học ở đối diện nữa, nguyên nhân thứ nhất là vì trời lạnh nên lười. Nguyên nhân thứ hai là trước đây ý đồ của cô là lắc lư trước mặt Thẩm Hữu Bạch để anh biết cô có tồn tại.

Sau khi tan học, Từ Phẩm Vũ đi tới phòng làm việc của giáo viên. Lâm Hoành đang phê bài tập, không ngẩng đầu lên, nói, “Thầy Vương xin nghỉ nên hai tiết của thầy Vương sẽ đổi sang ngày mai.”

Từ Phẩm Vũ chớp mắt, mừng rỡ nói, “Vậy buổi chiều sẽ không có tiết đúng không ạ?” Lâm Hoành ngẩn người, ngẩng đầu lên trợn mắt với cô, “Tự học không phải là giờ học à?”

Từ Phẩm Vũ lập tức thành thật cúi đầu, “Vâng, vâng, vâng.”

Lâm Hoành lại tiếp tục chữa bài, nói thêm, “Chăm chỉ học đi, đừng ai chuồn mất đấy!”

Từ Phẩm Vũ ngoan ngoãn đáp lại, trong đầu đã nhìn thấy cảnh tượng cả lớp trống trơn sau khi cô thông báo tin tức.

“À, còn nữa...” Từ Phẩm Vũ đang định đi thì dừng lại. Lâm Hoành gấp vở bài tập, nhìn cô, “Không hiểu sao gần đây tôi lại nghe nói em và hội trưởng hội học sinh...” Anh ta kéo dài âm cuối, nói đến đây rồi ngừng lại, không nói hết

cũng có thể ngầm hiểu. Từ Phẩm Vũ bình tĩnh, “Thầy cảm thấy có khả năng không?”

Lâm Hoành đánh giá cô từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu, “Hừm, đúng là không có khả năng lắm.”

Mặc dù đây đúng là đáp án Từ Phẩm Vũ muốn, nhưng nghe thế vẫn thấy khó chịu. Cô bực bội đáp, “Cảm ơn thầy đã xem thường em.”

Lâm Hoành cười an ủi, “Đừng để trong lòng, thầy chỉ nói sự thật thôi.”

Từ Phẩm Vũ hít sâu một hơi, cố kiềm chế kích động, giơ tay ôm quyền, “Cáo từ, ngàn vạn đừng tiễn!”

Cho dù không tính đến gia thế, trong mắt của Lâm Hoành, Từ Phẩm Vũ vẫn là một nữ sinh xinh đẹp. Nhưng cô và Thẩm Hữu Bạch thì giống như trống đánh xuôi kèn thổi ngược, khiến cho người ta không thể liên tưởng được hai người đó ở bên nhau. Vậy nên anh ta cảm thấy chuyện kia không có khả năng lắm.

Nhưng có lẽ anh ta chưa từng thấy, ngọn lửa bùng cháy giữa trời đất đầy băng tuyết, hai loại cực đoan giao hoà vô cùng tuyệt vời.

Trong phòng nghỉ của Hội học sinh, ánh sáng yếu ớt, rèm cửa che kín. Một chiếc khăn quàng cổ màu nóng treo trên tay nắm cửa, đối diện sofa là cửa kính, chiếu ra hai bóng người đang trập trùng lên xuống.

Từ Phẩm Vũ ấn bờ vai anh, ngồi lên hai chân anh, quần dưới đã vứt quanh sofa. Thẩm Hữu Bạch chỉ nắm lấy hông cô, hoàn toàn không có ý định chủ động. Khi cô hơi nâng mông lên, anh nhìn thấy miệng huyết như có ý thức nuốt lấy vật to dài kia rồi lại phun ra.

Lần này đúng là do Từ Phẩm Vũ dụ dỗ anh trước.

Đầu tiên cô lén lút trốn ở chỗ ngoặt hành lang, đợi Thẩm Hữu Bạch đi ngang qua thì đột nhiên kéo anh lại. Sau đó ôm lấy cánh tay anh, ghé sát tai nói, “Hội trưởng, em muốn làm với anh.” Thẩm Hữu Bạch không cách nào từ chối được.

Bởi vì trời càng lạnh, lại càng muốn đi vào thân thể ấm áp của cô.

Chờ cô từng chút từng chút ngậm lấy vật kia của anh, khoái cảm vừa phong phú lại vừa như tra tấn người. Từ Phẩm Vũ cắn môi, ngồi xuống hoàn toàn, bị vật kia đâm thẳng hết cỡ, no đến mức bụng dưới hơi lồi lên. Dục vọng nóng bỏng chen chúc ở bên trong, cô khó khăn nâng người lên, lại ngồi xuống, chỉ ma sát đôi chút đã khiến toàn thân cô run rẩy.

Tựa vào bả vai Thẩm Hữu Bạch một lúc, nhưng bụng dưới căng trướng không được xoa dịu, cho nên cô bắt đầu chậm chạp di chuyển, không ngừng lấp đầy lỗ hổng khát vọng, giống như từng cơn hải triều xô vào lòng.

Nghiền qua sâu bên trong khiến cô đau nhức nhưng đồng thời cũng từ từ bị đẩy lên cao trào.

“A... Anh không có giờ học à...” Từ Phẩm Vũ khẽ đung đưa eo, ý thức đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Thẩm Hữu Bạch thường thức đôi mắt si mê của cô, xung quan con người là một vầng sáng quyến rũ màu ngọc. Anh có chút thất thần, thở dốc nặng nề, cổ họng ảm ách, “Chắc là có.”

Nói như vậy thì chắc chắn là có giờ rồi. Từ Phẩm Vũ đưa tay vòng lấy cổ của anh, “A... Vậy em sẽ kết thúc... nhanh...” Mỗi chữ cô nói ra đều như rên rỉ, quấn lấy anh. Thẩm Hữu Bạch hôn môi cô, “Anh không ngại nếu em chậm một chút đâu.”

Anh là cơn mưa gột rửa đầu óc, khiến cô từ từ lạc lối.

Tràn ngập khoang miệng là mùi vị nước bọt, pha lẫn hơi thở nóng bỏng. Còn cả âm thanh khi ma sát với thắt lưng anh, tiếng leng keng nhỏ bé không thể ngăn được tiếng nước kiêu diễm.

Từ Phẩm Vũ mệt đến mức dừng mọi hành động, như thế liền nuốt trọn vật nóng bỏng của anh, ngồi trên đùi anh. Âm thần bị chống đỡ đến tận cùng, khẽ run lên. Bàn tay phía sau đẩy hai hông cô, cảm giác được vật chôn trong cơ thể đang đâm vào, di chuyển chật chội, chỗ giao hợp phát ra tiếng động ái muội. Cô phát ra tiếng ngâm, mềm nhũn áp vào anh.

Lúc chàng vạng mới rời khỏi trường. Từ Phấm Vũ đặt tay bên miệng rồi hà hơi, làn sương bay ra từ miệng còn chưa tan hết thì tay đã bị tóm lấy, nhét vào túi áo ngoài của anh.

Đi tới trạm tàu điện ngầm, cô ngẩng đầu nhìn sắc trời như bị ai đổ mực nước.

Về gần đến nhà, Từ Phấm Vũ nói với anh, “Anh mau về đi, mặc nhiều quần áo một chút, cẩn thận bị cảm. Ngày mai gặp lại!”

Đèn tín hiệu từ đỏ chuyển sang xanh. Cô nhanh chóng sang đường, sau đó xoay người phất tay với Thầm Hữu Bạch.

Không hiểu sao bóng dáng anh lại làm Từ Phấm Vũ hoảng hốt trong một giây.

Đèn đường thừa thớt, ánh sáng mờ nhạt chiếu ra đường nét của nhà cửa và cây cối. Từ Phấm Vũ dừng chân, ở ngã ba trước mặt hình như có một chiếc ô tô màu đen. Gió đêm thoảng mùi dầu khói, rất lạnh. Cô rùng mình một cái rồi ôm túi sách vào nhà.

Khi Từ Phấm Vũ biến mất sau cánh cửa, chiếc ô tô đen đỗ cách đó không xa liền sáng đèn, chỉ trong chốc lát đã rời đi.

Trong nhà họ Thầm, Giản Nguyệt ngồi bên bàn ăn được bày biện sang trọng, cầm trong tay bộ dao nĩa tinh xảo. Bà ta nhìn một chút món bò bít tết màu sắc mê người nhưng không hề thấy thèm ăn, chỉ nhắc tách hồng trà lên. Mùi thơm của trà nóng xông vào, mới chạm tới chóp mũi thì một người đàn ông lớn tuổi vội vã đi tới trước mặt bà, “Bà chủ!”

Giản Nguyệt đặt tách trà xuống, ông ta càng cúi thấp người hơn, nói mấy câu bên tai bà. Chỉ vài lời ngắn ngủi đã làm bà run tay, va vào tách trà. Nước trà sóng ra khỏi ly, xuôi theo hoa văn tinh tế, trượt tới đĩa kê.

Giản Nguyệt gật đầu, bảo người giúp việc ra ngoài. Bà ta nhắm mắt lại, trầm ngâm một lúc, cầm điện thoại lên rồi gọi đi. Điện thoại ngay lập tức được nhận, bà ta vì lo lắng nên vội nói, “Hữu Bạch, con ở đâu...”

Chờ một lúc lâu nhưng bên kia không hề đáp lại, Giản Nguyệt nhíu mày, “Sao thế?”

Đáp lại là một giọng nam trầm thấp, “Con ở chỗ tôi, cô yên tâm.”

Nói xong, ông ta hạ cửa kính xe xuống, ném điện thoại ra ngoài cửa sổ. Bánh xe nghiền lên chiếc điện thoại, linh kiện máy móc lập tức chia năm xẻ bảy.

Người ngồi ở ghế sau, dùng đôi mắt rất giống với ông, nhìn kỹ từng hành động của ông, biểu hiện lạnh nhạt.

P/S:Có bạn nào tưởng tượng ra tiếp đoạn sau như nào không? Nếu tưởng tượng theo phim Đài Loan 7749 tập thì chắc nhiều muối lắm

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ác hoá(3)

Edit: Mộc

Tính ra, Thẩm Hữu Bạch chưa bao giờ đến ngôi nhà nằm ở ngoại ô này của cha mình. Người đàn ông mặc âu phục, đi giày da kéo rèm cửa sổ, che đi bên ngoài đen tối, khắp phòng khách là ánh đèn ấm áp.

Thẩm Văn Tụng xua tay với ông ta. Cả hai người đàn ông đứng sau sofa cũng đồng loạt đi ra ngoài. Thẩm Hữu Bạch nhìn theo bóng lưng bọn họ, sau đó lại nhìn người ngồi đối diện mình, nhướn mày, “Ba là đại ca xã hội đen hay gì.”

Thẩm Văn Tụng cầm ấm trà trên bàn lên, chậm rãi rót trà vào chén, thuận tiện đáp, “Con xem phim nhiều quá rồi đấy.”

Thẩm Hữu Bạch cười, “Con đang trào phúng ba.”

Hai tiếng trước, một chiếc xe con màu đen đột nhiên dừng lại cạnh anh, mấy người đàn ông lúc nãy nhảy từ trong xe ra, không nói gì mà áp giải Thẩm Hữu Bạch vào xe.

Quả lắc đồng hồ nặng nề đong đưa. Thẩm Hữu Bạch lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, hơi run một chút rồi mới bình tĩnh nhìn cha mình dò xét. Thẩm Văn Tụng nhìn anh, “Ba nói ngắn gọn thôi, tình huống bây giờ tương đối phức tạp. Ba biết là con hiểu.”

Thấy ông không phản đối, Thẩm Hữu Bạch căn điều thuốc, quẹt lửa lên châm. Trán Thẩm Văn Tụng từ từ nhăn lại, “Ý kiến của ba rất đơn giản, hiện tại, con muốn ở bên Từ Phàm Vũ, ba không đồng ý.”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, phun ra một làn khói. Chờ tới khi mùi thuốc tan dần, mới nhìn Thẩm Văn Tụng,

giọng điệu lạnh lùng, “Chuyện tình cảm ân oán của các người thì có liên quan gì đến bọn con?” Anh lắc đầu, “Cô ấy không phải con gái ba, ba buông tha cô ấy đi.”

Im lặng một lúc lâu, Thẩm Văn Tụng đột ngột bật cười, bình tĩnh đáp lại, “Không chịu buông tha con bé là con, Thẩm Hữu Bạch.”

Giọng điệu Thẩm Văn Tụng đầy châm chọc, không chút nể tình, “Chính con hiểu rõ con họ gì, sinh ra trong gia đình như thế nào. Cả đời này con cũng đừng nghĩ có thể trốn thoát được, tương lai con nhất định phải chấp nhận cuộc hôn nhân có lợi cho Thẩm gia.” Ông mỉm cười, “Tiếp theo con định như thế nào? Để con bé thành tình nhân của con sao?”

Thẩm Hữu Bạch búng tay một cái, tàn thuốc rơi xuống thảm trải sàn. Thẩm Văn Tụng lắc đầu, châm chọc, “Con có tư cách gì phá huỷ cuộc đời con bé?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch sắc như dao. Ông vẫn không hề để ý, lại đun sôi nước trà trong ấm, không nhanh không chậm, “Trước mắt con chỉ có hai lựa chọn. Một là con kiên trì tiếp tục với con bé, chuyện này chắc chắn không giấu được ông nội con. Ba tin là đến lúc ấy ông nội sẽ không ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với con giống ba đâu.”

Dừng một chút, Thẩm Văn Tụng nói tiếp, “Hai là con tuân theo con đường mà ba quyết định, không qua lại với Từ Phẩm Vũ nữa, ra nước ngoài du học, sau khi về nước sẽ vào Thẩm thị làm việc. Đối tượng kết hôn trong tương lai của con ba sẽ không can thiệp nữa.”

Không chờ Thẩm Hữu Bạch trả lời, ông đã đứng dậy. Nhìn từ trên cao xuống, thái độ Thẩm Văn Tụng ôn hoà hơn chút, “Đây là nhượng bộ lớn nhất của ba rồi. Ba cho rằng con không cần phải suy xét đâu, tuy nhiên ba sẵn lòng cho con thời gian.”

Ông đi ra khỏi phòng khách, lại quay đầu nói thêm, “Mấy ngày tới con ở đây suy nghĩ cho kĩ đi, có nhu cầu gì thì nói với trợ lý của ba.”

Trợ lý của Thẩm Văn Tụng chính là mấy người đàn ông trông giống xã hội đen kia. Sau khi ông đi, Thẩm Hữu Bạch dựa lên xô pha, nhắm mắt rít một hơi thuốc.

Ngay cả khi nhắm mắt lại, anh vẫn có thể cảm nhận được ánh đèn, quy luật của quả lắc đồng hồ, tay anh chìa ra ngoài xô pha, tàn thuốc đã sắp cháy tới ngón tay.

Nhưng trong đầu anh chỉ toàn là gương mặt của Từ Phẩm Vũ, cảm giác mềm mại khi chạm vào ngực cô, tiếng rên rỉ của cô khi làm tình.

Càng nghĩ càng thấy phiền.

Mùi thuốc lá nồng nặc, ngón tay đã bỏng rát.

Ngày đi học tiếp theo, gió lạnh kêu gào ngoài cửa sổ, cành cây run rẩy ngăn cách tầm nhìn. Giáo viên thao thao bất tuyệt trên bục giảng, Từ Phẩm Vũ gục xuống bàn, nhìn cửa sổ phòng học ở đối diện.

Thẩm Hữu Bạch không tới trường, điện thoại di động cũng không thể liên lạc được từ tối qua. Cô không biết có chuyện gì đã xảy ra, hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Từ Phẩm Vũ ngấn người tựa lên tường, có người kéo cửa ra, cô liền quay đầu lại theo bản năng. Không khí lạnh lẽo từ bên ngoài ùa vào, phất qua mặt cô, lông tơ dựng thẳng lên, cô vội rụt cổ lại thì một chiếc khăn quàng cổ đã che trước mặt. Một chiếc kẹo ông già Noel đột nhiên xuất hiện, “Merry Christmas!”

Hạ Tâm quơ quơ tay, cô liền đỡ lấy món quà, có chút kinh ngạc, “À, còn có hai ngày nữa là lễ Giáng Sinh rồi.”

Hành lang luôn có người qua lại trên đùa nhau, cậu ta cũng dựa vào tường, tay đút túi quần, “Lần đầu em gặp chị cũng là vào tầm này, tuy Từ Huyền nói chị không nhớ rõ nữa, nhưng em thấy dù sao cũng có thể thông cảm được, nếu là em thì em cũng không để ý đến một đứa trẻ con làm gì.”

Từ Phầm Vũ sửng sốt, cầm ông già Noel trên tay, đứng thẳng người, nhìn cậu ta, “Hạ Tâm,...”

Hạ Tâm vội vàng cắt ngang, “Không, tuyệt đối đừng nói em là người tốt.” Cậu thật sự không muốn còn chưa tỏ tình mà đã được phát thẻ người tốt rồi.

Từ Phầm Vũ chậm rãi giơ tay chỉ vào cậu, “Chị chỉ muốn nói là trên vai em có con sâu.”

Tiếp theo, biểu hiện trên mặt Hạ Tâm nháy mắt thay đổi thành đủ mọi màu sắc, nhảy từng từng lên kêu ầm ỹ. Từ Phầm Vũ cười đau cả bụng, vỗ lên vai cậu, “Lừa em đấy!”

Hạ Tâm dừng lại, cảnh giác kiểm tra toàn thân, sau đó tỏ vẻ khinh bỉ nhìn cô. Từ Phầm Vũ ý đồ xấu nói, “Thật ra sau khi Tử Huyền nhắc chị thì chị đã nhớ ra em rồi. Lúc còn nhỏ ấy, em đã bị con sâu dọa đến phát khóc.”

Hạ Tâm bất đắc dĩ thờ dài, “Cho nên em mới nói chị không nhớ rõ cũng tốt.”

Tan học, cô tới nhà Thẩm Hữu Bạch, ấn chuông cửa rất lâu nhưng không có ai ra mở. Cô chờ một lúc trước cửa nhà anh, sau đó đành rời đi.

Cô đi một đoạn rồi còn quay lại nhìn, sắc trời đã tối dần nhưng từ xa vẫn không thấy nhà anh sáng đèn.

Từ Phầm Vũ nghe được tin hiệu trưởng thông báo anh đang xin nghỉ, đáng sợ là không biết khi nào mới đi học lại. Cô nhận ra mọi chuyện đang trở nên nghiêm trọng, liền hỏi thăm Chu Khi Sơn, nhưng ngay cả anh ta cũng không biết Thẩm Hữu Bạch đang ở đâu.

Cô thật sự hoảng sợ, cũng cảm thấy tứ cố vô thân.

Một người, sao có thể vô thanh vô tức biến mất như vậy.

P/S: Thấy bên fb chương nào các bạn cũng like với comment nhiệt tình hỏi thăm truyện nên tớ ngại lên để nói là truyện cũng gần hết rồi, cỡ hơn 40 trang word nữa thôi các bạn ạ. Tiếp sau THB thì tớ đang hơi băn khoăn giữa Hành trình từ biệt và một truyện hiện đại khác, vì bản thân Hành trình từ biệt nếu không có sự liên kết với các phần trước về nhân vật Dung Ly thì mạch cảm xúc của nhân vật hơi bị kì cục, và nội dung cũng bị khó hiểu nữa, thành ra tớ nghiêng về truyện hiện đại mới hơn. Ngoài ra thì truyện hiện đại này hồi trước tớ cũng edit được nhiều hơn Hành trình rồi, tuy nhiên định để kha khá mới up, ụp phát laptop hỏng nặng lần 2, thế là chị ơi rụng bông hoa gạo. Định bỏ qua cái truyện đó luôn (edit lần đầu ko sao, chứ edit lại những chương mình đã làm rồi ngại dễ sợ luôn), không ngờ gần đây ngồi lục mail cũ phát hiện ra mình đã lưu một số chương lên thư nháp, thành ra nếu post truyện đó thì trước khi vào giai đoạn chờ đợi dài cổ là mọi người sẽ ở giai đoạn ăn uống điều độ.

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ác hoá (4)

Edit: Mộc

Thứ sáu là lễ Giáng Sinh, bầu không khí sôi động nhộn nhịp ở khắp nơi, giáo viên cũng không giảng nổi vì đám học trò luôn gây ồn ào. Tiếng chuông vừa vang lên, học sinh đã chạy gần hết.

Từ Phầm Vũ ở lại lau bảng, trời quá lạnh nên cô không để khăn ướt hẳn, vì thế mà bảng lau một lần vẫn còn hằn vết phấn.

Mưa tuyết làm người ta lạnh đến run người.

Lớp Nguy Dịch Tuần có tổ chức hoạt động nên cậu không đi cùng. Cửa hàng hai bên đường đều trang trí trắng đỏ đan xen, đèn đuốc nhấp nháy rất đẹp. Trần Tử Huyền thấy cô có vẻ thất thần, muốn làm cô vui hơn, nhưng nhìn quanh đâu cũng là các cặp đôi, đành im lặng coi như không có gì.

Sau khi chia tay với Trần Tử Huyền, mưa nhỏ dần thành mưa to. Từ Phầm Vũ cầm ô đứng ở ngã tư đường, đèn tín hiệu nhấp nháy ánh đỏ.

Ở đúng nơi này, cô đã vẫy tay tạm biệt Thẩm Hữu Bạch.

Đèn chuyển màu xanh, đồng hồ đếm giờ bắt đầu tính. Đám đông bên cạnh cô liền đi về phía trước, cô nán lại vài giây, xoay người về phía ngược lại rồi chạy đi.

Đế giày giẫm lên nước mưa đọng ở mặt đường, chân bị bắn ướt hết, nước mưa vẫn chảy liên tục qua nắp cống.

Sự biến mất kì lạ của Thẩm Hữu Bạch khiến Từ Phầm Vũ như bị bóp nghẹt, giống như một bộ phim không có logic. Cô không muốn chờ tới khi phim kết

thức mới có người nói cho mình đã xong cả rồi.

Vậy nên cô lại đi tới nhà Thẩm Hữu Bạch.

Cách xa khu phố ồn ào, không có khúc nhạc giáng sinh, chỉ có mưa như trút nước.

Lần này, Từ Phẩm Vũ đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn cánh cửa khép hờ. Cô đẩy cửa bước vào, nước từ đỉnh dù nhỏ dọc theo đường đi.

Trong phòng tối tăm, hành lang phát ra ánh đèn yếu ớt. Cô đặt ô tựa vào tủ giày, vội vàng đến quên cả bật đèn, đi về phía phòng khách, tiếng đồ đạc bị xáo trộn trở nên đặc biệt rõ ràng.

Tới gần hơn, cô nhìn thấy hình như có một người đàn ông mặc áo liền mũ đang đi lại ở hành lang. Từ Phẩm Vũ sợ hết hồn, lẽ nào là kẻ trộm? Cô không dám tùy tiện đi vào nữa, đang định ra ngoài thì một cơn gió thổi qua làm cửa sập lại. Tiếng động to đến nỗi làm cô giật mình, đồng thời trước mắt cũng trở nên tối đen.

Từ Phẩm Vũ vội vàng lấy điện thoại di động ra, cô nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình, càng lúc càng gần.

Trong nháy mắt, thân thể nam giới áp lấy cô, cô sợ hãi dùng hai tay đẩy ra, hốt hoảng lùi về phía sau thì va vào sofa, điện thoại vừa bật sáng đã rơi xuống đất. Cô giãy dụa kịch liệt nhưng không có ích gì, sức mạnh của người này rõ ràng là hơn hẳn Từ Phẩm Vũ.

Hắn ta không cần tốn nhiều sức đã chế trụ được cô, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu cắn lên môi cô.

Từ Phẩm Vũ bị đau thì hé miệng ra, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào. Mùi thuốc lá đậm đặc khiến Từ Phẩm Vũ run lên, cảm giác quen thuộc này...

Cô thả lỏng bả vai đang căng chặt, mặc kệ đầu lưỡi đang không ngừng di chuyển trong miệng. Tay cô đi xuống, vén áo anh lên, cách phân biệt thú vị nhất chính là sờ cơ bụng của anh.

Cô ôm chặt eo anh, hai đầu lưỡi an ủi lẫn nhau, tiếng nước bọt vang lên ngày càng rõ.

Khăn quàng cổ của cô từ từ trượt xuống, tiếp theo là áo khoác, áo khoác bị nước mưa thấm ướt rơi xuống bên chân. Trên người chỉ còn một vật che chắn duy nhất, Từ Phẩm Vũ liền giữ tay anh lại, “Mở lò sưởi trước đi, em hơi lạnh.”

Cô nghe thấy tiếng bật điều hoà nhiệt độ, sau đó là tiếng bàn bị di chuyển, từ đầu tới cuối anh đều không bật đèn.

Hơi thở của anh lại tới gần cô, một giây sau, hai chân Từ Phẩm Vũ liền rời khỏi mặt đất, cô vội hít một hơi, ôm cổ anh. Cô bị đặt lên thảm trải sàn ở phòng khách, đè xuống lại là một nụ hôn sâu.

Vừa hôn vừa cởi nốt quần của cô, nước bọt từ khoé miệng tràn ra, hô hấp càng lúc càng khó khăn. Anh ngậm lấy đầu ngực cô, xoa bên mềm mại còn lại, ngón tay nhẹ nhàng xoay chuyển. Từ Phẩm Vũ vô thức cong người lên, giống như muốn anh an ủi nhiều hơn.

Điều hoà thổi gió nóng lướt qua thân thể, cảm giác vừa nóng vừa lạnh tràn ngập lỗ chân lông. Ngón tay anh trượt quanh âm thần, ấn lên tiểu hạch đang ẩn núp, Từ Phẩm Vũ hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên. Bụng dưới nóng hừng hực, không biết nên làm gì để tỉnh táo lại.

Đầu ngón tay chậm rãi đâm vào, từng bước tiến tới, cả ngón tay khuấy trong con đường chật hẹp, cô thở dốc, móng tay sắp đâm sâu vào cánh tay anh.

Trong tình trạng không nhìn thấy gì, anh đột nhiên lại xâm nhập thêm một ngón tay. Tay anh di chuyển trong cô, từ chậm đến nhanh, không ngừng rút ra tiến vào, tiếng nước vang lên. Thân thể cô đã một thời gian không làm tình, không thể chịu được khiêu khích như vậy, cảm giác sắp cao trào..

Từ Phẩm Vũ vừa mở miệng, tiếng rên tê dại đã vang lên, “Ừm..có thể... có thể...”

Nghe được tiếng rên rỉ của cô, anh không chờ đợi thêm nữa, dục vọng kiềm nén đã lâu lập tức được phóng thích.

“A...” Từ Phẩm Vũ thét lên một tiếng, anh đột nhiên tiến vào, hơn nữa đâm thẳng tới nơi sâu nhất. Lực ma sát ra vào rất mạnh, luôn lùi ra tới khi chỉ còn đỉnh chóp, lại tiến vào toàn bộ. Một lần rồi một lần đâm tới phần thịt mềm, mãnh liệt tới mức da đầu cô trở nên tê dại.

Tốc độ từ chậm đến nhanh, từng cơn phong ba điên cuồng chạy khắp cơ thể, cô không biết mình thấy thoải mái hay khó chịu, chỉ có thể rên rỉ không ngừng. Âm huyết chảy ra rất nhiều chất lỏng, tiếng va chạm xác thịt cũng trở nên nặng nề hơn.

Sống lưng cô cũng bắt đầu toát mồ hôi, ngấm vào thảm trải sàn. Tuân theo cử động của anh, khoái cảm dần tích lũy, giống như muốn nhấn chìm cô, hai tay cô cố bám lấy bất kì đồ vật nào xung quanh, nhưng đáng tiếc chẳng có gì ngoài thảm trải sàn.

Bị đâm tới tận cùng, một cơn co giật làm cô duỗi thẳng lưng cao trào. Đương nhiên đây chưa phải là kết thúc. Thẩm Hữu Bạch lật người cô lại, để nửa người trước dựa vào sofa, tiến vào cô từ phía sau.

Nụ hôn nóng bỏng liên tục rơi trên người cô, tóc bết lại bởi mồ hôi dính lên sống lưng. Từ Phẩm Vũ không rõ điểm hưng phấn của mình nằm ở đâu, nhưng Thẩm Hữu Bạch chạm vào chỗ nào cũng khiến cô rên rỉ.

Cuộc chiến xác thịt ngừng lại đã là rất lâu sau đó.

Từ Phẩm Vũ uể oải dựa vào anh, chính xác là đang ngồi trên hông anh. Dục vòng còn chưa mềm hẳn xuống đang bị miệng huyết nuốt trọn, chất lỏng dính dớp chảy xuống từng chút một.

Thẩm Hữu Bạch chỉ giải thích ngắn gọn những ngày qua anh ở đâu. Ngày kia sẽ ra nước ngoài, Thẩm Văn Tụng thả cho anh về lấy đồ đạc.

Anh vốn định dọn đồ xong sẽ đi tìm Từ Phẩm Vũ, không ngờ cô lại tự đưa mình tới cửa. Từ Phẩm Vũ nghe xong thì thấy khó hiểu, “Nhà anh sao lại như bị nguyên rửa thế.” Thẩm Hữu Bạch sững sốt một chút, sau đó bật cười, cô đúng là đã đi xa cả ki lô mét.

Từ Phầm Vũ bị gương mặt tươi cười của anh mê hoặc đến chẳng biết gì nữa, chỉ nghe thấy anh hỏi, “Vậy em có đợi anh không?”

Từ Phầm Vũ tỏ ra do dự, “Nếu em nói không muốn chờ lắm thì có được không?”

“Không được.” Anh trả lời quyết đoán.

Cô bĩu môi, thế thì còn hỏi làm gì chứ. Trong lòng bỗng nảy lên chút ranh mãnh, cô ngược mắt nhìn anh, “Nhờ đâu sau khi anh trở về thì phát hiện ra em đã có bạn trai mới, không chừng còn kết hôn rồi thì làm thế nào?”

Thẩm Hữu Bạch nắm lấy cằm cô, hơi dùng sức, “Đừng nói như thế, hiện giờ anh rất muốn đánh chết em đấy.”

Từ Phầm Vũ hơi run rẩy, chưa kịp phản ứng đã bị đẩy ngã xuống thảm, mắt cá chân gác lên vai anh, không hề chuẩn bị gì đã bị xuyên qua. Bởi vì thân dưới bị nâng lên, chất lỏng cũng bị đâm toé lung tung ra ngoài.

Trong lúc ngủ mơ màng, có ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc dính trên trán cô sang bên tai.

Khi cô tỉnh lại, trên giường đã không còn anh, chỉ có vết nhăn trên ga trải giường chứng tỏ từng có người nằm đây.

Tủ đầu giường đặt một chiếc chìa khoá, là chìa khoá căn nhà này. Từ Phầm Vũ nắm chặt tay, rồi lại thả ra, nhìn nó chăm chú.

Căn nhà này đã không có anh, cô còn tới để làm gì?

Cô xả đầy nước nóng vào bồn tắm, sáng sớm muốn tắm một lần.

Nhìn mình trong gương, vảy vết thương trên ngực đang bong dần ra, chứng tỏ sắp lành hẳn. Sương mù phủ lên mặt kính. Cô nhảy vào bồn tắm, nước ấm bao bọc cơ thể. Nhắm mắt lại, chìm xuống, ngâm mình trong nước.

Giờ phút này, cô thật sự chán ghét thể chất không dễ lưu sẹo của mình. Anh đi rồi, ngay cả dấu răng anh để lại trên cơ thể cô cũng không còn.

Nhưng vết thương thật sự thì không thể khỏi được, bắt đầu trở thành ác tính.

P/S: Chắc tớ phải tự mở hội nghị khen thưởng bản thân vì không hiểu sao tuần này chăm dã man, từ mùng 6 tới hôm nay đã post 3 chương rồi.=))

Hơi tiếc vì thời học sinh của hai bạn trẻ tới đây là hết, tiếp theo là giai đoạn trưởng thành. Tớ nhận ra có một chuyện hơi buồn cười, thời còn đi học thì tớ không thích đọc các chương kể giai đoạn thanh xuân vườn trường lắm, chỉ muốn mau chóng tới phần nhân vật chính đi làm, bây giờ đi làm học bơ rồi thì chẳng hiểu sao cứ thấy thích đọc cái quãng thời gian còn đi học hơn, thấy giai đoạn học sinh dễ thương hơn<3

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hồ điệp (1)

Edit: Mộc

Cuối mùa thu, ánh hoàng hôn nghiêng nghiêng chiếu vào phòng học, trước cửa lớp gần biển 3-K.

Đứng trong hành lang quen thuộc, nhìn bàn học, mơ hồ nghe thấy tiếng thiếu niên vui đùa. Trần Tử Huyền tới cạnh cô, cũng nhìn về phía bầu trời, “Còn chưa tan học mà đã đi đâu hết rồi nhỉ?”

“Hình như là giờ tự học.” Từ Phầm Vũ cười đáp.

Trần Tử Huyền quay đầu lại, hai người cùng nhìn nhau cười. Giờ tự học chẳng khác nào giờ tan học, bất kể bao nhiêu năm qua thì đây vẫn là luật bất thành văn của lớp K.

Thời niên thiếu không cảm thấy ánh mặt trời chiếu trên bàn học ấm áp thế nào.

Trần Tử Huyền nói, “Năm ngoái ông Lâm còn nói gì nhỉ, lúc đầu tôi cứ tưởng lớp trưởng là người tôn sư trọng đạo nhất, hoá ra chỉ là giả vờ giả vịt lúc đến trường thôi.”

Từ Phầm Vũ phản bác, “Đấy không phải là do ở xa quá sao, mình vẫn nhớ gửi tin nhắn cho thầy mà.”

Ngày hôm nay là ngày nhà giáo ở Đức Trì, rất nhiều người đã tốt nghiệp sẽ quay lại tặng hoa cho giáo viên cũ, thể hiện tấm lòng. Năm nào cũng tổ chức nhưng năm năm qua Từ Phầm Vũ chỉ đi đúng lần này.

Năm ấy, sau khi Thẩm Hữu Bạch rời đi vài ngày, một bưu phẩm giấu tên được gửi đến nhà cô. Bên trong có thẻ ngân hàng và tờ giấy viết ‘mật mã là sinh nhật’.

Nhưng Từ Phầm Vũ thử bằng sinh nhật mình thì không được, thử sinh nhật của Trần Thu Nha lại thành công. Chiếc thẻ này có lẽ là cha của Thẩm Hữu Bạch gửi.

Nhận thấy mình bị Thẩm Văn Tụng tìm ra, Trần Thu Nha lập tức đến ngân hàng khoá thẻ lại. Suy tính cẩn thận xong, quyết định chờ Từ Phầm Vũ học nốt ở Đức Trí rồi sẽ chuyển đi. Khi điền nguyện vọng thi đại học, Từ Phầm Vũ đã điền trường đại học ở một thành phố khá nhỏ. Trần Thu Nha trách cô, cũng đau lòng khi cô hy sinh vì mình.

Sau khi chuyển đi, cô chỉ nói địa chỉ cho Trần Tử Huyền và Ngụy Dịch Tuần, mấy năm qua, vào kì nghỉ hoặc lúc rảnh rỗi họ sẽ đến thăm. Còn Thẩm Hữu Bạch, giống như những nét vẽ nguệch ngoạc trên tường, dần dần bị sơn phủ. Không có tung tích, biến mất khỏi cuộc sống của Từ Phầm Vũ.

Cô không nghĩ ra được, vì sao một người sống sờ sờ lại có thể như chưa từng xuất hiện.

Từ Phầm Vũ tan việc liền đến đây luôn, tương đối vội vàng, chân vẫn đi giày cao gót. Cô khoác tay Trần Tử Huyền, vừa cười vừa nói đi xuống cầu thang, lại bất ngờ thấy một người. Bóng lưng hơi quen mắt, trong khoảnh khắc, cô liền thốt ra tên cô ta: “Thái Dao?”

Cô gái nghe thấy liền quay đầu lại, cố gắng tỏ ra là mình không phải vất vả nhớ xem bọn họ là ai, cười thoải mái, “À, là các cậu à.”

Thái Dao cắt tóc ngắn khá đẹp, môi hồng nhạt, trang phục đơn giản, xem có vẻ trưởng thành phóng khoáng. Trước đây không ngờ được là lại có ngày bọn họ có thể giống như bạn tốt lâu ngày không gặp. Thời gian sẽ cuốn trôi tất cả, quả nhiên không sai.

Mọi người trao đổi số điện thoại, Thái Dao đột nhiên nói, “Đúng rồi, tháng sau mình kết hôn, các cậu có dự được không?”

Trần Tử Huyền kinh ngạc, “Ôi, thế sắp rồi nhì, chúc mừng cậu.”

Thái Dao vung tay, “Đừng chúc mừng mình, các cậu cũng chuẩn bị đi.” Nói xong, cô ta nhìn về phía Từ Phầm Vũ, dừng lại như muốn hỏi gì đó nhưng lại không lên tiếng.

Đi tới cổng trường, Thái Dao tạm biệt bọn họ, bước nhanh về phía một chiếc ô tô. Cửa xe mở ra, Từ Phầm Vũ nhìn thấy người đàn ông ngồi ở ghế lái.

“Không phải Chu Khi Sơn.” Câu này là Trần Tử Huyền nói.

Từ Phầm Vũ nhướn mày, cười cười, “Hoá ra cậu cũng nhận thấy hồi đó hai người bọn họ có vẻ bất thường à.”

Trần Tử Huyền tỏ vẻ tiếc nuối, “Đáng tiếc là bọn mình đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết quả.”

Từ Phầm Vũ hất cằm đắc ý, “Có điều mình đoán được mở đầu của bọn cậu, cũng đoán được kết quả bây giờ.”

Trần Tử Huyền vốn không hiểu lắm, nhưng nhìn theo ánh mắt Từ Phầm Vũ thì thấy Ngụy Dịch Tuần đang đi tới, cô không giấu được nụ cười, liền véo tay Từ Phầm Vũ.

Sáu giờ chiều, trời đã gần tối hẳn, nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng. Ba người chọn một quán lẩu để ăn tối, lẩu nóng cho ấm bụng.

Từ Phầm Vũ hết sức may mắn vì vừa tốt nghiệp đại học đã trúng tuyển vào khách sạn nổi tiếng Cảnh Lữ. Vị trí khách sạn này cũng là địa điểm trăng mật nổi tiếng, đảo Phỉ Châu.

Sau khi Trần Tử Huyền biết tin thì bắt đầu gọi cô là dân đảo. Từ Phầm Vũ ngửa đầu uống cạn, cái ly còn chưa chạm tới mặt bàn đã hỏi, “Hai người định khi nào sẽ kết hôn?”

Trần Tử Huyền vừa nhấp một ngụm bia, nghe cô hỏi thế liền bị sặc.

“Từ từ, uống chậm một chút.” Nguy Dịch Tuần chép miệng một cái, rút mấy tờ khăn giấy kê sát miệng cô ấy. Trần Tử Huyền lau miệng, “Việc này không cần cậu nhọc lòng, ngược lại là cậu đấy...”

Cô ấy nói tới đây liền dừng lại, Từ Phấn Vũ cầm xiên thịt dê, không hài lòng hỏi, “Mình thì làm sao?”

“Cậu còn đang chờ anh ta.” Trần Tử Huyền nhìn cô, chỉ muốn trợn ngược mắt lên. Thật sự không biết Từ Phấn Vũ nghĩ thế nào. Rõ ràng Thẩm Hữu Bạch không để lại bất cứ phương thức liên lạc nào, vậy mà cô vẫn đợi nhiều năm như vậy.

Bàn tay cầm đũa của Từ Phấn Vũ sững lại, sau đó bị hơi nóng từ nồi lẩu bốc lên làm bỏng, vội vàng thu tay lại. Cô lạnh nhạt nói, “Thật ra không phải vậy, bây giờ mình chỉ muốn cố gắng làm việc, kiếm nhiều tiền một chút để cải thiện cuộc sống thôi.”

Cô gấp miếng thịt đã chín như, chấm vào nước tương, nói khẽ, “Hơn nữa xung quanh cũng chưa có người thích hợp mình.”

“Sao lại không có!” Trần Tử Huyền vỗ bàn một cái, làm Nguy Dịch Tuần sợ tới mức vừa gấp được đồ ăn lên lại làm rơi xuống nồi.

Trần Tử Huyền thẳng thắn, “Hạ Tâm không phải người à, thẳng nhóc này còn cố thi vào trường đại học của cậu, di mình suýt nữa thì tức chết. Cho dù nó không bày tỏ thì lẽ nào cậu không biết nó thích cậu.”

Cô ấy bất ngờ cầm đũa chỉ vào Nguy Dịch Tuần, “Anh có biết không hả?”

Nguy Dịch Tuần không thể làm gì ngoài đáp lại, “Biết biết.”

Ánh mắt cô lại quay về phía Từ Phấn Vũ, “Cậu thấy rồi đấy, ngay cả anh ấy cũng biết!”

Trần Tử Huyền tận tình khuyên nhủ, “Hơn nữa cậu thủ thân như ngọc, đền thờ lập cao ba mét thì ích gì. Thẩm Hữu Bạch đã bị đám mỹ nữ mặc bikini ở bãi biển vây quanh, không biết đông tây nam bắc như nào rồi, sao còn nhớ cậu được chứ.”

Từ Phầm Vũ vì sự quan tâm của bạn mà ấm áp, nhưng có một số việc, cho dù không ai chọc thủng thì lòng cô cũng hiểu rõ. Nguy Dịch Tuần gấp đồ ăn vào trong bát Trần Tử Huyền, “Em ăn nhiều nói ít được không!”

Trần Tử Huyền không động đũa, ngược lại trừng mắt mắng anh, “Nguy Dịch Tuần, em đã tăng sáu cân rồi, anh còn bảo em ăn à.”

Nguy Dịch Tuần thành thật, “Béo lên cũng không sao, anh thích là được rồi.”

Giờ phút này Từ Phầm Vũ bị bọn họ làm buồn nôn đến cong cả ngón tay, thật muốn cách xa cái đôi tình nhân này.

P/S: Quả nhiên là tiểu thuyết, tác giả để nữ chính chờ nam chính trong im lặng hẳn 5 năm, không một tin tức gì, trong khi có mặt hàng chất lượng tốt là Hạ Tâm ở bên cạnh. Đáng lẽ ra không có bạn Bạch thì cũng nên hưởng thụ thanh xuân với bạn khác chứ, à mà thôi, bạn Bạch bị điên mà, vợ vẫn bạn ấy lại giết người rồi ướp xác thì tiểu thuyết ái tình lại biến sang tiểu thuyết án mạng điều tra, của thể thì khét quá, bạn đọc không đỡ được...

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hồ điệp (2)

Edit: Mộc

Qua ba tuần rượu, Trần Tử Huyền đã có vẻ say, lôi kéo Từ Phẩm Vũ muốn chơi đoán số. Nồi lẩu lúc này còn nóng cuộn cuộn giờ đã trở nên êm ả chỉ còn nổi một lớp dầu cay, dưới bàn đầy rẫy vỏ chai.

Sau khi mấy hạt lạc cuối cùng bị Trần Tử Huyền ném đi không thấy bóng dáng, cuối cùng cũng tan cuộc, về nhà đi ngủ. Nguy Dịch Tuần lái xe đến trước cửa quán, chờ Trần Tử Huyền đang loạng choạng. Sau khi sắp xếp cho cô ấy ngồi cẩn thận, không đá lung tung thì anh đóng cửa xe lại.

Từ Phẩm Vũ đi tới cửa sổ ghế điều khiển, khom lưng nói với người bên trong, “Lâu rồi chưa trở về, mình muốn đi dạo một chút, hai cậu về trước đi.”

Nguy Dịch Tuần nhìn đồng hồ, do dự một chút, “Vậy cậu cũng cẩn thận, giờ chưa muộn lắm nhưng cũng phải chú ý an toàn, có gì thì gọi điện thoại cho mình.”

Từ Phẩm Vũ gật đầu, phất tay với anh, “Bye bye, hẹn gặp lại sau.”

Cô nhìn theo đuôi xe hoà tan vào bóng đêm, đứng im tại chỗ một lúc. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, giống như lưỡi dao sắc bén, cắt vào lòng.

Thành phố này thật phồn hoa, dường như ánh đèn rực rỡ chưa bao giờ tắt. Trời lạnh đến mức cô phải vào ga tàu điện ngầm, mua vé rồi định xuống bữa ở một trạm nào đó. Kết quả cô đi tới đi lui, lại đi tới chỗ nhà anh. Ngôi nhà ấy vẫn tối đen không ánh sáng.

Uống nhiều rượu nên đau đầu, cô định tản bộ một lúc, nhưng hiện tại chỉ dám đứng ở xa, không dám tới gần.

Dưới đèn đường, gió thổi làm bóng cây lay động. Đi giày cao gót quá lâu nên bàn chân mị trót một tầng da, Từ Phẩm Vũ phát hiện một cửa hàng tiện lợi 24 giờ. Cô đi vào, thấy chỗ bán “Quan Đông nấu” có một đôi nam nữ giống như người yêu. Bọn họ mặc đồng phục trường học gần đây, nữ sinh không muốn ăn món này liền vỗ lên tay nam sinh.

Người ta nói, đến một tuổi tác nhất định, phụ nữ sẽ biến thành người theo chủ nghĩa duy vật. Bắt đầu bị rung động bởi một cái túi xách hàng hiệu bản số lượng hạn chế, bị quyền thế và địa vị làm rung động, sẽ trở thành kẻ lười đời khéo léo đưa đẩy, sẽ thấy một đôi tình nhân chia sẻ một bát Quan Đông nấu thật quá ấu trĩ.

Nhưng sau khi tỉnh dậy, nghĩ tới quãng thời gian tươi đẹp mà mình từng có, sẽ khóc thật to.

Từ Phẩm Vũ cầm một chai nước, đến quầy thanh toán lấy thêm gói băng cá nhân. Trong lúc vô tình, ánh mắt quét qua tờ tạp chí treo trên giá. Ngoài những tấm ảnh mơ hồ không rõ, dòng tiêu đề rất nổi bật –

Nghi vấn Thẩm Hữu Bạch, người thừa kế của tập đoàn Thẩm Thị đang yêu đương với người mẫu Giang Nghi Trân. Bởi vì báo để ngược chiều nên Từ Phẩm Vũ phải đổi chiều lại để xem.

Trùng hợp là, trên ti vi treo trong quán cũng đang ở chương trình giải trí. Nam MC ăn mặc loè loẹt nói, “Có lẽ mọi người không biết, Giang Nghi Trân không chỉ là người mẫu nổi tiếng mà còn là thiên kim của xí nghiệp Hoành Quảng.” Nữ MC làm động tác nâng mặt, mở to hai mắt: “Woa, vậy thì bọn họ không chỉ có nhan sắc phù hợp, gia thế cũng...” Cô ta nói đến đây, nhấc tay lên hô, “Như thế thì đúng là ngược đãi cầu độc thân, tôi muốn kháng nghị!” Nam MC lại tiếp lời, “Có điều chúng ta nói chưa chắc đã đúng, chỉ là bát quái chút thôi.”

“Đúng rồi đúng rồi, nếu tương lai hai người họ công bố yêu nhau thì coi như chúng ta chúc mừng sớm, chúc hai người trăm năm hoà hợp.”

“Ha ha, từ này dùng quá sớm rồi.”

Từ Phầm Vũ thất thần lấy ví ra, không nghe thấy cụ thể bao nhiêu tiền. Cô đưa ra 1 tờ tiền, cầm lấy nước và băng cá nhân, sau đó rời đi. Cô đi rất nhanh, giống như đang bỏ trốn, tiền thừa cũng không cầm. Đột nhiên huyết thái dương hơi đau, cô tự an ủi mình là do rượu, cần hít thở chút không khí.

Bên đường, xe cô lướt qua không ngừng, buổi tối thành thị cũng không yên tĩnh, vô cùng ồn ào. Từ Phầm Vũ định bắt taxi về khách sạn, nhưng lại đi thẳng tới cửa tàu điện ngầm. Khi bước xuống cầu thang, cô phát hiện ra chân đã bị trầy da đến chảy máu, nhưng dường như không hề thấy đau.

Cô suy nghĩ một chút, dứt khoát vịn vào tường rồi ngồi xuống bậc thang, cởi giày, lấy băng cá nhân dán lên vết thương. Nhưng sau khi tháo giày cao gót, hai chân như được phóng thích, không muốn xỏ vào nữa.

Ngồi rất lâu, cô chột che miệng, khóc không thành tiếng.

Thẩm Hữu Bạch rời đi không chút tin tức, cô không khóc, bởi vì trong lòng vẫn tồn tại vọng tưởng xa vời. Dùng thời gian quý báu để chờ đợi, cho rằng có thể đợi được một viên kim cương, kết quả là chỉ có canh tàn nguội lạnh.

Thật ra chút vọng tưởng kia đã bị hao mòn đến gần cạn kiệt, Từ Phầm Vũ từng muốn từ bỏ, muốn tìm một người nào đó để bắt đầu mới. Chỉ là, giống như người hút thuốc cũng có mùi vị khác nhau. Bất kể cô cố gắng thế nào cũng không thể tìm được người tương tự với anh.

Những người đi xuống ga tàu điện đều quay đầu lại nhìn cô. Thành phố lớn vẫn lạnh lùng, sự nghiệp khó khăn, tình cảm không thuận, ai mà chẳng vậy, chẳng thể an ủi hết được, nên lựa chọn lướt qua.

Đột nhiên, có một chiếc áo khoác ấm áp đắp lên vai cô, chặn lại cơn gió lạnh sau lưng.

Từ Phầm Vũ sửng sốt, nhìn chiếc áo trên người mình, lại nhìn người đàn ông đứng cạnh. Có lẽ anh ta không biết nên nói gì, “Xin lỗi, tôi chỉ nghĩ cô cần áo, không có ý gì khác.”

Anh ta đưa cho cô khăn tay, “Nếu không ngại thì cô dùng đi.”

Nhìn anh ta mặt mày tuấn tú, không giống lưu manh, chí ít cũng không giống kiểu đàn ông thiếu phụ nữ. Từ Phầm Vũ hạ bớt cảnh giác, nhận lấy khăn tay, nói cảm ơn.

Cô nắm khăn tay, lúng túng xỏ giày. Lúc cô đứng lên, người đàn ông đưa tay ra định đỡ nhưng đáng tiếc là không cần. Anh ta nói với Từ Phầm Vũ, “Tôi biết có hơi thất lễ, nhưng có thể cho tôi biết liên lạc với cô thế nào không?”

Cảnh Phi Nhiên vừa mới tới cửa ga tàu điện ngầm thì thấy cô ngồi ở đó, tóc dài sắp chạm tới bậc thang. Đi qua bên người cô, nhận ra cô đang khóc. Không thể phủ nhận là nếu chỉ là một phụ nữ gương mặt bình thường, thì anh sẽ chỉ do dự một chút rồi rời đi.

Cảnh Phi Nhiên lúng túng nói, “Tôi không phải kẻ lừa đảo gì đâu, cô đừng lo!” Anh ta sờ sờ cổ, cúi đầu cười, “Đây là lần đầu tiên tôi bắt chuyện thế này.”

Từ Phầm Vũ cắt ngang, “Xin lỗi, tôi không tiện để lại số điện thoại.” Sau đó cô trả áo khoác lại cho anh ta, “Cảm ơn anh.”

Anh ta ử dột nhận lấy áo, cười tiếc nuối, “Không có gì.”

Từ Phầm Vũ gật đầu chào anh ta, nhanh chân đi về phía sân ga. May mà cô tới kịp lúc tàu vào trạm, cô bước lên tàu, cửa từ từ đóng lại. Lúc này đã rất muộn, trong toa tàu không một bóng người. Cô chọn một chỗ rồi ngồi xuống, tàu tiến vào đường hầm, chìm trong bóng tối đen kịt. Trên cửa sổ thủy tinh chỉ phản chiếu mỗi bóng của cô. Cô thấy đôi vai mình thật mỏng manh, không còn mấy chỗ để tiếp nhận áo khoác của bất kì ai.

Cho dù hiểu rõ mọi thứ đáng buồn, vẫn không nhịn được ghen ngào.

P/S: Nhanh thật, mới hôm nào còn nghĩ không biết bao giờ mới hết truyện mà giờ chỉ còn mười mấy chương nữa thôi các bạn ạ. À thật ra mười mấy chương nữa là hết chính văn, còn phiên ngoại nữa, nhưng tớ ko edit phiên ngoại đâu, vì phiên ngoại là truyện về các nhân vật khác. Truyện này thu hút tớ nhất là đôi chính, phiên ngoại tớ lướt qua thấy hai bạn Vũ Bạch chẳng xuất hiện mấy nên ko

đọc kĩ. Bạn nào tò mò cặp phụ thì có thể tìm bản convert nhé, cũng không khó đọc lắm đâu:)

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hồ điệp (3)

Edit: Mộc

Tiếng loa nhắc nhở trên máy bay, còn 15 phút nữa sẽ hạ cánh. Chỗ ngồi trong khoang phổ thông khá hẹp, Từ Phầm Vũ muốn đuổi người chúi cho đỡ mỏi nhưng không tìm nổi khoảng trống để vươn tay.

Từ cửa sổ máy bay nhìn xuống, biển rộng xanh thẳm đang giấu mình giữa những đám mây mỏng manh. Ánh mắt cô lướt qua một quyển tạp chí kẹp ở sau ghế, trên bìa là một toà nhà khá quen thuộc, khách sạn Cảnh Lư nơi cô làm việc.

Có vẻ như Cảnh Lư nghiêm nhiên đã trở thành cảnh đẹp nổi tiếng của đảo Phi Châu. Xét ra thì cũng đúng, khách sạn này chiếm hết ưu đãi thiên nhiên nhờ vị trí cực đẹp, có thác nước, có hồ bơi, bên trong còn có cả sân golf rộng, đầy đủ mọi ưu thế.

Nếu không phải vì giá phòng cao quá thì cô đã phóng khoáng đặt một đêm ở phòng vip rồi.

Một đồng nghiệp nhờ đổi lịch làm với Từ Phầm Vũ. Người này vào khách sạn trước cô hai năm, bình thường cũng rất hoà nhã, hay giúp đỡ cô nên Từ Phầm Vũ không chần chừ mà nhận lời ngay. Làm liên tục mấy ngày đêm, bây giờ mới có được ngày nghỉ ngắn ngủi để đi thăm Đức Trí. Có điều chạy tới chạy lui đúng là càng mệt hơn.

Cô về đến khách sạn là hai giờ chiều, vào phòng nghỉ cắt hai gói cà phê hoà tan. Chỉ có cà phê, không thêm đường, nửa cốc nước lạnh, cô coi như thuốc Đông y uống một hơi cạn sạch.

Uống xong liền nhăn mặt le lưỡi, đắng đến mức đau cả họng.

Đang trong phòng thay đồ, Lâm Mẫn Mẫn gửi tin nhắn tới hỏi xem cô đang ở đâu. Từ Phầm Vũ vừa trả lời thì mới vài giây trôi qua đã có người đẩy cửa vào. Lâm Mẫn Mẫn là quản lý, lớn hơn Từ Phầm Vũ ba tuổi, đang tiếc là do bằng cấp quá thấp nên phải mất hai năm mới tới vị trí này. Nghe cô ta nói lúc trước được tuyển vào là vì biết tiếng Tây Ban Nha. Giữa cô ta và Từ Phầm Vũ rất thoải mái, không hề có cảm giác cấp trên cấp dưới.

Lâm Mẫn Mẫn ôm ấm trà trong phòng khách, tựa vào tủ quần áo, nghiêm nghị nhìn cô, “Nói cho em nghe một tin bất hạnh.”

Từ Phầm Vũ vừa mặc áo sơ mi xong, động tác hơi chậm lại, chờ cô ta mở miệng. Lâm Mẫn Mẫn nói tiếp, “Khách sạn của chúng ta bị thu mua rồi.”

Từ Phầm Vũ sững sốt quên cả cài cúc áo, lộ ra áo lót bên trong đang bao bọc bộ ngực. Lâm Mẫn Mẫn hất cằm, chắc vài tiếng mới khiến Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại, vội vàng tiếp tục cài cúc áo. Lâm Mẫn Mẫn không chờ cô hỏi tiếp đã nói, “Tạm thời chưa công khai thông tin của ông chủ mới.” Cô ta lại liếc về phía cánh cửa đóng chặt, tiến đến gần Từ Phầm Vũ, nói nhỏ, “Sáng nay CEO mới đã tới rồi, đang ở trong phòng Tổng thống.”

Từ Phầm Vũ cười nói, “Chị muốn tìm vận may với tổng tài bá đạo à?”

Lâm Mẫn Mẫn nặng nề lắc đầu, “Hiện giờ chị không có tâm trạng, chị đang lo nhất là các sếp bên trên muốn thay máu, sẽ giảm biên chế!”

Lâm Mẫn Mẫn biết rõ mình không có trình độ để nhân lúc tuổi trẻ tìm phú hào bao dưỡng, làm vợ bé người ta để có vài căn nhà dưỡng già. Cô ta chỉ muốn bảo vệ vị trí lương cao hiện giờ.

Nghe cô ta nhắc tới giảm biên chế, Từ Phầm Vũ cũng hơi lo lắng. Lâm Mẫn Mẫn lại tiếp tục buôn dưa, “Cao Bằng và đám quản lý cùng phe chắc đều phải đi, còn tên Trương Thăng Bình nát bét kia thì không biết nghe được tin tức từ đâu mà đã tạo quan hệ với ông chủ mới rồi. Trước đây hẳn ta giả ngu trước mặt Cao Bằng, giờ lại tỏ ra hống hách lắm.”

Cao Bằng là Giám đốc Cảnh Lữ, hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn rất tinh tường, là một lãnh đạo tốt. Còn Trương Thăng Bình là Phó giám đốc, tác phong rất có vấn đề, Từ Phầm Vũ luôn tránh hảnh không kịp.

Lâm Mẫn Mẫn thương cảm nói, “Bình thường hảnh ta nhìn em như vậy, mục đích quá rõ ràng, em nên cẩn thận một chút.”

Xét về bề ngoài Từ Phầm Vũ, êm tai là xinh đẹp thoát tục, khó nghe là phiền phức, dễ dàng khiến người ta chú ý. Nhưng đôi khi, phiền phức cũng có thể biến thành cơ hội, tất nhiên phải xem bản thân cô định thế nào. Lâm Mẫn Mẫn nói thêm, “Nếu em định mượn hảnh làm bậc thang thì coi như những lời vừa rồi chị chưa nói.”

Từ Phầm Vũ nhú mào, “Cảm ơn chị, nhưng tiếc là cái gã bụng mề ấy cho dù có bị bịt mắt ngủ chung em cũng không chịu nổi.”

Lâm Mẫn Mẫn cười không ngừng được. Người xưa có câu, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, quả nhiên là linh ứng. Từ Phầm Vũ vừa đi ra khỏi phòng thay đồ thì một người phục vụ mặc đồ trắng nói với cô, “Chủ quản, Trương tổng bảo cô đến gặp.”

Từ Phầm Vũ hơi run. Lâm Mẫn Mẫn lập tức nhìn cô với ánh mắt hãy bảo trọng.

Cô đứng trước cửa văn phòng, chậm rãi hít một hơi thật sâu. Gõ cửa xong liền tiến vào, “Trương tổng, anh tìm tôi có việc gì thế?”

Trương Thăng Bình ngồi trên ghế da, thấy cô đi vào liền gấp tờ báo trong tay lại. Hảnh ta thoải mái gỡ kính mắt xuống, lấy vải lau, “Chuyện ở khách sạn cô đã nghe rồi đúng không?”

Từ Phầm Vũ bình tĩnh đáp, “Có nghe đôi chút.”

Trương Thăng Bình nhìn cô, “Giảm biên chế là chắc chắn, còn giảm bao nhiêu, ai bị giảm thì đang bàn bạc thêm, chưa có kết quả ngay được.”

Từ Phầm Vũ nhú mào, trong lòng có phần rối loạn, không trả lời hảnh.

“Tôi gọi cô tới đây là vì nghĩ cho người mới như cô, làm công tác tư tưởng trước. Cô đừng lo lắng quá, đây chưa chắc đã là việc xấu, không chừng lần này cô lại được thăng chức, có phải không?”

Trương Thăng Bình nở nụ cười tự cho là hoà ái. Từ Phấn Vũ chỉ nhìn mặt hắn ta cũng thấy khó chịu, liền lập tức nhìn sang chỗ khác.

Hắn đẩy một quyển sách tới trước Từ Phấn Vũ, nói, “Đây là quyển sách tôi rất thích, bao gồm nhiều đạo lý trên đời, cách thức ứng xử, cô cầm về mà đọc.” Từ Phấn Vũ sững sốt, không hiểu hắn có ý gì, hai tay đưa ra lấy sách thì lập tức bị hắn nắm tay. Trương Thăng Bình cười mờ ám, “Lúc nào trả sách thì chỉ cần nhắn tin cho tôi là được.”

Từ Phấn Vũ vội vàng rút tay ra, ép mình phải cố bình tĩnh ra khỏi văn phòng. Cô hoảng hốt về đến phòng trực, cầm cốc giấy lấy nước uống mới nhận ra tay mình vẫn hơi run rẩy.

Uống mấy ngụm nước đá lớn, cô bỏ cốc giấy xuống, cầm quyển sách lúc nãy lên, bên trong có kẹp thứ gì đó.

Là 1 chiếc thẻ phòng, còn là phòng của Cảnh Lữ.

Nếu nhận thì coi như đã đạt được mong muốn. Từ Phấn Vũ cầm thẻ phòng, đi tới thùng rác. Cô đưa tay lên, lại dừng lại chưa vứt. Trong lòng phân vân chưa tới vài giây đã bị tiếng chuông điện thoại chen vào.

Từ Phấn Vũ nhét lại thẻ phòng vào túi, cầm lấy điện thoại bàn lên nghe, “Xin chào, đây là phòng trực.”

Tô Hồng nghe được giọng cô thì nhận ra ngay, “Vũ Vũ à, tôi đang có chút việc, cô cầm thuốc cảm đến A1803 nhé.”

A1803 là phòng Tổng thống, bình thường nửa năm mới có người đặt 1 lần, hiện tại chưa phải mùa đông khách. Vậy nên người ở bên trong chắc chắn là CEO mới.

Từ Phấn Vũ đặt máy xuống, vội vàng qua quầy thuốc lấy thuốc cảm.

Lúc này, trong phòng làm việc rộng rãi, gạt tàn đầy thuốc lá, khói thuốc còn chưa tan hết. Người phụ nữ ngồi một bên, ngón tay gõ phím liên tục. Người ngồi ở ghế chính đang xem giấy tờ.

Sau khi Nguyên Tình hoàn thành xong báo cáo liền dừng lại, trình bày công việc sơ qua. Sau đó cô ta chợt nghĩ ra một việc, “Còn nữa, cô Giang Nghi Trân bảo hôm nay...”

Thẩm Hữu Bạch không buồn ngẩng đầu lên, “Nói với cô ta là tôi không có thời gian.”

Bị cắt đứt quá nhanh, Nguyên Tình dừng lại, sau đó lại nói, “Nhưng cô ấy đã...”

“Đặt xong vé máy bay chưa?” Thẩm Hữu Bạch lại cắt ngang, nhưng lần này đã nhìn cô ta. Anh nhăn mày, chứng tỏ quan tâm vé máy bay hơn là chuyện với Giang Nghi Trân.

Nguyên Tình cảm thấy Giang Nghi Trân chắc chắn là đã thương lượng được với lão Thẩm đồng nên mới nắm được hành tung của tiểu Thẩm tổng.

Nếu làm đàn ông thấy phiền, thì ít nhất còn khiến người ta biết mình tồn tại, nhưng đáng tiếc là Thẩm Hữu Bạch coi như không nhìn thấy cô ta.

Nếu là Nguyên Tình thì đã bỏ cuộc từ lâu rồi, không biết sao cô tiểu thư kiêu người mẫu này lại như bị trúng tà. Ở châu Âu thì nhiều lần đột kích ban đêm vào nhà tiểu Thẩm tổng, kết quả làm scandal bay đầy trời.

Tiểu Thẩm tổng lập tức mua đứt tin tức, việc này khiến Nguyên Tình thấy không bình thường. Ai ngờ được là Giang Nghi Trân lại ra giá gấp ba lần để paparazzi đăng tin. Đây chắc là lần mà cô ta tạo ra cảm giác tồn tại mạnh mẽ nhất. Đó cũng là lần đầu tiên Nguyên Tình thấy Thẩm Hữu Bạch tức giận như vậy, suýt nữa muốn đốt cả toà nhà.

Nguyên Tình nhanh chóng đáp lại, “Đã đặt vé rồi, thời gian là mười giờ tối.”

Thẩm Hữu Bạch gật đầu, mắt lại nhìn vào tài liệu. Trước khi về nước, Nguyên Tình tận mắt chứng kiến một người có thể làm việc liều mạng đến thế nào.

Người ta nói dã tâm của tiểu Thẩm tổng quá lớn, không phải là chuyện tốt với Thẩm thị.

Nhưng Nguyên Tình lại hiểu rất rõ, chẳng qua là anh muốn có thể về nước sớm nửa tháng mà thôi. Sau khi biết việc tiếp quản khách sạn không có vấn đề, anh lập tức bảo Nguyên Tình đặt vé máy bay đến một thành phố khác. Điều ấy càng làm Nguyên Tình dám chắc hơn suy đoán của mình.

Vội vã trở về như vậy, hẳn là đi tìm người nào đó.

Trực giác mách bảo cô ta, người đó là phụ nữ.

Vấn đề là sáng nay anh mới bay tới đảo, bị cảm nặng còn chưa khỏi, tối lại muốn bay đi thì thân thể nào chịu nổi. Nguyên Tình suy nghĩ đôi chút, cẩn thận khuyên bảo, “Thẩm tổng, tôi thấy hay là anh nghỉ ngơi một chút, đổi sang chuyến bay sáng mai.”

Thẩm Hữu Bạch ngẩng đầu, dừng một chút, “Số điện thoại của tôi đã khôi phục lại chưa?”

Cứ tưởng là anh suy nghĩ lại, hoá ra là muốn hỏi chuyện này. Nguyên Tình thấy thật bất đắc dĩ, khuyên bảo cũng chẳng ích gì, căn bản là không lọt tai.

Cô ta gật gù, “Đã xong hết rồi.”

Vừa dứt lời thì có tiếng chuông cửa. Nguyên Tình ra khỏi phòng làm việc, đi tới trước cửa, nhìn qua mắt mèo.

Là một cô gái mặc đồng phục của khách sạn, trước ngực đeo biển tên nhân viên.

Cô ta mở cửa, nhận lấy hộp thuốc, lập tức nói, “Cảm ơn, làm phiền cô dọn bỏ bộ đồ ăn ở bên kia giúp tôi.”

Từ Phẩm Vũ nhìn về phía cô ta chỉ, là bàn trà trong phòng khách. Cô gật đầu rồi bước đi, giày cao gót giẫm lên sàn nhà màu nâu đỏ, tiếng động rất nhẹ.

Trên bàn trà đồ ăn còn hơn nửa, đều là món ngon đắt tiền, nhưng đáng tiếc là không ai thưởng thức.

Phòng khách nối liền với sân thượng nhìn ra biển, gió nhẹ thổi qua làm rèm bay phất phơ. Từ Phẩm Vũ nhanh chóng thu dọn đồ ăn, nhìn thấy gạt tàn đầy mẩu thuốc thì lấy đặt luôn vào khay.

Nguyễn Tình quay về phòng làm việc, trước khi đi còn quan sát cô. Có lẽ là mấy năm qua làm trợ lý cho Thẩm Hữu Bạch nên bị bệnh đa nghi mất rồi. Cô ta luôn cho rằng phụ nữ xinh đẹp tiếp cận Thẩm tổng đều có mục đích.

Từ Phẩm Vũ bưng khay lên, xoay người đi tới cửa, nhìn thoáng qua người đang đứng dựa vào mấy khung tranh trong góc.

Cô đứng lại. Ở bức tranh phía ngoài là một con bướm.

Cánh bướm tạo ra từ lông chim.

Nguyễn Tình đặt hộp thuốc xuống, định nhắc anh uống ngay. Cô ta cầm cốc ra lấy nước nóng thì thấy Từ Phẩm Vũ vẫn đứng im ở trước cửa. Nguyễn Tình hỏi, “Cô còn việc gì sao?”

Từ Phẩm Vũ tỉnh táo lại, theo bản năng nhìn về phía cô ta. Vị trí này vừa vặn có thể thấy sau lưng người đàn ông đang ngồi trong phòng làm việc.

Cô lập tức quay đi, nói một câu, “Thật xin lỗi, tôi đã làm phiền rồi.”

Cô cuống quýt rời đi. Nghe được giọng cô, Thẩm Hữu Bạch lập tức ngẩng đầu lên, anh vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ chậm một giây, cánh cửa vừa đóng lại.

P/S:Chương này dài ghê, bình thường tác giả viết có 1400 chữ một chương, chương này hẳn hơn 2400 chữ. Thẩm Hữu Bạch đúng là con đẻ có khác, chương trước vừa mang tiếng xấu chương này tác giả phải minh oan ngay

TẶNG CHO THẨM HỮU BẠCH

Tiểu Bát Lão Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hồ điệp (4)

Edit: Mộc

Từ Phẩm Vũ chưa từng dám thẳng thắn với chính mình, vì sao phải chờ đợi. Nhưng lúc đứng trong phòng khách, nhìn thấy người kia, chỉ trong thoáng chốc mọi thứ đã trở nên rõ ràng.

Chỉ bóng lưng mà thôi, nhưng Từ Phẩm Vũ dám chắc là anh. Cô phát hiện ra mình chưa từng quên đường nét của anh, trong lòng cô vẫn dán đầy thông báo tìm người.

Bởi vì vẫn thích anh.

Dù không cố thích anh nữa, nhưng lại giống như đi thẳng một mạch, chỉ nhắm mắt một cái cũng nghĩ tới anh.

Dù cô đã tự tạo ra thói quen trả giá ngang bằng, nhưng chỉ cần anh xuất hiện, cô không cần báo đáp, chỉ muốn tặng tất cả cho anh.

Cho nên, ngay lập tức cô lựa chọn né tránh anh. Tiếc là Từ Phẩm Vũ tự đánh giá cao khả năng trốn chạy của mình, cũng đánh giá thấp tình cảm của anh. So với nỗi mong nhớ xuất hiện lơ đãng của cô, thì từng nhịp thở của anh đều rùng rục khao khát.

Từ Phẩm Vũ bước thật nhanh đến phòng rác, đổ tất cả rác rưởi vào bên trong thùng, đặt khay lên giá. Cô vừa đi về phía thang máy, vừa cầm tai nghe, gọi cho bộ phận dọn dẹp.

Lúc ấn nút xuống của thang máy, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng cửa mở, hoảng sợ, cô vội vàng quay đầu chạy về phía cầu thang thoát hiểm. Nhưng giây

cao gót vừa gõ xuống bậc thang thì phía sau đã vang lên giọng nói làm cô sững người lại.

“Từ Phầm Vũ.”

Cô xoay người lại, chưa tới một giây mà cảm thấy như tim đã đập sai đến mấy nhịp.

So với hình ảnh cuối cùng trong ký ức của cô, Thẩm Hữu Bạch trước mắt còn gầy hơn trước. Anh bình tĩnh đứng ở đó. Dáng vẻ thiếu niên đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn cảm giác trưởng thành, sâu không thấy đáy, ngay cả vọng tưởng cô cũng không dám chạm đến. Từ Phầm Vũ cố gắng mỉm cười, nhưng lại càng làm gương mặt trở nên cứng nhắc, “Đã lâu không gặp.”

Anh nghe được bốn chữ này thì ánh mắt sầm xuống, định đi về phía cô thì cửa thang máy chợt mở ra. Giọng nữ lạnh lạnh tham gia vào cuộc hội thoại của bọn họ, “Hữu Bạch?”

Cô gái bước ra từ thang máy, chân dài eo nhỏ, mặc jumpsuit, vai khoác khăn lông, đồ trang sức chói sáng.

Giang Nghi Trân thân mật khoác tay anh, “Sao anh lại ở đây?”

Thẩm Hữu Bạch lạnh lùng nhìn cô ta, lập tức rút tay ra, “Cô Giang, mong cô...”

“Anh nhất định phải thái độ với em như thế trước mặt người ngoài sao?” Giang Nghi Trân cắt đứt lời anh. Cô ta vừa nói vừa nhìn về phía Từ Phầm Vũ đang đứng sững dưới cầu thang.

Từ Phầm Vũ hiểu ý cô ta, lập tức tỉnh táo lại, định rời đi. Nhưng ngực giống như bị kim châm kín đặc, làm cho cô đi không vững, phải nắm tay vịn.

“Từ Phầm Vũ, em định cứ đi như thế sao?”

Giang Nghi Trân bắt đầu không hiểu ra sao, lúc này cô tả chỉ cảm thấy bầu không khí giữa anh và nhân viên nữ này có chút kì quái. Nhưng khi Thẩm Hữu

Bạch nói ra câu kia, cô ta thật sự kinh ngạc, anh thậm chí nhớ cả tên một nhân viên phục vụ khách sạn. Giang Nghi Trân còn chưa nghĩ ra thì cô đã quay lại, bước lên bậc thang về phía Thẩm Hữu Bạch. Sau đó, Giang Nghi Trân trợn mắt nhìn cô nâng tay lên, tặng cho Thẩm Hữu Bạch một cái tát.

Anh nghiêng đầu sang một bên, gò má đỏ lên, có chút kinh ngạc. Giang Nghi Trân há miệng, “Cô...”

Cô ta định tỏ thái độ thì bị Thẩm Hữu Bạch đẩy sang một bên. Anh không chớp mắt nhìn Từ Phẩm Vũ, “Không có lý do gì lại phải ăn một cái tát của em, anh phải biết nguyên nhân chứ.”

Viên mắt Từ Phẩm Vũ đỏ lên, trừng mắt nhìn anh, “Tôi lãng phí thời gian quý giá của mình để chờ anh, tát anh một cái coi như thanh toán xong, anh phải cảm ơn tôi mới đúng.”

Thẩm Hữu Bạch suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Đúng vậy.”

Trong đầu Từ Phẩm Vũ chỉ nghĩ tới việc anh đã xác nhận họ thanh toán xong. Thanh toán xong, nghĩa là không ai nợ ai, từ đây trở thành người dưng.

Từ Phẩm Vũ không dám chớp mắt, sợ nước mắt không kìm được rơi xuống, “Muốn chia tay, ít nhất nên nói rõ ràng, cứ im lặng như vậy sẽ làm người khác lãng phí nhiều năm anh hiểu không?”

Thẩm Hữu Bạch nhíu mày, “Anh nói muốn chia tay lúc nào?”

Cô nhất thời kích động liền chỉ tay vào Giang Nghi Trân, hỏi anh, “Vậy cô ta là gì của anh?”

“Cô ta chẳng là gì.” Thẩm Hữu Bạch lập tức trả lời, tiến lên giữ lấy cổ tay cô, nói “Đi theo anh!”

“Không!” Cô cố gắng hất tay Thẩm Hữu Bạch ra, lùi lại mấy bước. Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch có vẻ uy hiếp, nhìn chằm chằm cô, “Hiện giờ em là nhân viên khách sạn, nhất định phải nghe lời anh.”

Từ Phấm Vũ hất cằm, “VẬY CŨNG TỐT, TÔI KHÔNG LÀM NỮA.”

Cô lấy chiếc thẻ từ trong túi ra, giận dữ ném vào Thẩm Hữu Bạch, giọng có chút ầm ức, “Khách sạn của các người cũng chẳng ra sao, toàn là đám quý háo sắc suốt ngày chỉ muốn dùng quy tắc ngầm!”

Thẩm Hữu Bạch nhìn theo vật rơi xuống đất, là một chiếc thẻ phòng. Giọng anh trầm xuống, “Ra đây, đi theo anh!”

Lần thứ hai bị anh nắm lấy tay, cô còn định tránh thoát, về mặt Thẩm Hữu Bạch đã tối tăm đến đáng sợ, “ĐỪNG ĐỂ ANH NÓI TỚI LẦN THỨ BA.”

Từ Phấm Vũ run lên, chưa kịp phản ứng, gần như là bị anh kéo về phòng. Thẩm Hữu Bạch kéo cô vào phòng, đẩy cô về phía tường. Hơi thở gần sát nhau, nụ hôn mãnh liệt khiến Từ Phấm Vũ quên cả phản kháng.

Đã bao lâu không nếm mùi vị của anh, mùi thuốc lá thoang thoảng đều đang tấn công khứu giác cô.

Tay Thẩm Hữu Bạch nâng gáy cô, cánh tay còn lại khoá lấy hông cô. Hơi thở nóng bỏng kích thích từng lỗ chân lông, toàn thân cô nhũn ra. Nụ hôn càng ngày càng triển miên, chợt cô hơi tỉnh táo lại, nhìn xung quanh.

Cách đó mấy bước, Nguyên Tình đang hoàn toàn sững sờ. Từ Phấm Vũ vội vã đẩy anh, miệng phát ra âm thanh không rõ. Anh túm lấy tay cô, xoay ra sau lưng, vẫn không ngừng hôn.

Từ Phấm Vũ quay đầu, né tránh nụ hôn của anh, sốt ruột nói, “CÓ NGƯỜI CÓ NGƯỜI!”

Thẩm Hữu Bạch buông tha môi cô, xoay người lại nhìn Nguyên Tình, mở cửa chính ra. Một ánh mắt là đủ hiểu, cô ta lập tức ra ngoài.

Nguyên Tình đóng cửa thịch một tiếng, thậm chí còn có gió đảo qua mặt Từ Phấm Vũ. Sau đó, cô ta đứng im tại chỗ, nhìn thấy người cũng đang kinh ngạc không kém là Giang Nghi Trân. Nguyên Tình mím môi, lập tức tỏ ra chuyên

nghiệp, “Thành thật xin lỗi cô Giang, Thẩm Tổng đang bận việc, không tiện gặp cô.”

Lúc Nguyên Tình mở cửa ra ngoài, đồng thời Từ Phầm Vũ cũng muốn chạy theo, lại chậm hơn anh một bước. Thẩm Hữu Bạch nặng nề đóng sầm cửa lại, chặn ngang ôm lấy cô, đi tới phòng ngủ, đặt cô lên giường. Hơi thở nam tính đè lên, nhìn gương mặt anh áp sát mình, Từ Phầm Vũ bật khóc.

Thẩm Hữu Bạch sững sờ, vốn dĩ tràn đầy ham muốn đột nhiên bị dập tắt.

Anh kéo bàn tay che mặt của cô ra, để cô dựa vào lồng ngực mình, muốn nhìn cô.

Không ngờ cô lại đột nhiên đẩy anh, ngồi cách anh một đoạn, váy bó sát vào bắp đùi. Từ Phầm Vũ đang mặc đồng phục nhân viên, hai mắt đỏ ửng, gò má còn vương nước mắt, khiến người ta khó mà không sinh ra ý xấu.

Có điều cô lại không hề biết.

Từ Phầm Vũ lau nước mắt, không cam lòng nhìn anh, “Dựa vào đâu mà anh muốn đi thì đi, muốn về thì về.”

Cô ghen ngào đến mức giọng nói trở nên mơ hồ, “Anh có biết không, có lúc em cảm thấy mình như một kẻ ngu ngốc, cứ chờ anh như vậy, đau khổ như thế nào...”

Thẩm Hữu Bạch cup mắt xuống, sau đó lại nhìn cô, “Anh không biết.” Câu đáp lại này hoàn toàn không nằm trong dự đoán của cô, khiến cô ngẩn người một lúc. Thẩm Hữu Bạch lại nói, “Xét về tình về lý, đáng lẽ anh phải thấy hổ thẹn. Nhưng thực sự anh chưa từng nghĩ tới chuyện này. Tất cả những gì liên quan đến em, anh đều không có lý trí, cho nên không thể đứng ở góc độ khách quan để lo lắng cảm nhận của em.”

Anh dừng lại một chút, nói tiếp, “Có thể câu trả lời mà em muốn không phải như vậy, nhưng sớm muộn gì em cũng phát hiện ra anh là một kẻ ích kỷ, vậy nên anh thẳng thắn với em trước.”

Từ Phầm Vũ còn không biết nên phản ứng lại như thế nào, chỉ nghe Thẩm Hữu Bạch kể, “Năm năm qua, anh không thể liên lạc với em, cũng phải kiềm chế khát vọng của bản thân với em, thường xuyên mấy ngày không ngủ được, bị chứng chán ăn, phải dựa vào việc truyền dịch dinh dưỡng để duy trì, tuy bị ép điều trị tâm lý nhưng cũng không khả quan lắm. Ngay cả bây giờ, cơ thể anh cũng đang ở trạng thái vô cùng mệt mỏi.”

Tất cả tâm tình của anh dường như đều che đậy sau đôi mắt thâm trầm, giọng anh lạnh lùng, “Anh biết rõ, nguyên nhân sinh bệnh là do em. Không chiếm được em, anh chỉ có thể dẫn vệt chính mình.”

Thẩm Hữu Bạch nắm lấy tay cô, “Anh nói cho em biết những chuyện này, mục đích chỉ là...”

Anh nói, “Hi vọng em thấy anh đáng thương.”

Từ Phầm Vũ sửng sốt, sau đó khóc đến rớt cả vai. Thẩm Hữu Bạch kéo tay cô, “Sau đó ôm chặt anh.”

Cô chủ động nhào vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh. Thẩm Hữu Bạch siết chặt lưng cô, ghé sát vào tai, “Hi vọng em nói với anh, em rất nhớ anh, muốn anh ở lại bên cạnh em, không đi đâu nữa.”

Từ Phầm Vũ không ngừng được nước nỡ, cũng không cách nào nói được. Anh vùi đầu vào cổ cô, “Anh sẽ trả lời được thôi, chuyện này rất đơn giản, anh sẽ làm theo ý em.”

Nếu so sánh xem ai là người chìm đắm sâu hơn, cô hoàn toàn thảm bại.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hoa hồng.(1)

Chương 2: Hoa hồng.(2)

Chương 3: Hoa hồng.(3)

Chương 4: Hoa hồng.(4)

Chương 5: Ác mộng.(1)

Chương 6: Ngũ giác.(1)

Chương 7: Ngũ giác.(2)

Chương 8: Ngũ giác.(3)

Chương 9: Ngũ giác.(4)

Chương 10: Ác mộng.(2)

Chương 11: Bị cảm.(1)

Chương 12: Bị cảm.(2)

Chương 13: Bị cảm.(3)

Chương 14: Bị cảm.(4)

Chương 15: Ác mộng.(3)

Chương 16: Nghiên cứu.(1)

Chương 17: Nghiên cứu.(2)

Chương 18: Nghiên cứu.(3)

Chương 19: Nghiên cứu.(4)

Chương 20: Ác mộng.(4)

Chương 21: Lễ vật.(1)

Chương 22: Lễ vật.(2)

Chương 23: Lễ vật.(3)

Chương 24: Lễ vật.(4)

Chương 25: Vọng tưởng.(1)

Chương 26: Không ngủ.(1)

Chương 27: Không ngủ.(2)

Chương 28: Không ngủ.(3)

Chương 29: Không ngủ.(4)

Chương 30: Tham lam.(1)

[Chương 31: Tham lam \(2\)](#)
[Chương 32: Tham lam \(3\)](#)
[Chương 33: Tham lam \(4\)](#)
[Chương 34-1: Ngụy cơ](#)
[Chương 34-2: Ngụy cơ 2](#)
[Chương 35: Ngụy cơ \(2\).\(tt\)](#)
[Chương 36: Ngụy cơ \(4\)](#)
[Chương 37: Ngụy cơ \(4\).\(TT\)](#)
[Chương 38: Vọng tưởng.\(2\)](#)
[Chương 39: Ác hóa \(1\)](#)
[Chương 40: Ác hoá \(2\)](#)
[Chương 41: Ác hoá\(3\)](#)
[Chương 42: Ác hoá \(4\)](#)
[Chương 43: Hồ điệp \(1\)](#)
[Chương 44: Hồ điệp \(2\)](#)
[Chương 45: Hồ điệp \(3\)](#)
[Chương 46: Hồ điệp \(4\)](#)